49

SAN-ANTONIO

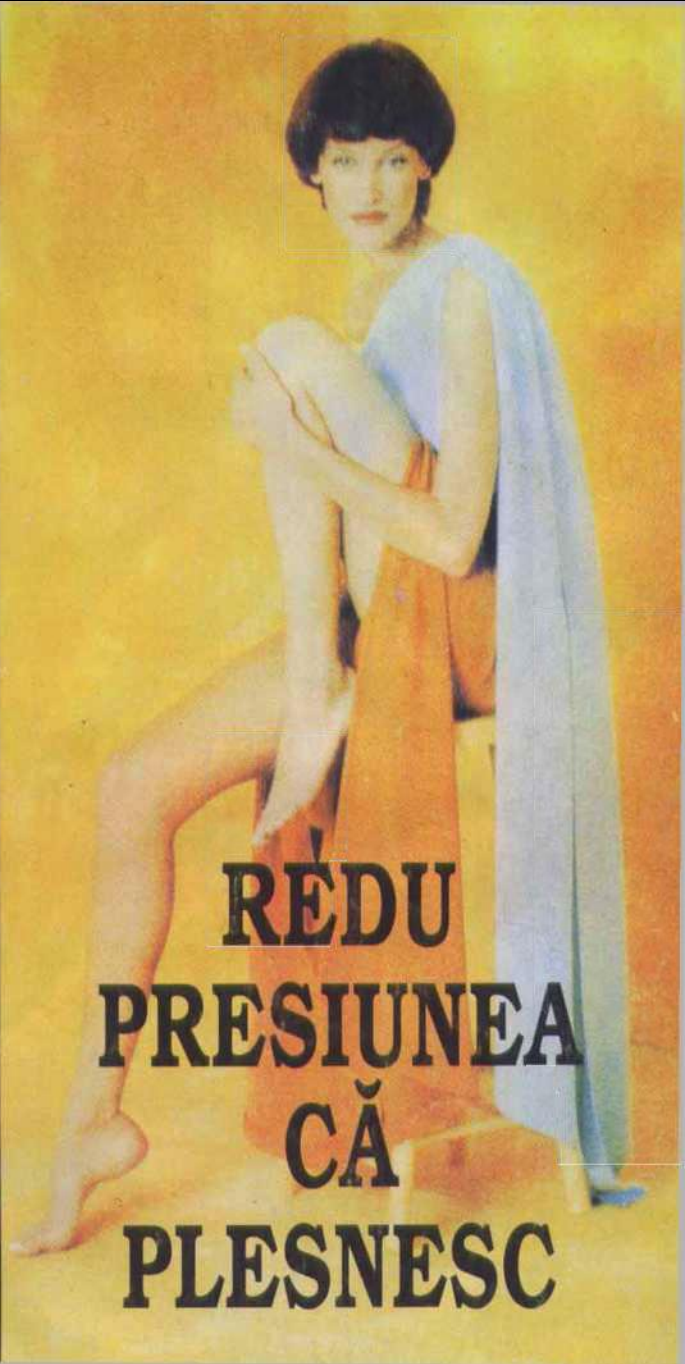

RĖDU PRESIUNEA CĂ PLESNESC

Editura FORUM

SAN-ANTONIO

REDU PRESIUNEA CĂ PLESNESC

Traducere de
Mărgărita Vavi Petrescu

Editura FORUM
București • 1998
Str. Ion Câmpineanu nr. 20
Cod 70709

Dragului meu Fred HIDALGO
în amintirea vremurilor de altădată

SAN-A

*

Atunci, San-Antonio le spune discipolilor săi:

– Uitaţi-vă bine la oameni. Şi acum, uitaţi-vă la mine! Nu aveţi impresia că le semăn?

INTRODUCERE

În tinereţea ei, care apusese de multişor, lucrase ca infirmieră. Îi mai rămăseseră ceva cunoştinţe despre boli şi denumiri medicale.

Îi spuse doctorului pe când acesta îi examina soţul:

– Maladia a debutat prin frisoane, temperatură foarte mare, cefalee, rahialgie lombară, vomă, constipaţie şi dureri epigastrice.

Medicul o asculta pe Sammy Ferguson gândind că la întoarcere trebuia să-şi ducă Chevrolet-ul la garajistul lui. Avea un zgomot îngrijorător şi se temea să nu-l lase supapele.

Mrs. Ferguson adăugă:

– Ştiţi la ce m-am gândit, domnule doctor, când am văzut apărându-i o erupţie de tip morbiliform?

Medicul nu răspunse. Tocmai îşi spunea că avea să treacă pe la

garajist ceva mai târziu, fiindcă trebuia să-i facă o vizită lui Molly Heigerter, care se plângea de te miri ce şi mai nimic, pentru simpla dorinţă de a-l aduce la ea acasă. În vreme ce o examina, ea îi mângâia însemnele bărbăţiei prin pantalon. Doctorul se prefăcea că nu bagă de seamă, dar prelungea consultul pentru a-i da prilejul păcătoasei să-şi ducă treaba la bun sfârşit. Ultima oară se descărcase în nădragi, ceea ce procură o plăcere intensă, dar mai apoi se dovedeşte a fi o sursă de neplăceri, fiind nevoie de o cameră de baie şi de un slip curat. „După", îi ceruse permisiunea să meargă „să-şi spele mâinile", ceea ce i se acordase cu toată amabilitatea şi deplină înţelegere, dar avusese multă bătaie de cap să-şi pună ţinuta în ordine. Totuşi, acel nou telefon al lui Molly Heigerter aprinsese în el toate focurile infernului.

Mrs. Ferguson nu se lăsă intimidată de tăcerea lui şi reluă:

– M-am gândit la variolă, domnule doctor.

De data asta, medicul săltă din umeri.

– Variola nu mai există, misiz Ferguson. A fost complet eradicată, până şi în colţurile cele mai obscure ale Africii stă cuminte.

Încerca o erecţie confortabilă, gândind la Molly Heigerter. Nerăbdarea de a-şi satisface dorinţele punea stăpânire pe el, iar bătrânul Ferguson începuse să-l calce pe nervi cu veziculele lui pline de un lichid transparent (îi spărsese una: câhh!).

Doamna nu mai insistă.

– Şi atunci, ce-ar putea fi după dumneavoastră, domnule doctor?

– O gripă intestinală de origine virală care a atras după sine această erupţie.

Dacă Molly Heigerter „începea iar" foarte probabil că şi el ar reacţiona şi chiar participa. Ar fi dorit mult s-o aibă, fiindcă femeia era dotată cu nişte coapse pline şi un sex pe care-l bănuia delectabil. Pentru a termina, ar trage-o la marginea patului cu picioarele atârnând şi ar penetra-o languros, cu palmele sprijinite de saltea, ceea ce i-ar permite s-o vadă când va atinge orgasmul. Şi totuşi, mereu îşi propusese să nu aibă de-a face cu pacientele. Destui confraţi de-ai lui, care se lăsaseră antrenaţi de asemenea slăbiciuni, le regretaseră mai târziu. Dacă se culca cu Molly Heigerter, trebuia oare să nu-i mai ia bani pe consultaţie?

– Spuneaţi că nu mai face temperatură? articulă doctorul Smith.

– Febra a scăzut brusc a patra zi, şi tocmai acest fapt m-a făcut să mă gândesc la variolă, îl asigură ea, timid.

Doctorul i se adresă pe un ton supărat:

– Ascultă, misiz Ferguson, nu mai vreau să aud de cuvântul variolă, căzut în desuetudine! Dacă altcineva din corpul medical v-ar auzi, ar râde de dumneavoastră!

Femeia îl aprobă disperată, frământând scuze în vrac.

– Spuneam fiindcă...

– Lăsaţi, nu mai spuneţi, vă implor!

Se ridică, trase bluza de pijama a pacientului şi-şi băgă stetoscopul în trusa mare şi neagră.

– Am să vă scriu o reţetă. Faptul că nu mai face temperatură indică o fază finală a gripei. Fiţi atenţi: fără lactate şi fără legume crude până la noi ordine!

Abia putea să păşească din cauza sexului dilatat. Se hotărâse să se culce cu Molly. Petrecuse o noapte albă la spital, unde fusese de gardă şi oboseala îi trezise simţurile.

La treizeci şi cinci de ani, nu poţi cără după tine un membru de o asemenea vigoare cât e ziua de lungă. Cu atât mai mult cu cât soţia lui nu era operaţională din ajun, iar asistenta era în concediu.

Redactă reţeta promisă, îi adresă bolnavului un *hello*, o bătu pe umăr pe soţia acestuia şi dispăru.

Maşina lui zdroncănea din ce în ce mai tare. Smith era supărat. Nenorociţii ăştia de la service profită de ignoranţa clienţilor cu mai multă neruşinare decât doctorii, reţinuţi oarecum de conştiinţă. Poate că zgomotul Chevrolet-ului se datora unei cauze benigne, dar moş Cassidi, garajistul, are să-i pretexteze avarii complicate pentru a-i prezenta o notă lungă cât un rulou de tapet! Ticălosul!

Când ajunse la reşedinţa familiei Heigerter, depusă ca o jucărioară pe o peluză verde-măr, îşi încruntă sprâncenele la vederea camionetei soţului, oprită în faţa intrării. Dorinţa lui porni să gâlâie. Drace! Dacă bărbaţii încep să stea acasă în timpul zilei, meseria lui avea să piardă o bună parte din atractivitatea ei.

Fred Heigerter veni să-i deschidă, cu faţa îngrijorată.

– Oh! Bine că vă văd, doctore! Nu ştiu ce să mă mai fac cu Molly.

– Ce s-a întâmplat?

– E în plină anorexie: de patru zile n-a mai pus nimic în gură în afară de ceai rece! Parcă s-ar fi hotărât să facă greva foamei, prostuţa!

– Ceva probleme familiale? îl chestionă Smith, cu o privire alunecoasă.

– Păi, cum să vă spun, niciodată n-are chef să-şi îndeplinească îndatoririle conjugale.

Începu să râdă ca un tont ce era. Un tont autentic şi deplin, gândi doctorul. Un tont de netăgăduit, flagrant! Aproape reconfortant, dacă stăteai să te gândeşti.

– Şi faptul a creat un conflict? insistă Smith.

– Sigur că a creat, fiindcă n-am de gând să-mi pun lacăt, doctore, vă rog să mă înţelegeţi! Un cuplu e făcut să funcţioneze, nu?

– Cert, admise loial noul venit. Bun, presupun că o deprimare uşoară trece; femeile sunt nişte bibelouri fragile, ştii asta, Fred. Am să încerc să văd ce-i în căpşorul ei. Trebuie să ne laşi singuri. Dacă îţi simte prezenţa prin casă, există riscul să nu mi se confeseze pe deplin.

– Aveţi dreptate. Am de livrat câţiva saci cu îngrăşăminte la Lake City, am să profit de ocazie!

Fără să mai aştepte, urcă în camionetă, iar ceea ce doctorul Smith simţi pentru el în clipa aceea semăna cu o solidă prietenie din copilărie.

Îi era recunoscător acestui încornorat fără pereche că se retrăsese rapid, fără a se lăsa rugat, dându-i libertate de mişcare şi punându-i nevasta la dispoziţie.

Doctorul privi camioneta albă îndepărtându-se în direcţia în care se etala, în verde vegetal, raţiunea socială a nătăfleţului.

Reconfortat de atâta complezenţă, intră în camera lui Molly, care-l aştepta într-o cămaşă de noapte transparentă, decoltată până la buric. Era o femeie frumoasă, cu părul şaten închis luminat de reflexe ruginii, iar pielea stropită de pistrui. Ochii, de un albastru adânc, aproape marin, îi transmiteau mesaje.

Chipul ei grav nu-l alarmă pe doctor. Descifra o ironie scânteietoare în privirea pseudobolnavei.

– Ei, s-ar părea că nu prea stăm bine cu moralul, doamnă Heigerter' rosti Smith aşezându-se pe marginea patului.

Fără să-i răspundă, ea îi apucă palonierul cu un gest prompt, de cunoscător. Femeia asta îl dorea în asemenea măsură încât mâna ei tremura de nerăbdare.

De ce oare, în clipa aceea, doctorul se gândi că omisese să-şi spele mâinile după ce-l ascultase pe bătrânul Ferguson? Era contrar regulilor celor mai elementare de igienă. Şi culmea, îi mai storsese şi o băşicuţă din aia scârboasă, ce-i drept, printr-un tifon, dar gestul nu comporta mai puţine riscuri de contaminare. Fu tentat să scape de mâna vorace care-l malaxa, dar se reţinu, considerând că Molly i-ar putea interpreta atitudinea ca o respingere şi ar renunţa la iniţiativele ei.

Şi atunci se lăsă antrenat. Complet.

*
* *

Opt zile după apariţia primelor simptome, pustulele care acopereau faţa şi pieptul bătrânului Ferguson, deveniră mai numeroase şi începură să se spargă. Febra reveni. Căzu pradă unor multiple hemoragii care se agravară şi omul muri în mai puţin de o săptămână, după ce bietul doctor Smith, depăşit, îl transportase în cele din urmă la spitalul din Garden Walley. Între timp, o maladie identică o lovi pe Molly Heigerter. Analiza sângelui dădu la iveală o mononucleoză şi o miclocitoză. Se declară un edem al glotei cu sufocări, gata gata să-i facă felul, dar constituţia ei robustă îi permise să scape. Se vindecă, dar pe faţa ei frumoasă, de vicioasă distinsă, rămaseră o groază de mici cratere pe care se străduia din greu să le acopere cu fard.

Ferguson şi Molly Heigerter au fost doar primele două victime ale unei epidemii care decimase vreo douăzeci de persoane de prin partea locului (dintre cele mai fragile: bătrâni, copii, femei însărcinate) şi îmbolnăvise mai mult de jumătate din populaţie.

Serviciile de sănătate, alertate, identificară o reapariţie a variolei, ceea ce dădea dreptate văduvei Ferguson, al cărei diagnostic fusese mai bun decât cel al senzualului doctor Smith. Regiunea fu pusă în carantină.

Se fabrică în pripă un nou ser antivariolic în vederea protejării cetăţenilor, şi o bună parte a Statului New England fu vaccinată.

O comisie de anchetă primi însărcinarea să cerceteze originea straniei apariţii, într-o naţiune sănătoasă, a unei maladii de multă vreme eradicate. Avură loc conferinţe de presă, interviuri ale somităţilor internaţionale, se publicară articole eminente. Dar nimic decisiv nu se putu stabili. Lumea începu să creadă că această resurgenţă era cauzată de un călător contaminat în timpul sejurului său într-o regiune unde variola rămânea încă endemică, în ciuda certitudinii medicilor care o considerau învinsă. Cum acest început de epidemie fusese jugulată, ca fu dată uitării, alte preocupări mobilizând opinia publică.

Din cauza chipului ei ciupit de vărsat, Molly Heigerter ajunse cu adevărat neurastenică şi-l respinse definitiv pe soţul ei. Dar cum el nu mai era deloc atras de soţie, totul se potrivi cum nu se putea mai bine, într-o lume plină de rele!

DESENEAZĂ-MI O CHESTIE

Îmi spune, hodoronc-tronc, întinzându-mi o carioca:

– Tonio, desenează-mi o chestie!

Bun. Eu, care nu-s un pudic, îi desenez o socoteală. Stilizată.

Îmi priveşte gânditor mâzgăleala, numai bună pentru pereţii unui pisoar, şi apoi mi se adresează:

– Tu ai remarcat, Tonio, toţi tipii cărora le ceri să-ţi deseneze o chestie o reprezintă din profil şi la orizontală; asta seamănă cu un tun pus pe direcţia de tragere. Nimeni n-o să ţi-o deseneze pe verticală, adică atârnând. Şi, cu toate astea, eşti puţin erect în timpul zilei, nu? Şi vârful membrului priveşte mai adesea picioarele decât fruntea, nu?

– Aşa-i, aprob eu, frapat de argumentul puştiului.

Îmi spune:

– E clar că tu ai una serioasă, fiindcă ai desenat-o cât e hârtia de mare!

– De unde ştii tu aşa ceva, Toinel? îl întreb din curiozitate.

– Am văzut-o, îmi răspunde cu simplitate. Am intrat de atâtea ori la tine în cameră când tocmai ieşeai de sub duş...

Îmi vine să-i obiectez că o socoteală proaspăt duşuită n-are dimensiunile uneia în exerciţiul funcţiunii.

Băiatul adaugă pentru a-mi dezamorsa remarca:

– Şi pe urmă te-am văzut cu Maria, servitoarea. Oho, atunci aveai una de armăsar, Tonio! Mai ceva ca mâna mea! Cu mult! La început nu mi-am dat seama că-i chestia ta, parcă ai fi avut un al treilea braţ!

Această revelaţie îmi provoacă o jenă care-mi blochează respiraţia la nivelul glotei.

– Când m-ai văzut tu cu Maria' articulez, ca să reacţionez cumva.

Băiatul îmi răspunde:

– Într-o după-amiază când m-am întors mai devreme de la şcoală şi mama Félicie era plecată după cumpărături. Maria ţipa cât o ţinea gura. Te cred şi eu, cu o asemenea mandrină nici nu era de mirare! Simţea şi ea nevoia să zică ceva!

– Cum, n-am încuiat uşa cu cheia? mă neliniştesc eu tulburat.

– Ba da, însă n-ai astupat şi gaura cheii şi prin ea ai o vedere directă spre patul tău, ţin să-ţi aduc la cunoştinţă. N-ar fi trebuit să-ţi spun; fiindcă te-ai prins cum stau lucrurile, ai să-ţi atârni slipul de clanţa uşii. De acum încolo ce să mai vezi, cotu'!

Începe să râdă.

Conversaţia noastră n-are nimic pervers, te asigur. Nu-i stilul meu să sucesc minţile unui băieţaş de doisprezece ani. Vorbim ca între bărbaţi, nimic mai simplu. Numai vicioşii mi-ar găsi nod în papură.

Stăm la masă numai noi doi, Toinet şi cu mine. Bătrânica mea scumpă e la Abano, pentru a-şi trata reumatismele. A luat-o cam de peste tot: umeri, încheieturile mâinilor, genunchii. Doctorul a expediat-o la italieni să facă băi de nămol. Abia de trei zile se bălăceşte în noroi Félicica şi deja se simte mai bine. De când a plecat ea, mă ocup mai îndeaproape de puşti, străduindu-mă să mă întorc acasă pentru cină, deşi sunt ocupat. Maria nu are destulă autoritate să-l ia din faţa televizorului înaintea terminării programului de pe ultimul canal. Mâncarea n-are rafinamentul celei pregătite de mama. De când a plecat ea, o ţinem întruna pe ouă cu jambon, paste cu unt şi cârnăciori de Toulouse cu orez.

Băiatul îmi spune:

– Groaznic, ce păroasă mai e şi Maria asta.

– Ai avut timp să constaţi aşa ceva? mă mir eu.

– Păi da, şi încă pe îndelete. De câte ori îi cer îmi arată.

– Ce! răguşesc eu strigând.

Bona a început să fredoneze în bucătărie. Absenţa Féliciei n-o necăjeşte prea tare. O face pe stăpâna casei. Responsabilităţile îi dau

importanţă. Metoda e clasică. Când vrei să linişteşti un zgâmboi turbulent îl pui să supravegheze întreaga clasă, şi atunci se schimbă radical, din zurbagiu devine instransigent!

– Maria îşi ridică fustele în faţa ta? mă strofoc eu.

– La cerere, răspunde placid Toinet.

– E o vicioasă, iberica asta!

– Nu! o fricoasă. I-am zis că v-am văzut împreună şi dacă nu mă lasă să mă uit o spun la mama Félicie. Atunci, îi ţâţâie fundu' de frică şi-mi arată tot ce vreau. Peste puţin timp, am să-i pretind să pun şi mâna; cred că s-ar putea aranja. Şi pe urmă, într-o zi, poate că... Da' nu-i nici o grabă, n-am decât doisprezece ani!

Îşi înmoaie o bucată mare de pâine în gălbenuş şi şi-o îndeasă în gură. Îmi face cu ochiul. Mestecând, mă întreabă:

– Sper că nu eşti gelos?

– Nu, dar am oroare de şantaj! S-o forţezi să-şi dea chiloţii jos prin ameninţări, mi se pare dezgustător!

Îşi înghite bucata de pâine dată prin ou.

– Nu-i cer bani, Tonio: atunci, da, ar fi urât! Numai să mă lase să mă uit şi eu! Mi se dezvoltă şi mie sexualitatea; trebuie să-mi iau nişte măsuri. Reţine că, în vreme ce eu mă uit, nu conteneşte cu insultele. În spaniolă, dar înţeleg sensul general. Probabil că mă face porc, scârbos, măgar şi altele, ce mai! Da' mie prea puţin îmi pasă, din moment ce pot să i-o examinez! Deşi, creaţă cum e, te şi sperie puţin. Ai zice că-i gata să nască un negru! Pariez că eşti obligat s-o piepteni mai înainte, nu?

Izbucneşte în râs şi împroaşcă roată în aer.

Maria apare cu o salată de sfeclă roşie. Ilaritatea lui Toinet o nelinişteşte. Şi uite că mă apucă şi pe mine. Mi-l imaginez pe puşti, în primele loje, pe cale să detalieze comoara spaniolei. Nu-i prea vesel să fii servantă. Cea mai cumplită mi se pare acea pasivitate, acea resemnare de care „ele" fac dovadă. Când roboţii vor lua locul subretelor, *Drepturile omului* vor face un nou pas înainte, cum zic politicienii noştri daţi naibii.

– *Porqué* vă râdeţi? ne întreabă bruneta.

E tentantă tipa. Servitoarele femele au ceva excitant în ele. Totuşi, îţi repet, nu-s un pervers. Pur şi simplu un „bărbat sănătos".

– Mi-a povestit un banc, o liniştesc eu.

– Ăla cu avioanele Iberia care au păr sub aripi! pufneşte Toinet, incorigibil.

Şi râde cu capul dat pe spate. Vexată, Maria ne strânge farfuriile de ouă ca să ne permită să-i degustăm salata.

– Ar fi trebuit să-i plasezi un degeţel ştrengăros, altminteri o să ne umfle capul, mă avertizează puştiul. Ai observat, spanioloaicele astea se bosumflă din nimica toată!

Mă abţin să-i urmez sfatul din decenţă şi, efectiv, frumoasa Maria se pune pe bodogănit.

– Ştii ce idee mi-a venit, Tonio? îmi spune băiatul. Imaginează-ţi că avem liber joia viitoare. E ziua primarului... Dacă aş lipsi vineri de la şcoală s-ar aduna cinci zile de vacanţă şi am putea merge s-o vedem pe mama Félicie. Îţi închipui bucuria ei când ne-o vedea venind pe neaşteptate?

Reflectez.

– N-ar fi rezonabil, băiete. Notele tale de la şcoală nu-s dintre cele mai bune.

– Tu crezi că într-o singură vineri mi-aş putea recupera rămânerea în urmă? Pe bune, ştii că am să repet clasa a şasea; nu-i nimic altceva de făcut... Să fiu în locul tău, nici n-aş mai sta pe gânduri.

Îmi deschide apetitul s-o iau la drum, golanul! Ce-i drept, ideea merită să fie săpată. Mi-o închipui pe mami, surâsul ei ca o felie de pepene, dacă ar da peste noi în *albergo*[1]-ul ei la întoarcere, după băile alea scârboase.

– Joia viitoare înseamnă poimâine! reflectez eu.

– Ai câştigat întrebarea de douăzeci de puncte, Tonio, am putea pleca ori din seara asta, dacă mergem cu maşina, ori mâine cu avionul, m-am uitat la orarul Air-France: mâine dimineaţă pe la zece e o cursă pentru Veneţia.

– Şi serviciul meu?

– Pune-l pe negru şi pe Béru să-ţi ţină locul. La ce altceva ar mai fi buni sclavii?

---

[1] Hotel, han (limba italiană) (n.tr.)

– Judeci după capul tău, puştiule.

– Trebuie să mai şi trăieşti, nu? Şi pe urmă, ce faci cu mine miercuri, joi, sâmbătă, duminică? Nu pot sta patru zile în faţa televizorului sau a prăvăliei servitoarei. Eşti groaznic în felul tău. Eu îţi rezolv problemele şi mai şi protestezi!

– Vom vedea, mă eschivez eu. Nu-i chiar aşa de simplu.

– Am putea s-o luăm şi pe Maria cu noi, dacă stai bine cu bişţarii. Ţi-o imaginezi într-o gondolă cu bărbosul ei din nouă sute paişpe între picioare? L-ar excita pe gondolier, mai ales că ea nu ştie cum să stea pe ceva jos. Acum câteva zile se aşezase pe scară şi se ţinea de bara de aramă. De la intrare i se vedeau chiloţii şi freza care-i dădea pe dinafară.

– Nu, băiete, chiar nu văd de ce ar trebui s-o cărăm după noi.

– Asta înseamnă că mergem! sare în sus şmecherul, care nu lasă nimic să-i scape.

Şi uite aşa, Toinet a dispus de mine. Din două mişcări, repede şi degrabă!

A început prin a mă ruga să-i desenez o socoteală şi te-ai şi trezit la Veneţia, fără să fi priceput prea bine în ce a constat jongleria.

Pot să spun că merită.

De a doua zi din zori, băiatul a răsturnat casa cu fundul în sus! Ne-am pregătit amândoi câte o valiză cu strictul necesar. Bagaje de mână. Un vis. Ce poate fi mai neplăcut ca aşteptatul în faţa unei benzi rulante dintr-o aerogară să-ţi vină, clătinându-se, valiza. Să pândeşti gura căscată a toboganului să apară geamantanul, îmi dă furnicături sub dansatoare şi crampe scriitoriceşti în picioare. Aşa că, fiecare dintre noi are câte o geantă şi iată-ne plecaţi.

Maria e decepţionată de escapada noastră. Am făcut amor cu ea în noaptea asta în vreme ce Toinet dormea. Şi a fost straşnic! Nu fiindcă ar fi ea o excepţie la pat, dar participă cu ardoare şi chiar se dedă unor iniţiative îndrăzneţe, care nu sunt tocmai o specialitate de dincolo de Pirinei. Dar cred că mă iubeşte şi iubirea îndeamnă o femeie să execute toate dorinţele masculului, e lucru ştiut.

Plânge pe când ne spune *bye-bye*. Eu fac o mutră de parcă aş fi emoţionat şi o luăm la drum.

Ajunşi la Charles-de-Gaulle, Toinet îmi atrage atenţia că nu i-am recomandat Mariei să nu pomenească nimic mamei în legătură cu voiajul nostru, în caz că ar telefona în dimineaţa asta. Dacă trăncăneşte că am plecat s-o vedem, sosirea noastră n-ar mai fi o surpriză. Are dreptate băiatul, aşa că dau fuga la o cabină telefonică să-mi avertizez metresa-servantă. Glasul meu îi smulge un gângurit prelung.

– Musiu, musiu, ce bine că telefonaţi. Am primit acum uno telefono de la un musiu care voia neapărat să vă vorbească. Trebuie să-l sunaţi imediat la Viena în Austria.

– Nu şi-a spus numele?

– A spus că e uno amigo vechi! Musiu Felix. O să moară dacă nu-l sunaţi pe loc, immediatamente.

Felix! Asta-i bună, o stafie! De ani de zile nu mai am veşti de la ilustrul profesor, faimos pentru sexul lui, al cărui calibru îl ridiculizează pe cel al lui Bérurier! Curiozitatea anatomică a secolului! Un mădular de jumătate de metru lungime, cu diametrul de opt centimetri! Ultima dată când l-am întâlnit, îşi ducea zilele depunând fotografia fenomenală a atributelor sale pe masa damelor singure de prin braserii. Pe spate, figurau coordonatele lui. Persoanele interesate intrau în contact cu el, iar el trăgea profit de pe urma clipelor incomparabile petrecute cu aceste femele solitare. O formă delicată de prostituţie. Acest bătrân blazat, sceptic, misogin, mizantrop nu mai încerca să-şi câştige existenţa folosindu-şi erudiţia. Se baza mai mult pe membrul lui decât pe ştiinţa acumulată, după ce, în fine, realizase că în această lume coruptă, primul îi procura mai multă consideraţie ca a doua.

Şi acum, uite că-mi lansează un S.O.S. din Viena, Austria. Eu, când e vorba de un amic care strigă după ajutor, mă cunoşti?

De data asta, intru în biroul de poştă al aeroportului pentru a suna la numărul transmis de bruneta Maria. Toinet protestează că vom fi imediat strigaţi şi că n-are rost să pierdem avionul.

– Aveţi Viena!

O voce feminină, puţin cavernoasă din cauza prea multor şnapsuri, îmi răspunde. Îl cer pe *Herr* Felix. „Momente" îmi răspunde ea. Şi apoi, se aude organul profului (nu la fel de gros ca celălalt).

– Doamne! Aşa repede, Antoine. Te-am recunoscut imediat.

– Ce s-a întâmplat, dragă prietene?

– Sunt hăituit, dragul meu. Dacă n-aş fi putut, graţie sexului meu, ale cărui particularităţi le cunoşti, s-o conving pe o damă să-mi acorde azil, acum aş fi fost un om mort.

– Poţi să-mi povesteşti?

– E prea mult de spus, prea delicat, prea periculos. Poate ai să mă consideri deplasat, dar n-ar fi cu putinţă să vii aici?

Mă gândesc la mami, acolo, în nămolul din Abano. O mică melodie desuetă îmi zgândăre sufletul.

– Dă-mi adresa, Felix.

– Eşti un băiat unic, exultă proful. Locuiesc la *Frau* Gretta Muelner, 16 Platz am Hof. O devoratoare, Antonio! Trebuie să faci amor cu ea din oră în oră: ăsta-i preţul salvării mele provizorii. Nu-i simplu, fiindcă am îmbătrânit de când nu ne-am mai văzut. Sunt nevoit să trişez, băiete, şi să mă economisesc. Nu întârzia prea mult!

– Am sosit!

Clic! Închid telefonul. Dincolo de geam, Toinet trepidează.

– N-ai auzit? Au anunţat zborul Al Italia pentru Veneţia!

Îi răspund precaut.

– S-a schimbat programul, copile.

– Ceee! se sufocă puşlamaua repetentă din clasa a şasea.

Scot orarul Air France din geantă. Ce baftă! E un *flight*[1] Air France pentru Viena peste o oră şi patruzeci. Şi care pleacă de pe acelaşi aeroport!

– Ai văzut filmul *Sissi împărăteasă*, puştiule?

– Bineînţeles. Apă de ploaie! Mai dulce de atât te-ar fi făcut să verşi!

– Vom merge totuşi în ţara ei, îi spun. *Dunărea albastră*, Toinet! *Al treilea om!* Roata cea mare! Caleştile trase de cai albi... Ai să fii încântat, te asigur!

---

[1] Zbor (limba engleză în original) (n.tr.)

– Şi mama Félîcie? obiectează el grav.
Îmi asum toate riscurile.
– Mergem s-o vedem în week-end-ul viitor.
Aşa da, îi convine grozav şmecherului!
– Straşnic! Sunt omul tău!

DESENEAZĂ-MI UN BIET NENOROCIT

Să te arunci chiar aşa în prima cruciadă apărută în cale, într-o bună zi ajungi să nu mai poţi! Un imbecil, ieşit de multişor din viaţa mea prin uşa de serviciu, îmi lansează un S.O.S. care scoate fum şi bum! Uite că trece geamgiul! Caşalotul o duce până îngheaţă, cum se exprimă subtil Béru, căruia nu-i e străin nimic din ce-i tâmpit. Până la urmă dai de dracul, de lovitura iremediabilă, de glonţul imparabil, de beleaua care te deghizează în mort sau în muşcată. La toate astea mă gândesc în taxiul care ne duce până în Platz am Hof, unde Felix face amor cu o damă vieneză în aşteptarea mea.

Toinet nu zice nici pâs, cu nasul lipit de geam. Din capul locului l-au impresionat Mercedes-ul mare, negru şi mantaua de piele a şoferului. Seamănă cu o maşină de grangur. Cu pretenţii. Miroase a militar de lux. Toinet se uită la Viena, la arterele ei romantice, la caleştile pe care i le-am promis, mânate de birjari de ceremonie cu melon din fetru lucitor.

În ce rahat s-o fi băgat bătrânul Felix? Eruditul ambulant? Filozoful decavat? Nihilist din cap până în picioare, nu mai credea nici în Dumnezeu, nici în oameni. Imensele lui cunoştinţe, membrul şi mai imens, constituie totuşi nişte atuuri serioase! Dar el s-a săturat să înfrunte zi de zi aceeaşi armată de idioţi. Analfabeţi şi răi, spune amicul meu Cavanna. Ce să-i înveţi? Cum să facă dragoste, de ce? Toţi rămân muţi ca nişte panouri indicatoare, pe care un şugubăţ pus pe glume proaste l-a vopsit în negru. Îţi exploatează ştiinţa şi sexul, dar nu oferă nimic în contrapartidă. Asta i-a zdruncinat mintea lui Felix. A nutrit o lentă disperare, vară

geamănă cu neurastenia. Ultima oară când l-am întâlnit (întâlnire providenţială pentru el) era între doi poliţişti care îl cărau la comisariat fiindcă îl prinseseră exhibându-şi formidabilul mădular pe culoarele metroului. Încerca să le explice că nu era un sadic şi că acel demers constituia pentru el un mod de expresie; ce părere ai, nişte sticleţi, cum să priceapă un asemenea limbaj! L-am eliberat din ghearele lor rapace şi pe urmă am trăit amândoi o aventură. Nu-mi mai aduc bine aminte ce anume, dar dacă te interesează, n-ai decât să scotoceşti prin operele mele complete. Cred că romanul în chestiune demarează în portul Saint-Martin sau Saint Denis... Tot aia. Şi pe urmă, ce importanţă are? A fost doar o clipă care s-a pierdut. A trecut, s-a terminat. Iar noi continuăm să depanăm amintiri pe care le dăm uitării!

Plătesc maşina. A trebuit să schimb nişte franci la aeroport. Las un bacşiş de *Kronprinz* şi mă aleg cu o plecăciune rigidă din partea şoferului. Îmi ţine portiera de parcă aş fi *Herr General*. Gestul lui îi taie piuitul lui Toinet, fiindcă la noi, taximetriştii abia dacă opresc ca să poţi coborî. Îşi ţin cotul scos pe geam şi nu catadicsesc să-ţi răspundă la salut. Nimic mai urâcios ca un şofer de taxi parizian, judecând după mutra lui sinistră şi ostilitatea permanentă. Parcă şi-ar fi îngropat întreaga familie cu puţin timp în urmă, iar un client pervers l-ar fi atras într-o înfundătură ca să-l scuture de toţi banii.

Mă uit la Platz am Hof cu clădirile ei în culori vişinii, galben pai, gri bleu. E genul de loc care-mi place. Trecutul stă încolăcit în jurul lui ca o pisică în faţa vetrei; şi, dacă eşti în stare să-l asculţi, îl auzi torcând.

Îi arunc o privire indecisă lui Toinet. Mi-o prinde din zbor şi o interpretează.

– Nu, nici să nu te gândeşti că am să aştept afară. N-am venit aici să ard mangalul într-o piaţă!

– N-am zis nimic! bombăn eu.

– N-ai zis nimic, da' lasă că te cunosc eu prea bine.

Intră pe poarta cu numărul 16 cu un pas hotărât. În fine, dacă din întâmplare imobilul e supravegheat, puştiul constituie o acoperire bună.

Urcăm la trei şi sun la uşa doamnei Muelner. Se aude o întreagă foială, alunecări furişe, uşi care se închid în interior, zăvoare care se trag.

Şi apoi, o creatură de vise rele se arată în deschiderea de douăzeci de centimetri. E vorba de o femeie cu o faţă făinoasă de pierot, cu părul portocaliu, tuns scurt pe părţi şi ridicat în vârful capului ca o creastă de cocoş. Persoana e drapată într-o rochie de casă, care nu-i ascunde cocoaşa voluminoasă din spate. Acest rapid portret ar fi incomplet dacă nu ţi-aş preciza că femeia a trecut de şaptezeci de ani din timpuri imemorabile.

– Ce doriţi? mă întreabă ea în austriacă.

– Eu sunt cel căruia i-a telefonat azi dimineaţă domnul care stă aici, madam Muelner, îi răspund în germană, dialect pe care ea îl înţelege perfect.

– Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, rosteşte ea.

Toinet a şi făcut un pas înainte pentru a admira ghebul damei. Fluieră şi-mi spune:

– Tu ai văzut ce duce asta în spate, Tonio? Parcă ar căra un rucsac!

Dar pe mine mă preocupă altceva. E limpede că bunica moare de frică. Probabil că nu şi-au pus la unison viorile, Felix şi cu ea. Atunci, îi distribui un zâmbet larg ca reprezentanţa partidului socialist în evantaiul din camera deputaţilor, şi trag un vibrant şi vesel:

– Hei, hei, Felix! Sunt eu, San-Antonio!

Toinet îmi spune:

– Ştii bancul cu tipul care face dragoste cu un cocoşat? Îi mângâie gheba şi-i spune „Oh! ce piept frumos ai!"

Nu-mi vine deloc să râd, din două motive: unul fiindcă îl ştiam; al doilea fiindcă Felix îşi face apariţia din fundul culoarului, teribil de ofilit şi demolat, într-o pijama în dungi, prea mare pentru el. Calcă pe cracii pantalonilor. Mânecile îi depăşesc braţele cu douăzeci de centimetri. Ai putea băga în acel veşmânt trei ca Felix fără a se simţi incomodaţi de promiscuitate.

Şi de îmbătrânit, a îmbătrânit, proful. Craniul lui în formă de supozitor pare mai ţuguiat şi mai gălbejit ca odinioară, nasul mai lung, strabismul mai convergent. Pe tâmple, părul lung, băţos şi aproape alb îi compune un soi de apărători pentru astuparea urechilor. Cât despre riduri, ele se intersectează urât în jurul ochilor şi al gurii. Ornamentele perfide ale timpului. Îmi amintesc de zidurile pisoarelor din locurile mele de

baştină, când începuseră să se dărâme. Felix nu trebuie părăsit în viforniţă aşa prăpădit cum e. Altminteri capul i-ar plesni de-a-binelea. Privirea lui, prin ochelari e încărcată de o nespusă disperare care îmi îngheaţă sufletul şi fesele.

Se apropie de mine ca un somnambul; ce-i drept, în pijamaua aia veche, provenind fără îndoială de la un soţ defunct, îţi face impresia că o s-o pornească pe marginea unui acoperiş, cu mâinile întinse înainte, ca în desenele umoristice din *Almanahul Vermot*.

– Antoine! îngână el, oh, scumpul meu Antoine, pe care nu-l poţi da uitării. Numai dumneata eşti în stare să dovedeşti un asemenea devotament. Ce-ţi face mama?

– Foarte bine, mulţumesc.

– Tot candidat la însurătoare ai rămas?

– Tot.

– Şi Marie-Marie?

– Văduvă.

– Ce nenorocire!

– Nu.

– Bun. Într-o zi, tot ai să te însori cu ea, nu?

– Când am să ating vârsta pensionării, de ce nu?

– Ce crud eşti! Ce mai aştepţi, de nu închizi uşa, Gretta, dragostea mea târzie! se adresează în germană gazdei lui. Şoseta asta veche, prost cârpită, îmi calcă pe nervi, mi se adresează el. Ce-i drept, mi-a salvat viaţa, dar nu-s în stare să-i exprim cum se cuvine recunoştinţa mea, doar în pat, fiindcă gibozitatea ei mă excită. Niciodată n-am făcut dragoste cu o gheboasă, Antoine. Dacă n-ar fi avut această monumentală cifoză, nu m-aş fi simţit în stare să copulez cu acest coşmar. Natura omenească e capricioasă, nu-i aşa? Dincolo de orice logică. Şi băieţelul ăsta cine-i?

– Fiul meu adoptiv.

– Bravo! E mai bine să repari erorile altora decât să le comiţi tu însuţi. Blestematul ăsta de instinct al reproducerii a stricat totul. Prezervarea speciei! Basme! Specie de ce, Antoine! Să pronunţăm cuvântul împreună: specie de... imbecili! Da, mersi! Apropo de imbecili, ce mai face Bérurier? Mereu egal cu sine însuşi? Întrebarea mea e stupidă, cum

ar putea fi el altfel! Soarele strălucește, marea e sărată și Bérurier este... Bérurier! Ce bucurie că te văd!

Profu' e înduioșător în incredibila lui pijama.

– Sunt sigur că acest fermecător puștan nu face doi bani la școală, nu-i așa? Oh! nu-i un elev leneș, aproape contrariul lui; dar ține prea mult la libertate pentru a învăța lucruri către care nu-l trage inima să le învețe! Și are dreptate!

Când mă gândesc că mi-am petrecut ani din viață – cei mai frumoși! – predând materii lipsite de importanță, pe care până și cei mai buni elevi ai mei le uitau o dată trecute blestematele de examene. Iată, îmi amintesc o serie de cursuri despre Nerval[1]! Ia să ne gândim puțin! Nerval! Vrei să-ți spun ceva, Antoine, așa ca să nu fi venit degeaba: Nerval e plictisitor foc! *Fiicele focului?* Lasă-mă să râd! „Aerul era proaspăt și îmbălsămat!" Prostul ăla care se culca pe mărăcini... Și fir-ar al naibii! *Silvie?* O trag în țeapă pe Silvie, dragă prietene! Adânc, până la rădăcină! Și știi ce membru am! Aș vrea s-o străpung dintr-un capăt în celălalt. S-o pun în frigare! Baluri, melancolii! Cât mi-e de rușine acum că am obligat niște inocenți, care nu voiau decât să se joace și să se masturbeze în pace, să înghită lăturile astea! Spun Nerval, fiindcă mi-a venit în minte smintitul ăsta. Dar aș dispune de încă vreo două duzini demni de blamat! Ah! Cât de mult aș vrea să mai pot relua toate lecțiile semănate cândva! Să-i vindec pe acei adolescenți de Nerval și de alți zevzeci! Dar nu-i cu putință! Au ajuns acum oameni mari, vagabonzii! Grași și meschini! Mărginiți, decorați, bogați! Au ajuns idioți, Antoine, niște idioți irecuperabili. Nu există un Lourdes de supremă instanță pentru prostie! Nici o speranță, nici măcar cea a obedienței divine! Mineralizarea prostiei e de-fi-ni-ti-vă! Ariel și Omo anticalcar nu mai pot face nimic!

Gretta, suflețelule, oferă băiețașului ăsta unul dintre acei biscuiți vienezi, care constituie ultima manifestare a fastului imperial al lui Frantz-Iosif. Am de vorbit cu minunatul meu prieten. Și ai grijă să nu-mi violezi

[1] *Gérard Labrunie zis Gérard de Nerval* (1808-1855) – scriitor francez. Opera lui romanțată face din el precursorul lui Baudelaire și al explorării suprarealiste a inconștientului. Face crize de demență și e găsit spânzurat pe o stradă din centrul Parisului. (n.tr.)

băiatul, purcea infamă, la fel de căcăcioasă ca şi Dunărea ta de culoarea urinei tulburi. Vino pe aici, Antoine. Bătrâna are un salonaş şi un şemineu în care arde un foc autentic. Vom putea sta de vorbă nestingheriţi. Cum te chiamă, măi elevule prost? Antoine, şi tu la fel? Dar asta-i o adevărată dinastie!

– Nu, dragă Felix: o întâmplare. Ăsta-i era numele când ne-am întâlnit, îl lămuresc eu.

– Şi faptul te-a incitat, nu-i aşa, nebunaticule? Noi muritorii ne dăm în vânt după hazarduri. Pândim încordaţi cel mai mic semn! Ca madam Butterfly care scruta întinderea mării pentru a zări un fum! Păcătoasa! Doamna Gretta se va ocupa de tine, Antoine cel mic. Încearcă s-o îmbunezi fiindcă i s-a făcut lehamite de când mă vede tot înfipt în casa ei! Zâmbetul tău de Gavroche ne va acorda poate un răgaz. Ai grijă să nu-i spargi nimic! Aici e plin de obiecte fragile şi hidoase, la care ea ţine mai mult ca la fundul ei zbârcit şi bătrân. Dacă vrea să-ţi atingă cocoşelul, n-o lăsa. Doar dacă nu descoperi în asta o anume plăcere. Am declanşat-o senzorial pe infama babă. Lady Gheb nu avea atâtea exigenţe înainte de a ne întâlni, mai ales la vârsta ei! Nu-i prea ardeau călcâiele. De când o fericesc eu se crede irezistibilă, plecând de la principiul că, dacă poţi beneficia de coada secolului, toate celelalte îţi stau la dispoziţie.

Felix mă conduce până în salonul promis. O încăpere mediocră, fanată, cu mobile Ludovic al XVI-lea austriac (dacă pot spune astfel), capitonate cu o tapiserie Ludovic al XVI-lea francez; ziduri îmbrăcate în mătase cu dungi şi decorate de tablouri libertine. Cea mai mare parte reprezintă amoraşi bucălaţi cu surâsuri extaziate de parcă le-ar fi intrat un deget undeva.

Ce-i drept, un foc de butuci luminează plafonul împodobit cu muluri. Mă las într-un fotoliu, Felix îşi oferă canapeaua, astfel încât ne aflăm dispuşi în echer dinaintea vetrei. Prin pijamaua prea largă îi poţi ghici membrul monumental. Chiar şi în repaos îşi păstrează un volum important. Ai crede că proful ascunde în nădragi un furtun contra incendiilor.

– Ce aventură, Antoine! oftează el. Ce stupefiantă aventură, dragă prietene!

– Mă bizui pe dumneata să mi-o narezi cu acea eleganţă a verbului care-ţi sporeşte farmecul, Felix.

Clatină din cap mâhnit. Măgulirea mea n-are efect asupra dezamăgirii lui.

– Pentru a începe, vreau să-ţi rezum care a fost viaţa mea de la ultima noastră întâlnire încoace, Antoine. Imaginează-ţi că am jucat într-un cabaret. Oh! nu în calitate de şansonetist, fii liniştit. Ai auzit vorbindu-se de un local *hard* din Saint Germain, cu firma *Femeia în flăcări?* Nu? I s-a dus totuşi faima. În acest stabiliment mă produceam. Ani de zile am interpretat acelaşi scheci, fiind de mare succes! Stăteam ca orice client la o masă din apropierea scenei. Spectacolul începea cu dansuri erotice şi continua cu demonstraţii de acte sexuale. Mereu aceeaşi placă, prietene: el şi ea. Se întâlnesc. O fac pe timizii. Apoi, prind curaj şi sfârşesc prin a copula într-un mod vulgar. Singura variaţie consta în costume şi decor. Amor pe calea ferată, amor într-un salonaş 1900 tip *Maxim's*, amor într-o barcă de agrement. Când, o gospodină era răsturnată în paie de un ulan năbădăios (din nouă sute paişpe), când un meditator îşi viola eleva (inspirat din *Lecţia* lui Ionesco), ori o santinelă făcea dragoste de-a-n-picioarele cu bucătăreasa, şi multe altele, toate de acelaşi calibru.

Atracţia spectacolului o reprezenta cabinetul unui psihiatru. Medicul psihanaliza o femeie focoasă care murea de consumpţie[1], pentru că în dragoste nu putea să-şi găsească un pantof pe măsură. Cred că ai ghicit, doctorul încerca s-o revigoreze prin propriile lui mijloace fizice, despre care trebuie să admit că erau considerabile. Dar dama rămâne a flămândă. Doctorul făcea apel la portarul lui, ceva mai dotat ca el, dar fără ca biata clientă să încerce nici cea mai mică satisfacţie.

Atunci, mă manifestam eu. Aspectul meu retro era subliniat printr-o ţinută perimată. Purtam lornion, ghetre din piele de căprioară, pantaloni cu dungi, haină neagră, lavalieră din mătase gri. Întrebam de la masa mea dacă ar fi vrut să mă pună la încercare. Ilaritate în sală. „Doctorul" mă invita să mă apropii de pacientă. Începeam atunci un striptease care făcea asistenţa să moară de râs până în clipa în care ajungeam să scot la iveală obiectul vanităţii mele, dacă aş fi fost un vanitos. O linişte minunată

[1] Epuizare progresivă datorată unei boli grave, de durată. (n.tr.)

se lăsa asupra asistenţei. Dama blazată se arunca peste mine şi, prin mângâieri entuziaste, mă aducea în stare de funcţionare. Atunci, Antoine, făceam amor cu ea pe divanul medical. Aveam ca parteneră o persoană deosebit de comestibilă, a cărei piele îmi vorbea, al cărei parfum de femelă mă tulbura. Aprecia cinstit îmbrăţişarea noastră şi cred cu toată sinceritatea că pe scena *Femeii în flăcări* am realizat cele mai de seamă prestaţii amoroase.

Prezenţa acelor imbecili în călduri nu mă deranja. Poate chiar reanima în mine anumite fantasme secrete, cine ştie? Sala îşi ţinea respiraţia, dar exala mii de gemete. Când mă retrăgeam, ovaţiile erupeau spontan! Hurii frenetice îşi părăseau bărbaţii de o seară pentru a veni să mă atingă. Am înţeles ce putea însemna gloria unui artist de music-hall. În anumite dăţi, când lumea deborda de încântare, mă simţeam ca Aznavour şi eram tentat să regalez asistenţa cu un număr suplimentar, aşa cum marele Charles acorda un ultim cântec *a capella*[1] (sau a•cappella) fanilor lui în delir.

Cade o clipă pe gânduri şi remarc o anumită vânzoleală în pijamaua lui, provocată de aceste evocări. Chipul lui de vicios bătrân e iluminat de văpăi.

– Ei da, Antoine, oftează el, ei da, a fost o perioadă teribil de frumoasă din viaţa mea. Eram asaltat de invitaţii! Numeroase persoane doreau să mă aibă la ele, dragul meu! Curând am început să percep o taxă. Eram un virtuoz, ce mai! Invită-l pe Menuhin să vină la tine şi să-ţi cânte la vioară pe o felie de pateu de gâscă şi un fileu de raţă cu piersici! Pot să-ţi aduc la cunoştinţă ceva plăcut, Antoine: am făcut avere! Nu o avere care să rivalizeze cu cea a lui Bouygues sau Lagardère, dar o avere pe potriva mea. Convenabil investită mi-ar asigura bătrâneţele dacă scap cu viaţă de bandiţii care mă urmăresc!

– Bun, bravo, Felix! Complimentele mele!

Zâmbeşte dus pe gânduri.

– Într-o bună zi a trebuit să-mi încetez reprezentaţiile din cauza partenerei mele. S-a măritat cu un notabil din provincie şi nimeni altcineva

---

[1] Fără acompaniament instrumental. (n.tr.)

n-a mai fost în stare s-o înlocuiască, astfel încât să rămân operaţional. Mulţi oameni „au cap", Antoine. Eu „am posterior". Îmi trebuie o motivare secretă, un impuls subconştient. Aşa cum îmi transmite hoaşca asta cumplită care mă găzduieşte. Am nevoie de un fleac în măsură să mă excite, altminteri nu-s decât un trist sexagenar care luptă cu senectutea. Mă înţelegi. Antoine? Fără tuşeul misterios al naturii, bătrânul tău Felix nu-i decât un biet imbecil cu coada între picioare. Mă înţelegi?

– Cred că da, îl asigur. Sincer.

DESENEAZĂ-MI UN CAP DE OM DUŞMĂNOS

Reuşeşte să-şi depăşească momentul de slăbiciune. Am impresia că strabismul e din ce în ce mai convergent, astfel încât privirea îi pendulează în cercul inferior al ochelarilor. Nu-i bărbierit şi perii cenuşii îl transformă într-un bolnav, başca pijamaua. Ciudat, cum de s-a dovedit natura aşa de binevoitoare cu prohabul lui.

Împinge cu papucul un cărbune mic ieşit din şemineu. Apoi, urmează:

– La puţină vreme după ieşirea mea la pensie, după despărţirea emoţionantă de partenerii mei din cabaret, am primit o scrisoare din Statele Unite expediată de un anume profesor Broutmiche, din Augusta, statul New England. Această onorabilă persoană conduce secţia de geriatrie a spitalului din Namofgod, unul dintre cele mai reputate de pe Coasta de Est. În misiva lui, îmi relata că o colaboratoare, Nelly Nicethigh, a asistat la una dintre prestaţiile mele, în timpul unui voiaj la Paris, şi i-a vorbit profesorului de supradimensiunea sexului meu. Descrierea făcută de ea l-a pus pe gânduri. Îmi preciza că, dacă elementul meu reproducător depăşeşte 40 de centimetri, el era dispus să mă invite la Augusta pentru o serie de observaţii în secţia lui; toate cheltuielile călătoriei şi ale sejurului asigurate, plus o primă de douăzeci de mii de dolari. Pentru un om devenit liber, şi împotmolit în libertatea lui, oferta era interesantă. Am luat un metru de croitorie, am verificat lungimea sexului meu (48 de centimetri) şi am răspuns afirmativ la propunerea profesorului Broutmiche, căruia

i-am expediat şi o fotografie a mea, gol în picioare, pentru a putea să constate realitatea fericitei mele anomalii. Cincisprezece zile mai târziu, debarcam în Augusta.

N-ai vrea să guşti ceva, Antoine? Te previn să povestea mea e lungă. Bătrâna gheboasă are un lichior de caise cum nu se poate mai bun, pe care-l înghiţi fără să bagi de seamă, ca pe un foileton american.

Fără să-mi aştepte răspunsul, se duce să caute într-o mobilă mică cu încrustaţii o sticlă având o etichetă luxoasă, plus două pahare de cristal, micuţe şi le umple cu o mână care începe uşor să tremure.

– La începutul sejurului meu în America, totul a fost foarte plăcut. Helmunt Broutmiche, de origină germană, e un om agreabil, plin de atenţii. Asistenta lui, şi metresă în acelaşi timp, prin care profesorul m-a cunoscut, murea de dorinţa să-mi încerce membrul. Din seara petrecută la *Femeia în flăcări* nu visa decât la falusul meu şi din prima noapte m-am trezit cu ea în cameră, decisă să mă violeze. E o fată frumoasă, cam slăbuţă, dar nu chiar aşa de îngustă cum mă temeam, având în vedere morfologia ei. I-am dat satisfacţie, ceea ce pentru mine a fost o nimica toată. Slăbiciunea ei mă inspira şi a fost o operaţiune reuşită pentru amândoi.

Aspectul clinic n-a fost deloc incomodant. Am participat la o şedinţă de fotografii şi măsurători exacte. Mi s-au făcut şi radiografii. Broutmiche m-a prezentat într-un amfiteatru confraţilor săi şi apoi studenţilor. Am trăit marea satisfacţie de a provoca o dorinţă incoercibilă unei tinere care se credea frigidă şi evita orice raporturi sexuale, de orice natură ar fi fost ele. I-am acordat adolescentei câteva şedinţe particulare, dar n-am putut, vai, să-i concretizez dorinţele în ciuda oleaginoaselor la care am recurs pentru a tenta o penetrare. A trebuit să se limiteze la călărirea obiectului, fapt care i-a provocat totuşi o sincopă de bun augur şi îi deschidea măcar perspective de viitor. După cum vezi, dragă Antoine, experienţa mea americană nu-i lipsită de plăceri.

Chiar atunci, s-a produs în regiune un eveniment grav: o epidemie de variolă care a luat corpul medical prin surprindere. Această maladie, mulţumesc lui Dumnezeu, a dispărut de mulţi ani de pe planetă. Efortul terapeutic al serviciilor de sănătate mondiale a avut câştig de cauză. Şi iată că acum, asistam la reapariţia flagelului! Şi unde? Nu prin pieţele

arabilor, nu prin colibe şi locuinţe infecte, Antoine, ci prin cochetele cottage americane. Amicul Broutmiche nu mai ştia nici cum îl cheamă! Unul dintre foştii lui elevi, doctorul Smith, stabilit într-o localitate elegantă din Garden Valley, era disperat. El asistase primul caz. N-a ştiut să diagnosticheze boala şi pacientul i-a murit.

Nu ştiu cum şi de ce am resimţit multă prietenie faţă de acest tânăr practician. Se afla într-o stare disperată, vecină cu deprimarea. Ajutorarea unei fiinţe la ananghie. Antoine! M-a cuprins un elan de dragoste creştină. Astfel de noţiuni ţi se lipesc de suflet. Te-ai crezut eliberat de o întreagă panoplie de credinţe, şi cu toate astea ţi-au rămas instincte de cruciat. Văzându-l gata să se înece, am devenit bătrânul lui prieten din Franţa: aiuritul cu mădularul mare! L-am determinat să înţeleagă că are o misiune de îndeplinit: să încerce determinarea provenienţei acestei resuscitări a virusului. Trebuia să existe o cauză? O sursă? Desigur, comisiile medicale se puseseră în mişcare, calculau, apreciau, anchetau, dar zadarnic. Ca să-i schimb gândurile, i-am sugerat să-şi ia câteva zile de concediu şi să ancheteze împreună cu mine. În cazurile de neurastenie, activitatea e miraculoasă. Omul care acţionează nu gândeşte. L-am convins fără prea multă bătaie de cap şi ne-am pus pe treabă. Aveam douăzeci de mii de dolari pentru cheltuieli. Puteam întâmpina destinul...

În acest punct palpitant al povestirii lui, se deschide uşa şi intră gheboasa. Bătrâna cocoşată strigă cum că Toinet i-a mâncat toată cutia cu biscuiţi, în vreme ce ea îngrijea de plantele din ghivece, care-i înfrumuseţează balconul: un Fabius Baldurus cu flori bisextile.

O calmez, promiţându-i că-i voi cumpăra şase cutii cu aceste sublime delicatese, pentru a compensa voracitatea fiului meu adoptiv. Felix reconstituie volumul considerabil al apendicului său prin pânza pijamalei, ceea ce-i echivalent cu un cec în alb.

Liniştită, Gretta Muelner pleacă să-şi vadă de alte treburi.

– Bătrâna şofretă îmi calcă pe nervi! mă avertizează Felix. Mă bizui pe dumneata, Antoine, să mă scapi din cursa asta de şobolani.

– Stai liniştit, prietene, sunt aici!

Îmi surâde tandru.

– Ce băiat extraordinar eşti, Antoine! Curajos, cu umor, disponibil!

Ah! să fi avut un fiu ca dumneata, ce fericire ar fi fost! Dar, ironia soartei, cu un melesteu de 48 de centimetri niciodată n-am fost în stare să procreez! De fapt, e mai bine, fiindcă mie mi-ar fi semănat copilul şi nu dumitale!

Începe să râdă.

– Voi intra cu membrul meu în mormânt: ce ospăţ pentru viermi când vor da peste coada lui moş Felix! Ea, care a furnizat atâtea şi atâtea festinuri!

Râde iar. Mai toarnă un rând de caisată.

– Te-ar deranja dacă ai continua povestea, Felix?

– Dimpotrivă, dragul meu. Aşa cum îţi ziceam, amândoi, eu şi tânărul doctor Smith, am întreprins ceva care s-ar putea numi „o anchetă", dacă nu te supără. La cererea mea, am luat-o cu începutul, adică cu bolnavul *number one*, cel care a murit primul, un bătrân pe nume Ferguson. Lăsase în urma lui o văduvă drăguţă, femeie cu bun simţ, fostă infirmieră, deci cu o anume pregătire. De altfel, potrivit spuselor lui Smith, ea recunoscuse prima simptomele variolei în boala soţului ei.

Şi alţii înaintea noastră veniseră s-o chestioneze, dacă au avut vreun contact cu persoane străine. Dacă soţul ei făcuse vreo călătorie într-o ţară subdezvoltată. Răspunsurile au fost „nu". Familia Ferguson nu primea pe nimeni şi se deplasa puţin. Nu părăsiseră niciodată teritoriul american. Singurele lor călătorii constau în a-l vizita o dată sau de două ori pe an pe fiul lor, stabilit în Atlanta. Cum acesta din urmă avea un motel, îi era greu să se deplaseze, fiind fără nici un ajutor.

M-am informat pe lângă Broutmiche dacă fuseseră înregistrate cazuri de variolă în capitala Georgiei. Şi de data aceasta, răspunsul a fost „nu". Comisiile de anchetă, care ne precedaseră, se opriseră la această constatare. Era gata gata să facem şi noi la fel. Totuşi, în noaptea următoare am avut o insomnie din care s-a înfiripat marea decizie în măsură să dea o cotitură radicală problemei: trebuia să mergem la Atlanta şi să continuăm ancheta la fiul lui Ferguson.

– Bravo, Felix! nu m-am putut abţine să nu exclam. Aşa ar fi procedat şi un poliţist veritabil!

Bătrânul îşi scoate ochelarii. Privirea i se încrucişează brusc. Liniştit îşi lustruieşte lentilele cu bluza de pijama, îşi ajustează ochii şi-i îndreaptă spre mine.

– În Franţa, îmi spune el, n-avem idei, dar avem bun simţ.

– Deci, Felix, împreună cu doctorul american aţi plecat la fiul primului îmbolnăvit de variolă?

– Exact. E un obez, spălăcit. America produce din ăştia în mari cantităţi din pricina pop-corn-ului, a *club-sandwich*-urilor şi a băuturilor gazoase. Pretutindeni vezi fiinţe enorme, cărora le trebuie două scaune ca să se aşeze şi care, de regulă, cred că îşi oferă un aer de bonton dacă îmbracă tricouri întru glorificarea lui Superman sau a lui Mickey-Mouse. Ferguson junior aparţine acestei categorii. Întotdeauna are o punguliţă de dulciuri sau o sticlă gigant în mână. Nu vorbeşte decât mestecând. Mănâncă până şi la closet. E un soi de monstru. De hipopotam tăvălit în mlaştina lui. Îşi petrece viaţa într-un fotoliu enorm în spatele tejghelei, citind *comics*[1] şi clefăind.

Vorbeşte bine, Felix. Parcă ai fi la faţa locului. Ghiceşti omul instruit, ascultându-l cum decortică situaţii, cum sesizează intenţii.

– Şi mai departe? îl îndemn eu.

Interlocutorul meu îmi aruncă o privire plină de reproş. Oare nu-i apreciez relatările dacă încerc să-i zoresc derularea evenimentelor. Îl liniştesc cu un zâmbet şi adaug:

– E pasionant.

Încredinţat, îşi scarpină boaşele oarecum secătuite din pricina excesului de zel la care au fost supuse o jumătate de secol.

– Am întreprins asediul acestei fortăreţe de osânză, continuă profesorul. – Ferguson are respiraţia saçadată şi gura plină, deci vorbeşte puţin. Ne-au trebuit zile întregi ca să-i smulgem fărâme din faptele a căror importanţă o vei judeca singur. – Trec peste chinurile acestei naşteri îndelungate. Îl trăgeam de limbă bucată cu bucată, verigă după verigă. Dezvoltam apoi acest nutreţ sărăcăcios luând la întrebări personalul şi vecinii motelului, printre care un negustor de origine mexicană, care vinde maşini de ocazie.

În cele din urmă, reuşim să stabilim următorul raport: cu ocazia ultimului sejur al părinţilor lui Ferguson, petrecut cu câteva săptămâni

[1] Reviste umoristice (limba engleză). (n.tr.)

înaintea morţii bătrânului, la motel s-a întâmplat un fapt divers. Să-ţi precizez mai înainte originalitatea stabilimentului. Reprezintă o tabără ca a indienilor. Fiecare bungalow are forma unei colibe, deşi e din beton şi prevăzut cu tot confortul. Sunt vreo douăsprezece astfel de construcţii în jurul unui cort central, mult mai mare ca celelalte şi adăpostind recepţia şi restaurantul. Ansamblul seamănă cu un fel de Disneyland, dar e amuzant şi atrage turiştii în trecere, care nu pierd ocazia să-l fotografieze din toate unghiurile. Tăticul şi mămica Ferguson ocupau bungalow-ul cel mai apropiat de construcţia centrală. Cortul vecin cu al lor era ocupat de două tinere blonde. Se înregistraseră sub nume americane, dar Ferguson-fiul pretinde că între ele vorbeau polona. În timpul unei concentrări, se aflase în compania a doi polonezi naturalizaţi, care utilizau limba maternă pentru a comunica între ei şi vorba lor îi rămăsese în minte.

A doua zi după sosirea fetelor, s-au prezentat la motel nişte agenţi C.I.A. care i-au arătat patronului fotografia uneia dintre ele. Ferguson a recunoscut că, momentan, era clienta lui. Agenţii s-au dus la cortul-bungalow al celor două tinere. Uşa era închisă cu cheia. Au bătut şi le-au ordonat să deschidă, ceea ce ele au făcut după câteva tergiversări. Băieţii de la C.I.A. le-au pus cătuşe. Au adunat lucrurile clientelor şi au luat totul cu ei. De semnalat că mama şi tatăl motelierului se aflau la recepţie în timpul acestei arestări, la care, deci, nu au asistat. E limpede, Antoine?

– Atât de limpede că mi s-a făcut sete, dragă Felix.

– După ce şi-au petrecut ziua împreună cu fiul lor grăsun, reia profesorul Nimbus, bătrânii s-au dus la culcare. Mama a procedat la pregătirile pentru noapte în sala de baie. Aşteptând-o, soţul a dat drumul la televizor. Atunci a remarcat lângă aparat un obiect ciudat, care, dimineaţă nu se afla acolo. Era vorba de un cub de oţel cu latura cam de şapte centimetri. Una dintre faţete culisa. Era închisă cu un sigiliu de ceară, comportând un semn pe care n-a ştiut să-l interpreteze. Bătrânul a rupt sigiliul şi a deschis capacul. Cubul s-a dovedit a fi o cutie conţinând nouă fiole mici în compartimente de lemn. Una dintre ele era spartă. Ferguson tatăl a mirosit-o, dar nu comporta nimic special. Se întreba cum de eşuase acest minuscul container de oţel la piciorul televizorului. Privind în jur, a constatat că fereastra era deschisă din cauza căldurii (climatizatorul nu

funcţiona) şi în faţa lui, la doi sau trei metri, fereastra bungalow-ului vecin era şi ea deschisă. Ca un om cu cap ce se afla, s-a gândit că cineva a aruncat cutia dintr-un cort în altul. A luat-o şi a ieşit. Şi atunci a putut constata că nişte poliţişti percheziţionau bungalow-ul celor două fete. Scotoceau minuţios peste tot. Bătrânul le-a arătat ce găsise şi i-a întrebat dacă nu cumva acela era obiectul pe care-l căutau. Poliţiştii au strigat că aşa era; Ferguson le-a explicat unde găsise cutia. Oamenii legii i-au mulţumit respectuos, au băgat cubul de oţel într-o pungă de plastic şi s-au retras.

– Formidabil, profule, exclam eu entuziasmat. Cutia conţinea virusul variolei şi bătrânul s-a contaminat din cauza fiolei sparte sub efectul şocului, când una dintre domnişoare a aruncat-o dintr-un bungalow în altul la venirea sticleţilor!

– Aşa s-ar putea crede, nu?

– Evident.

În acea clipă, gheboasa intră val vârtej în salon. E stăpânită de o surescitare indignată. S-o fi auzit numai cum ţipa în austriaca modernă! Din strigătele ei reiese că diavolul de Toinet îi făcuse doamnei *Frau* o propunere ruşinoasă. Nici mai mult nici mai puţin, îi ceruse să-i arate cocoaşa; în contrapartidă, el se angaja s-o lase să-i atingă cocoşelul.

– Dumnezeule, draga mea, nu-ţi înţeleg indignarea, o calmează Felix, târgul e echitabil, ba aş spune chiar că-l găsesc mai curând avantajos pentru dumneata. Gibozitatea de care suferi e un morman excedentar care, fără a intenţiona să te vexez, nu-i interesează decât pe câţiva curioşi, în vreme ce fudulliile băiatului sunt nişte bijuterii, pe care nu vei mai avea probabil ocazia să le pipăi niciodată. Iată o ofertă nesperată, dragă, pe care doar un micuţ francez venit din Franţa ţi-ar fi putut-o face. Ce altă naţiune mai produce asemenea copii descreieraţi?

Bufniţa jumulită încă mai bombăne. Nu mai pridideşte rostind *mein Gott, mein Gott*, ca în cazul unei catastrofe naţionale. Dacă alde Popov ar fi dat năvală în Viena cu tancurile, n-ar fi fost mai puţin zguduită!

O fixăm în tăcere până ce se evacuează. Mă tem că Toinet o va înnebuni de-a binelea, mai înainte de a ne termina vizita. Crezi că a făcut o afacere baba aducându-l la ea pe Felix? Liniştea ei burgheză are mult de suferit.

Când în fine ne lasă în pace, ne vedem obligaţi să reconectăm circuitul pentru a reveni la afacerea Felix.

– Ce spuneam, Antoine?

– Tocmai terminaseşi povestea cu containerul conţinând fiolele de variolă... O dată obţinută această informaţie primordială, ce-aţi mai făcut?

– O prostie, răspunde fără ezitare Felix. Şi încă una gogonată!

– Ce-ar mai putea fi, Felix?

– Ne-am dus la poliţie să raportăm autorităţilor ce descoperisem.

– La poliţia din Atlanta?

– Da.

– Le-aţi povestit gaborilor nişte evenimente pe care ei le cunoşteau, observ eu.

– Bineînţeles, dar ei nu cunoşteau urmările. Habar n-aveau de epidemia de variolă izbucnită în New England. Spusele noastre n-au prea avut aerul să-i mişte prea mult. Ne-a fost înregistrată declaraţia de către un poliţist gras, porcin, care fuma un trabuc de douăzeci de centimetri. Ne-a luat toate datele, ne-a pus să semnăm declaraţia şi nici măcar n-a catadicsit să ne răspundă la salut când am plecat.

Felix pare stingherit ca tipul sărutat de nevastă în prezenţa metresei.

– Ce nu-ţi dă pace, Felix?

– Mă gândeam la doctorul Smith; bietul nu voia să ne adresăm poliţiştilor din Atlanta; el ţinea să păstrăm descoperirea pentru cei din Augusta, pentru că în regiunea Augustei se declanşase epidemia; eu am fost cel care a insistat, triplu idiot ce sunt! Dacă l-aş fi ascultat mai trăia probabil şi azi.

Tresar.

– A murit?

– Ajung şi aici, Antoine. După ce am raportat autorităţilor georgiene, i-am propus doctorului să vizităm împrejurimile. Îmi plac locuinţele frumoase în stil colonial aşa cum se văd prin filmele pudrate cu zahăr ale cofetarilor din Hollywood, vezi *Aripile vântului*. A acceptat. Am închiriat o maşină ca să putem hoinări prin acele meleaguri. Smith era un om plăcut, foarte atras de sex. Am avut o baftă dublă într-un restaurant de pe autostradă, care servea de haltă pentru autobuzele *Greyhound*. Două

călătoare, mama şi fiica.. Eu mă aflam la toaletă. N-am băgat de seamă că exista una pentru *white men* şi alta pentru *colored men*. Bineînţeles, distrat cum mă ştii, am intrat în cea de a doua. Un negru înalt şi bătrân, cu barbă, s-a simţit revoltat de prezenţa mea. În sud, oamenii ăştia au căpătat obiceiul să urinceze între ei şi abia am avut timp să ies afară cu socoteala în mână. Exact atunci am dat peste dama amintită mai sus: mama. O mamă tânără. În jur de patruzeci, care nu putea trece cu vederea un sex de dimensiunile celui al meu. Felul în care l-a privit, mi-a dat de înţeles că-l râvnea. I-am făcut propunerea, dar după micţiune, fiindcă simţeam nevoia să mă uşurez. A acceptat. L-am prevenit pe doctorul Smith despre ce pusesem la cale şi el a consimţit să se ocupe de fiică. Le-am condus pe cele două doamne pe un răzor învecinat şi am făcut dragoste convenabil, cu toată lipsa de confort. Acest gen de peripeţii bucolice nu le-au penalizat decât pe fermecătoarele noastre partenere, deoarece noi bărbaţii suntem mai bine adaptaţi ca ele unor îmbrăţişări furtive.

După ce ne-am dedat frivolităţilor după pofta inimii, am observat că autobuzul lor plecase fără să le mai aştepte şi a trebuit să gonim după el cu maşina ca să-l prindem din urmă. Am amintit de toate astea ca să-ţi spun că fata ne-a atras atenţia, în tip ce goneam, că suntem filaţi. Într-adevăr, un Lincoln negru se ţinea în spatele nostru. Am ajuns autobuzul Greyhound la intrarea într-un centru aglomerat şi cele două dezmăţate au urcat în el. După care, ne-am ocupat de Lincolnul care aştepta la o sută de metri mai departe.

Blestemata de maşină neagră ne lăsa perplecşi. Am verificat că se ţinea după noi luând-o pe drumuri secundare şi accelerând. Smith ştia să stăpânească bine volanul. Curând am intrat într-o regine muntoasă, pustie şi accidentată. Urmăritorii noştri se ţineau implacabil după noi. Ne pierdeam în presupuneri. Ce puteau să vrea oamenii ăştia de la noi? Geamurile opace ale vehiculului lor nu ne permiteau să-i zărim, ceea ce ne sporea spaima. Smith îşi pierduse capul. Gonea cu o asemenea viteză pe buza prăpastiilor, că-l imploram să ridice piciorul de pe accelerator. Dar nu mă asculta şi ce era firesc să se întâmple s-a întâmplat: bietul doctor n-a luat corect un viraj şi am zburat în gol. Dragul meu Antoine, nu i noapte să nu mă gândesc la căderea aceea. Ce groază! Ce aşteptare! Care

nu se mai termina! Întreaga fiinţă îţi îngheaţă, gândurile derapează. Eşti spaima personificată. Nu mai vezi nimic, nu mai simţi nimic. Până şi noţiunea morţii te părăseşte. E groaza chimică! Frica în stare pură!

Şi apoi, impactul! Printr-un noroc miraculos (pentru mine), am aterizat pe patru roţi. A fost o zguduitură fenomenală. Am crezut că bătrânele mele oase s-au fărâmat toate în acelaşi timp şi am rămas năuc, dar conştient pe locul meu. Imediat am fost înconjurat de flăcări. Printr-un efort de voinţă, am izbutit să deschid portiera şi să mă strecor afară. Mi-am desprins centura de siguranţă sau am omis să mi-o pun? Mister. M-am rostogolit de câteva ori ca un poloboc. Arbuşti şi mărăcini mi-au oprit căderea. Am leşinat. Când mi-am venit în fire, se făcuse noapte. Spre marea mea surpriză, m-am putut ridica pe verticală fără prea mare greutate. Carcasa maşinii noastre încă mai fumega. M-am apropiat şi am constatat că bietul doctor, calcinat la volan, ajunsese de mărimea unui băieţel.

Mi-au trebuit mai mult de două ore ca să ajung până în şosea, fiindcă şchiopătam ca vai de lume, iar costişa, numai stânci, era abruptă. O dată ieşit din prăpastie, norocul a început să-mi surâdă din nou: a apărut o camionetă condusă de un fermier de prin partea locului. S-a oprit. I-am explicat că avusesem un accident şi m-a condus până la cea mai apropiată localitate, unde m-a lăsat lângă biroul şerifului. În clipa în care am vrut să intru, nu ştiu ce semnal de alarmă a răsunat în capul meu pleşuv, Antoine. Subconştientul nu mă sfătuia să mă adresez autorităţilor. O noţiune acută de pericol mă năpădise. Mi-am făcut inventarul buzunarelor. Aveam asupra mea actele, inclusiv paşaportul şi banii. Din acel moment n-am mai ascultat decât un singur gând: să mă întorc în Europa. Am angajat un taxi care m-a transportat la Atlanta şi de acolo am luat avionul pentru Washington. Cu cât timpul trecea, cu atât spaima mea lua proporţii. Am realizat că mă aventurasem în zone interzise. Ceea ce am descoperit noi, Smith şi cu mine, ne condamna. Trebuia să părăsesc grabnic SUA pentru a mă reîntoarce în bătrâna şi brava mea Franţă, care-mi oferea securitate. Primul zbor spre Europa era pentru Viena. De acolo, de departe, capitala Austriei mi se părea a fi la periferiile Parisului. L-am luat. De îndată ce avionul s-a desprins de pistă şi şi-a retras trenul de aterizare, m-am simţit uşurat şi am dormit o bună parte a zborului.

Felix este epuizat de relatările lui. Vocea i se frânge şi respiraţia îi devine sacadată.

– Să facem o pauză, prietene, îl sfătuiesc eu. Toată această evocare te-a obosit.

– Astmul, îngână el. Am mai avut crize şi în vreme ce făceam dragoste, Antoine. De acum încolo trebuie să fiu atent. Până nu de mult nici nu remarcasem că amorul e un exerciţiu fizic. Că-ţi poate ieşi pe nas. Căutarea plăcerii ne face să nu băgăm de seamă, dar pe urmă rămânem timp îndelungat fără vlagă! Şi eu nu-s un gras! Dar cum o fi cu sexagenarii pântecoşi? Dacă mai ai credinţă, băiete dragă, roagă-te pentru ei. Şi pentru dumneata, care vei ajunge bătrân într-o zi. Tinerii sunt îndoctrinaţi cu de toate, dar nu li se spune că vor deveni bătrâni şi plini de podagră. Educaţia asta trebuie să ţi-o faci singur; nimeni nu te învaţă. Se ţin cursuri de educaţie sexuală, dar nu şi cursuri de îmbătrânire.

Stors de puteri, tace. Madam Muelner intră în scenă, ţinându-l pe Toinet de gât. E radioasă. Îmi cere permisiunea să meargă la cumpărături împreună. I-o acord cu plăcere.

– Bravo, subliniază Felix, ai cucerit-o, micuţule!

Puştiul ne aruncă o privire de canalie.

– De când mi-a pupat cocoşelul, se simte fericită, ne spune el. Apropo, Tonio, i-am văzut cocoaşa: nu-i cine ştie ce. Arată ca un spate, deşi e curbat.

Pleacă amândoi braţ la braţ.

Undeva în apartament, o pendulă înşiruie sunete cristaline, pe care nu le socotesc.

Felix parcă ar avea o sută de ani! Spaima, care continuă să-l stăpânească, îl subminează, îl demolează, îi face un cap cât o nucă, cuprins ca de crampe cefalice. Ca să-l îmbărbătez, îi pun o mână pe umăr.

– Hai prietene, curaj!

– Aici o să-mi las oasele, şopteşte el. Mie, care puţin îmi păsa de viaţă, uite că acum nu-mi mai convine s-o părăsesc! Mi-e ruşine. Când mă gândesc prea mult la situaţia mea, mă apucă burta, Antoine. Ce laxativ mai e şi frica!

DESENEAZĂ-MI VIITORUL

I-a trebuit mult până şi-a recăpătat suflul. Îl priveam conştient că se afla pe linia dreaptă care duce spre moarte. Că şi-a împlinit traiectoria şi că, aidoma unui tăciune căzut dincolo de vatra natală, era pe cale să se stingă. Luptase destul, rezistase destul, iar acum umbra resemnării pusese stăpânire pe bietul Felix. Îmi făcea milă să mă gândesc la membrul lui mare putrezind. S-a băgat într-o afacere stranie şi murdară.

Felix bea şi al treilea păhărel de caisată. O miasmă nu tocmai plăcută bate dinspre el. Să se fi scăpat în pijamaua aia prea mare? Nu mult, e destul şi un strop între fesele lui scofâlcite.

– Poate ai vrea să-ţi faci puţin toaleta? îi sugerez eu indirect, dar el clatină din cap.

– Nu, Antoine, îmi place să stagnez în murdăria mea. Put? Dacă da, iartă-mă. E soarta noastră a tuturor. Dar să ştii că, în general, oamenii se spală prea mult, dragul meu. Li se predică igiena şi, natural, exagerează. Păcat, fiindcă murdăria conservă. E un strat protector cu care viaţa curentă ne unge obligatoriu ca pe nişte tartine. Iar noi, bieţi idioţi, în bătaia vânturilor, ne grăbim să-l dăm jos, ca să rămânem cât mai goi, să ne expunem cât mai bine, Ceea ce ne fragilizează, fără putinţă de tăgadă!

Îşi saltă cracii pantalonului şi îşi mişcă picioarele plate, cenuşii şi varicoase.

– Ia uită-te la ele, Antoine, ce murdare sunt! Mai ales între degete. Şi călcâiul lui Ahile? Mi-ai privit călcâiul lui Ahile? Practic, are o crustă ca un cur de vacă savoyardă.

Zâmbeşte.

– Mă amuză degenerarea, băiete dragă, şi atunci, puţin câte puţin m-am lăsat să alunec în starea de sălbăticie. Mă întorc la origini. La vizuina ancestrală. Aş vrea să ajung în adâncul timpurilor, înaintea fierului, a roţii şi a focului. Să nu mai merg, ci să mă legăn pe fund! Să nu mai vorbesc, ci să scot strigăte!

Gonesc visul lui imposibil ca pe miasma unei regurgitări de usturoi, cu o mână care ştie să agite aerul cu pricepere.

– Trebuie să-ţi termin peripeţiile mele, dragă. Eram pe aeroportul din Washington. Avionul decolează. Jubilez. Mă cred salvat. Puternic! Ca unul care are posibilitatea să-şi ofere organele în beneficiul ştiinţei, ceea ce nu-i cazul meu. Asta-i dovada imbecilă a îmbătrânirii, băiete, când carnea ţi-a devenit irecuperabilă. Să nu-ţi mai poţi lăsa prin testament rinichii distruşi, inima cu aritmie, plămânii ciuruiţi, măduva lichefiată, ochii atinşi de cataractă şi, mai puţin ca orice, ficatul cirotic. Nu mai eşti decât un ansamblu de avarii funcţionând cu viteză reziduală. Un ansamblu de maladii alcătuind un om reputat, care se ţine bine. Ce-ţi spuneam? Washington, avionul pentru Viena, iar eu fericit ca un hârciog supravegheat din înălţimi de uliul în zbor planat.

Debarc aici. Confort, răsfăţ teuton. Nu chiar teuton, dar pe aproape. Respir aerul libertăţii. Cel puţin aşa cred! Descătuşare infinită. Aşa îmi închipui! Idiotul de mine! Triplu idiot inconştient! Caut un zbor spre Paris. Nimic până a doua zi; cel din ziua respectivă plecase. Nici o problemă. Mă aşteaptă Praterul, Dunărea, roata mare! Trag la un hotel, călător fără bagaje. Îi lămuresc că ale mele s-au pierdut la Washington. O cameră liniştită, cu o pilotă moale pe pat. Mă culc. Trag un somn magistral, fericit nevoie mare. Abia dacă mai subzistă undeva în mintea mea un grăunte de milă pentru bietul doctor Smith. Asta-i viaţa! Ţi-ai încălzit bine nobilele instincte în bain-marie, fiecare pentru sine şi Dumnezeu pentru mine! Ce-am încercat eu în acel somn sublim ţine de voluptatea autentică.

La sfârşitul zilei, îmi ofer un duş, la naiba cu principiile mele! Îmi îmbrac lenjeria murdară şi plec în căutarea unui restaurant vienez.

Hoinăresc pe străzi. E friguleţ, dar aşa o vreme te înviorează. Brusc...

o maşină neagră opreşte în dreptul meu. În interior, două creaturi de vis. Nişte fete superbe, de mare clasă. Mantouri de astrahan, tocă din vulpe neagră. Fermecător de retro. Cea care stă pe locul pasagerului îmi gângureşte:

– Nu faceţi o plimbare cu noi?

Tu, Antoine, mă cunoşti? Cu dotările mele mi-e imposibil să refuz. Urc. O a treia fată, pe care n-o observasem, stă pe canapeaua din spate. O bruneţică, îmbrăcată în piele neagră. Pantalon, bluzon. Arată ca un adolescent. Şi ce face ea? Ah! inima e gata să-mi sară din piept: ţine un revolver nichelat îndreptat spre mine. Mâna cu arma se sprijină pe braţul central al canapelei şi cumplitul rât cromat nici nu clinteşte. Ce mi-a trecut atunci prin cap? Imposibil să-ţi spun. Oricum, ceva similar cu ce am încercat cu o zi mai înainte când m-am prăbuşit în prăpastie. Mă aud rostind:

– Bonjur, fetelor.

După care, deschid portiera şi mă arunc afară din maşină, când ea tocmai demara, luând toată lumea prin surprindere. Un boşorog bolnăvicios! Mă aştept să fiu împuşcat în spate, dar alerg fără să mă întorc până la o braserie din apropiere. Din fericire, circulaţia e intensă. Intru în local şi mă aşez la o masă. O chelneriţă graţioasă se apropie fără să-mi lase timp nici să-mi trag sufletul. Comand o bere. Mă simt stăpân pe mine! Şi cu toate astea, nebun de groază. Ce or fi vrând de la mine, Dumnezeule mare! Pielea? Nu face nici două parale. Îmi beau berea. Prin geamurile braseriei o reperez pe tipa îmbrăcată în costumul de piele neagră, stând pe trotuar. Vorbeşte cu una dintre tovarăşele ei: cea care m-a agăţat. Femeile astea smintite n-au de gând să mă lase în pace? Ce să fac? Să chem poliţia? Să mă pun sub protecţia ei? Mă vor crede un bătrân sonat, fiindcă aşa-i mutra mea, de bătrân sonat, da, da, ştiu eu ce spun, Antoine, inutil să mă contrazici.

În acele momente de înaltă tensiune, simt o privire îndreptată spre mine. La masa alăturată stă o femeie bătrână, cocoşată. Stil burghez. Şi-a coborât de pe umeri mantoul de blană, rămas în jurul şezutului ei, pe banchetă. Ştii ce fixa baba, Antoine? Nici mai mult nici mai puţin decât sexul meu! Fiindcă se produce ceva fenomental, Antoine: devin erect!

Frica m-a excitat. O excitare impetuoasă care face să-mi trosnească par
mele. Dama a reperat obiectul. E ca hipnotizată. Şi atunci, mi-a venit
idee genială. Uşurel, mă apropii de masa ei. Fără să bruschez lucrurile,
iau mâna şi o pun pe tumultul meu intim, ca să poată constata că nu
vorba de un iepure clandestin, ce se agită în chilotul meu. Contactul
copleşeşte.

– Locuiţi singură, *Frau?* susur eu.

Îmi răspunde că da. Aş fi pariat! Vârsta, cocoaşa, pledează pentru
existenţă solitară.

– Îmi inspiraţi o dorinţă indescriptibilă, *Frau*, îi torn eu. Aţi accept
să gustăm câteva clipe de nebunie împreună?

Femeia a emis un „oac" pe care m-am decis să-l interpretez drep
un asentiment.

– Mersi, îi murmur, dacă dispuneţi de un boreănaş de vaselină sa
de o simplă bucăţică de unt aţi putea fi copleşită. Numai că, sunteţ
nevoiţi să luăm câteva precauţii, fiindcă sunt filat de o femeie geloas
hotărâtă să mă omoare; iată deci, ce v-aş sugera: am să îmbrac manto
dumneavoastră de blană şi am să-mi pun pe cap toca. Datorită faptulu
că sunt slăbuţ şi unul şi cealaltă mi se vor potrivi de minune. Ieşim braţ l
braţ ca două bune prietene, şi astfel nu voi fi recunoscut."

Anomalia mea o fascinase în asemenea măsură, Antoine, că aş f
putut s-o pun să meargă în patru labe, eu mine călare pe spatele ei d
dromader. Am ieşit la braţ. În plus, mi-am legat fularul ei în jurul feţei
Am trecut la doi metri de fata în negru. Amicele ei se aflau prin apropiere
în maşină. Ne-am depărtat, mergând agale. Bătrâna dârdâia fără paltor
în frigul continental care domneşte în acest anotimp asupra oraşului. C
s-o încălzesc, i-am povestit ce vom face o dată intraţi în casă. Am ajun
fără probleme. Şi iată că au trecut patruzeci şi opt de ore de când m
ascund, plătindu-mi chiria în felul în care ştii. Aş fi putut să plec, d
simt că n-am curaj. Probabil că oamenii ăştia supraveghează hotelel
gările, aeroportul! Am ajuns un om hăituit. Eu, fiinţa cea mai inofensiv
a planetei! Eu, bătrânul mizantrop, cu coada de măgar! Hăituit ca u
vulgar mafiot delator!

Întinde spre mine mâinile ca două mănuşi de piele fără locatar.

– Mai am oare vreo fărâmă de viitor, Antoine?

– Atâta vreme cât suntem în posesia unui prezent, putem spera într-un viitor, Felix.

– Ce întrevezi pentru a-mi salva viaţa?

– Ei bine, mai înainte de toate, să te aduc în Franţa. Pe urmă, să organizăm la Paris o conferinţă de presă în decursul căreia vei relata mass mediei reunite tot ce mi-ai relatat şi mie!

Spaima lui ar face purgaţie şi unei muşte scatofage.

– Nici să nu te gândeşti!

– Dimpotrivă, numai la aşa ceva îmi stă gândul. Ia să chibzuim puţin, dragă prietene: de ce se încearcă neutralizarea dumitale? Pentru că ştii ceva *care trebuie trecut sub tăcere*. Ce reprezintă acest ceva? Faptul că ai stabilit o corelaţie între arestarea celor două femei în motelul lui Ferguson-junior, şi epidemia de variolă care a făcut ravagii în New England. Este evident că acel container găsit de bătrân conţinea virusul maladiei blestemate. Cum una dintre fiole era spartă, s-a contaminat şi pe urmă a declanşat flagelul în locurile lui de baştină, de pe lângă Augusta. Dumneata şi Smith, ca nişte fanfaroni, aţi dat fuga la poliţia din Atlanta să raportaţi descoperirea făcută. Poliţiştii au transmis declaraţiile voastre undeva sus. Grangurii din Sănătate au reacţionat imediat. Faptul trebuia să fie *top secret*. S-a luat legătura cu C.I.A., care şi-a trimis băieţii după voi cu misiunea să vă lichideze. Aproape că au reuşit, fiindcă doctorul Smith şi-a pierdut viaţa. Dar ai rămas dumneata. Să-ţi dea de urmă, după ieşirea din prăpastie, n-a fost greu, cu atât mai mult cu cât ai luat biletul de avion sub identitatea veritabilă. După mine, au descoperit că te îmbarcaseşi pentru Viena când zburai deasupra Atlanticului. Au avut tot timpul să stabilească un comitet de întâmpinare aici. Ar fi putut să te lichideze de la distanţă, dar ţineau să afle dacă ai vorbit şi cu cine.

Foarte probabil că vei fi „prelucrat" cumplit înainte de a se debarasa de dumneata. Şi acum, Felix, ajung la demonstraţia.mea iniţială: numai făcându-ţi public secretul vei putea evita pericolul. Din clipa în care toată lumea îl va cunoaşte nu va mai exista nici un motiv să fii redus la tăcere! Qoud erat demonstrandum!

Ochii îi lucesc umezi.

– Serios raţionament, băiete, rosteşte el. Luminos ca operele lui Jacques Attali şi aproape la fel de inteligent. Rămâne să stabilim cum mă scoţi de aici.

– Cel mai simplu cu putinţă, îl asigur. Beneficiem de un atu formidabil, Felix: ţi-au pierdut urma şi nu ţi-au găsit-o încă. Oh! sunt convins că-şi bat teribil capul să descopere în ce mod ingenios ai putut părăsi braseria fără să fi fost văzut. Vor sfârşi prin a descoperi adevărul. În jurul vostru erau clienţi, oameni care, vrând-nevrând te-au văzut îmbrăcând paltonul bătrânei şi gătindu-te cu toca ei, fapt destul de neobişnuit. Umăritorii sunt în căutarea acelor oameni. Când îţi vor afla subterfugiul, vor alcătui un portret robot al cocoşatei, care va fi elocvent. Pe scurt, vor sfârşi prin a veni aici. De aceea, trebuie să acţionăm *presto*. Mă duc să închiriez o maşină. În acest timp, să ne folosim de un truc care ţi-a mai reuşit o dată: deghizează-te în femeie. Caută prin garderoba vrăjitoarei. Machiază-te. Puneţi o voaletă... Plecăm împreună cu băiatul spre Elveţia sau Italia.

Felix e cu ochii în lacrimi. Buzele îi tremură.

– Oh! Antoine, crezi că vom reuşi?

– Fluierând, dar nu avem nici un minut de pierdut. Poanta e s-o ştergem înaintea venirii lor.

– Dar, chiar dacă apar după plecarea noastră, Gretta, ticăloasa asta antideluviană, o să le povestească tot: sosirea dumitale, deghizatul meu...

Obiecţiunea lui nu-i neglijabilă.

– S-ar putea să ai dreptate, Felix. În acest caz, o luăm cu noi. Începe pregătirile, eu mă ocup de maşină!

– Ţine aici, Antoine.

Şi îmi îndeasă în buzunar un teanc de bilete verzi.

– Ce-i cu ăştia?

– Cele douăzeci de mii de dolari. Prefer să-i păstrezi dumneata.

DESENEAZĂ-MI O PLECARE FĂRĂ ADRESĂ

Ies din imobil, inocent, cu o mână în buzunar şi cu cealaltă legănată pe lângă mine. Arunc o privire cuprinzătoare asupra nobilei pieţe. Pare liniştită sută la sută. Nici un trecător suspect, nici o maşină staţionată cu un pasager la bord. Viaţa vieneză curge simplu şi calm. Mă îndrept spre o staţie de taxiuri, şi-i cer unuia să mă ducă la gară. Ajuns la destinaţie, descopăr o agenţie de rent a car şi închiriez un Audi 200 break, negru, care mă duce cu mintea la un dric. Îmi plăcuse mult cândva.

În bătrâna Europă mai sunt încă ţări care nu trăiesc, dar funcţionează bine şi am impresia că Austria e una dintre ele. Nu-i nevoie să fii bucolaureat, cum zice Béru, ca să-ţi dai seama că aici pendulele merg exact, negustorii sunt cinstiţi şi drumurile gudronate în fiecare an. Părerea mea e că, dacă arhiducele Roro şi-a tras un glonţ în cap, a făcut-o fiindcă se plictisea ca un păduche pe o sçăfârlie chilugă. M-aş aclimatiza atât de greu într-o asemenea naţiune, încât aş prefera să mă duc la pigmei şi să-i învăţ cum se joacă scrable.

Cu maşina achiziţionată, mă întorc în Platz am Hof. Mă bântuie melancolii nu tocmai discernabile. De fapt, pune stăpânire pe mine o anume lehamite şi un regret că am avut ideea bizară de a-i fi telefonat Mariei de la aeroport. Dacă n-o făceam, la ora asta ne-am fi aflat la Abano, privind cum bolboroseşte nămolul, cum miroase a sulf, împreună cu o Félicie radioasă. Am fi mâncat *lasagna verde*, ascultând ciripind, în italiană, primii cintezoi ai primăverii.

Şi, în loc de toate astea, trebuie s-o scap pe zdreanţa asta bătrână de Felix din buclucul în care s-a băgat. Şi ce-o să facă el cu acest supliment de existenţă, dacă reuşesc să-l scot la liman? Va începe iar să-şi arate coada monstruoasă prin metrou sub pretextul că exhibiţionismul e un limbaj? Sau va călca alte văduve abominabile, chioare, şchioape, împănate de fibroame inexpugnabile? La ce ar mai servi sfârşitul vieţii lui Felix? Când, potrivit chiar spuselor lui, nu se mai agăţa de existenţă decât mânat de un stupid instinct de conservare? Tipii din Atlanta voiau să-i stopeze ţevile de admisie, ca să-l lichideze expres pe bătrânul potlogar. Şi pe urmă? Să mori de mâna lor sau de cea a timpului, care ar fi diferenţa, hai?

Sun. O damă cu ochelari vine să-mi deschidă. Pictată precum căpeteniile indienilor din western-urile care stârnesc ilaritatea sau ca Alice Sapritch la Gala uniunii. Ai zice că-i mama doamnei Thatcher. Poartă o rochie lungă în tonuri de violet, un mantou negru de stofă cu guler de catifea. Pe cap o pălărioară cu voaletă şi pantofi cu tocuri nu prea înalte, care-ţi dau impresia că ar merge pe rotile.

– Ai rezolvat repede, Antoine, mă felicită baroana.

– Şi dumneata la fel! reuşita e totală. Acum, hai la drum!

– Dar Gretta şi băiatul încă nu s-au întors! obiectează Felix.

Măi să fie! Asta ne mai lipsea! Ce idee trăznită a mai avut şi plătica aia deshidratată să-l ia pe Toinet cu ea! Dacă puştiul ar fi rămas *at home*, am fi putut s-o ştergem pe furiş şi baba nici măcar n-ar fi ştiut că Felix era gătit ca o burgheză din lumea mare.

– Unde s-or fi putut duce, bodogăn eu.

– Habar n-am răspunde proful.

Suntem nevoiţi să aşteptăm şi fiecare minut care trece îmi zdrobeşte nervii! Să fii paralizat de un detaliu aşa de stupid! Îmi vine să urlu. Ar fi culmea să cazi în plasă, *in extremis*, pentru simplul motiv că o purcea vetustă a vrut să iasă la cumpărături cu băieţelul pe care n-ar ezita să-l violeze în excesele ei geriatrice! Ajunsă la menopauză înainte de război şi încă rea de muscă! O babă ruinată, gheboasă, flască de pretutindeni, să o să fie pusă în sicriu cu linguriţa, asta depăşeşte orice măsură!

– Felix, ştii să conduci o maşină? îl întreb furios.

– Eu! Ce oroare! De ce nu o rachetă interspaţială, de vreme ce dumneata eşti aici, Antoine?

– Bun, mă hotărăsc eu, în orice caz am să te evacuez undeva, într-un loc sigur, după care mă întorc după puşti.

Nici nu-şi doreşte altceva, fostul pedagog. Duşumeaua cumetrei Gretta a început să-i frigă tălpile! Tare i-ar mai conveni să plece undeva departe. Ne luăm valea în viteză, mânaţi de o frenezie pe care ne-o întreţinem reciproc. Mă uit la piaţă înainte de a-l invita să părăsească imobilul. La prima vedere, totul pare *clean*, dar poţi să ştii?! Cu spatele adus ca cel al metresei lui ocazionale, Felix grăbeşte spre maşină.

Îl ajut să se instaleze şi, înainte de a intra şi eu, mai sondez o dată împrejurimile pentru a încerca să reperez un pericol şi, în acelaşi timp, cu speranţa să-l văd pe Toinet că reapare. Dar atenţia mea vigilentă nu semnalează nimic, din care cauză dau drumul la motor. Rapid, părăsesc cartierul vechi şi ajung pe Herrengasse.

– Ai vreo idee? mă întreabă timid Felix.

– Încă nu, dar vine şi asta, e ora găselniţelor mele cotidiene.

Poanta constă să-l las pe bătrân într-un loc sigur, nu prea departe de Platz am Hof, ca să pot da fuga după puşti. Nu văd decât un hotel potrivit s-o primească pe madam Felix, dar acest gen de stabiliment nu-mi inspiră deloc încredere, fiindcă aici au loc îndeobşte cercetările când vrei să pui laba pe un fugar.

– Ai bani austrieci asupra dumitale? mă interesez eu.

– Nu, dar mai am ceva dolari.

Îi întind un teanc de şilingi.

– N-are rost să te faci remarcat: i-ai pe ăştia. Acum, uite ce conduită vom adopta: ai să urci într-o trăsură şi ai să te duci la catedrala Sfântul Ştefan, care-i aproape de Platz am Hof. Ai s-o vizitezi conştiincios: are opt sute de ani şi merită osteneala. Stai acolo până ce vin să te recuperez. De acord?

– La ordinele dumneavoastră, domnule comandant!

Mai rulez puţin, astfel încât drumul în oraş să aibă o oarecare justificare, apoi îi dau drumul şi „respectabila bătrână" se apropie de o trăsură.

Când să urce, îşi prinde fusta de treaptă şi-şi sfâşie douăzeci de centimetri, ceea ce lasă la vedere izmenele lungi ale profesorului.

Am început-o bine!

*
* *

„Iată-ne din nou singuri."

Aşa începe Celine[1] opera *Mort pe credit*. Şi imediat apoi, adaugă (pot să-ţi citez din memorie): „Totul e aşa de lent, de apăsător, de trist."

Iată-mă şi pe mine din nou singur!

Singur, acasă la păpuşica austriacă dusă, hotărât lucru, să-şi facă de cap cu Toinet! Cel puţin trei ore de când au plecat şi nici gând să se întoarcă.

Mă plictisesc de moarte. Ce-o fi apucat-o pe coana Gretta să tragă la fit.

Bucătăria ei e ceva de nedescris. Dacă Saint Marc-Menajerul nu-şi face apariţia, va fi o adevărată Berezina[2] pentru Lady Fantomă. Cu Saint-Marc-Menajerul ar mai scoate-o la capăt, dacă e să dau crezare reclamei. O ştii? Un cuplu se întoarce acasă şi se strâmbă la vederea bucătăriei devastate de seismul hoardei de copii. Mai ales bărbatul e uluit. Trebuie să-şi pună bicepşii în mişcare! Lugubru, îşi suflecă mânecile şi se pune pe frecat ca la galere. Dar nimic! Treaba nu merge! Din fericire, consoarta lui, maliţioasă, vine cu un flacon de Saint-Marc-Menajerul. Şi atunci, se produce miracolul. După două pulverizări totul străluceşte de-ţi ia ochii şi cuplul poate pleca să facă dragoste pe rupte. Datorită lui Saint-Marc-Menajerul! Fără el, s-ar fi ales praful de amorul lor, ce părere-ţi faci, zdrobit de oboseală, cum ar mai fi făcut faţă tipul!

Situaţia în care mă aflu mă contrariază într-un mod cu totul deosebit. Toinet hoinărind cu o babă erotică. Felix travestit în matroană şi vizitând

---

[1] *Ferdinand Destouches Céline* (1894-1961) – scriitor francez. Opera lui într-un flux cvasiepic, recompune modul de vorbire cotidian şi popular, evocând scene triviale de viaţă. (n.tr.)

[2] Râu din Bielorus unde a fost înfrântă marea armată a lui Napoleon în 1812. (n.tr.)

o catedrală. Ucigaşi care dau târcoale! Iar eu, idiot fără pereche, ard mangalul! La ora asta, mama trebuie că-mi scrie o epistolă lungă şi tandră, după ce a expediat o salvă de cărţi poştale tuturor prietenilor şi cunoştinţelor.

Îmi povesteşte viaţa ei plată de la „tratament": împachetările cu nămol, mesele de la hotel (unde „ei" vorbesc franţuzeşte ca mine şi ca tine şi sunt plini de atenţii faţă de ea). Şi pe urmă, despre perechea aceea de belgieni bătrâni, Van Tratter, care va împlini în curând şaptezeci de ani! Când domnul a sosit la Abano, abia putea să meargă şi madam era cea care-l descheia când voia să se uşureze. Şi, după opt zile, merge fără baston, Antoine! Şi îşi taie singur carnea!

Citesc de la distanţă scrisoarea Féliciei. Îmi scrie cu inima şi întotdeauna ai să găseşti o lacrimă uscată sub semnătură.

Zbârnâitul soneriei sfâşie liniştea funebră a vechiului apartament. Nu mă încântă deloc, fiindcă mama mare are cheile. Şi atunci? Bun, sunt probabil cei care-l urmăresc pe Felix, ce-ai vrea să-ţi zic? Când ţi-e frică prea tare de un lucru, până la urmă se întâmplă. În orice caz, eu aşa păţesc. Mă tem, şi se împlineşte.

Mă simt de parcă aş fi dezbrăcat pentru a-i întâmpina, neavând nici o armă la dispoziţie. Când pleci într-un week-end prelungit să-ţi vezi mama, nu-ţi iei cu tine şi parabelumul, în general. Cu atât mai mult cu cât acest gen de bagaj de mână nu-i prea apreciat prin aeroporturi.

Mă duc să deschid plin de curaj, ţinându-mă totuşi mai într-o parte dacă vreun smintit ar trage prin uşă, auzind că se întoarce cheia. Mă trezesc faţă în faţă cu un băcan în uniformă, cărând pe umăr o cutie plină de mărfuri. Mă lămureşte că livrează cumpărăturile făcute de doamna Muelner.

Probabil că vine adesea, fiindcă se duce direct în bucătărie şi, vorbind întruna, lasă cutia pe masă. Maşinal, îi dau un bacşiş. Se pierde în mulţmiri încântate.

Îl întreb dacă doamna a dat comanda de mult. Îmi răspunde că de cel puţin trei ore. A venit în magazin cu un băieţel din Franţa, care-i cerea ceva. Cum bătrâna nu vorbeşte franţuzeşte, doamna Tartmöl, casieriţa, a servit de interpret, fiind măritată cu un martinichez. Băiatul voia ca Frau Muelner să-l ducă la căişorii din Prater, fiindcă auzise de

roata mare şi ţinea morţis să meargă acolo. Gretta i-a promis. Chiar a rugat-o pe casieriţă să-i cheme un taxi prin telefon şi au plecat. Iată ce anume explică întârzierea lor. Îl cunosc eu pe cetăţeanul Toinet. Individul, o dată ajuns într-un bâlci, nu-l mai scoţi de acolo cu una cu două.

Continuu, deci, să-i aştept. Felix a avut timp să tot viziteze catedrala de la cripte la clopotniţă. Poate că ar fi oportun să-l recuperez mai înainte de a se închide sau a se prăbuşi edificiul! Puşlamaua de Antoine cel mic! Acum s-a găsit să întreprindă turneul prin parcul de distracţii! Noi ne spargem capul cu probleme grave şi domnul Gavroche se umflă mâncând vată de zahăr şi se dă în leagăn, măgarul! Puţin îi pasă lui că altora le este primejduită viaţa!

Simt că nu mai pot! Am nervii făcuţi ghem. M-am săturat să prind mucegai în apartamentul ăsta sinistru, care pute á rânced, a boarfe vechi, a mâncare proastă!

Mă duc să caut în cutia bunicii. Găsesc mezeluri vieneze. Afumături! Între doi biscuiţi pun felii de mortadelă şi salam. Mănânc cu lăcomie. Sunt furios pe lumea întreagă, inclusiv pe mine însumi, întotdeauna gata să mă amestec în misiuni aiuristice.

După ce mi-am devorat sandviciul, îmi zic că e cazul să-l recuperez pe Felix. Lui Toinet am să-i trag o sfântă de bătaie! Vagabondul! Dracul de copil! Tu vrei să salvezi umanitatea şi drept mulţumire te scoate din răbdări!

Plec furios foc. Bun, merg să-l iau pe smintitul de profesor şi ce mă fac cu el? Nişte măsuri fără nici un rezultat. La ce ne-a servit că Felix s-a deghizat, poţi să-mi spui?

*
* *

Pe înserat, catedrala e aproape goală. Doar un grup mic de japonezi „canonizaţi" din cap până în picioare, fotografiază cu îndărătnicie fiecare centimetru pătrat al edificiului: statuile, drumul crucii, toate cotloanele, confesionalele, până la grilajul caloriferelor. Rasa asta galbenă e savantă în materie de peliculă. Crezi că-şi vor developa filmele după ce vor ajunge

în teritoriile lor? Şi dacă da, ce pot face cu o asemenea cantitate formidabilă de imagini în apartamentele lor ca nişte cutiuţe? Mă intrigă mentalitatea acestor oameni. Ei sunt marţienii planetei Terra. Fiinţe venite de aiurea. N-au materii prime şi atunci fabrică mână de lucru. Transformă, pricepi? Indiferent din ce, meşteşugesc ceva şi inundă universul. Insecte-călugări! Munca le e religia!

Încep să hoinăresc prin catedrală. Vizitez capelele, mă uit prin confesionale, fac turul naosului. Imposibil să urc în clopotniţă, fiind iar în reparaţii (a ruginit rău de tot în decursul secolelor). Trec rapid în revistă bastiarul de piatră (reptile, păsări, dragoni), Samson luptând cu leul, Iisus şi apostolii. În acest monument al credinţei găseşti toate stilurile: roman, baron, gotic. Tot ce vrei, chiar şi japonezi; mai puţin pe Felix. Bătrânul e absent ca noţiunea de fraternitate universală în privirea lui Jean-Marie le Pen.

Fir-ar să fie, asta-i culmea! Culmea culmilor! Unde s-o fi dus străMoşul? Şi-o fi pierdut răbdarea? Ies afară şi, din capul scărilor, cercetez piaţa. Zăresc o vânzătoare de ilustrate şi de fleacuri, pe cale să-şi strângă taraba. E o bruneţică frumoasă cu ochi de lapis la Julie, cum zice poetul Alexandre-Benoît Bérurier, a cărui operă e în curs de apariţie la editura Pleiade.

Poartă o fustă dreaptă, un pulover gros cu guler mare întors, care-i pune în evidenţă o pereche de sâni admirabili. Mai adaugă o cicatrice pe obrazul stâng şi un surâs trist şi ai să obţii o femeiuşcă numai bună să ieşi cu ea (seara) şi să intri (noaptea).

O abordez politicos. Tranca-tranca. Subiectul? O caut pe bătrâna mea mamă cu care aveam întâlnire aici. O descriere amănunţită a „mămicii". Deosebit de drăguţa persoană reflectează. Mai adaug nişte precizări portretului bătrânei Felix: e reumatică şi merge abia târându-şi picioarele. Ăsta-i amănuntul care-i lipsea. Uite că *Fräulein* îşi aduce aminte, *ja, ja.* O doamnă destul de înaltă, nu? Adusă de spate, cu voaletă peste ochelari? *Ja, ja,* aşa-i. Îi arunc o ochiadă – moartea chiloţilor!

– A plecat de mult din catedrală?

– Oh, *ja:* de mai mult de o oră!

– În ce direcţie a luat-o?

– S-a urcat în maşina doamnei care o însoţea.

O lovitură violentă în plexul San-Antonian!

„Dama care o însoţea!"

„Maşina damei care o însoţea!"

Asta-mi mai lipsea!

– Şi cum arăta doamna? mă aud eu articulând cu o voce fluidă ca diareea unui pisoi.

– Mai curând, era o domnişoară. Tânără, brunetă, îmbrăcată într-un costum de piele neagră.

Ah! plângi, nefericitule San-Antonio! Te-ai zbătut atât ca să înduri acest eşec crunt?

Îmi tremură picioarele sub mine. Trebuie să le confecţionez o armătură din oţel. Vânzătoarea de turisticării a terminat de ambalat marfa. Totul bine aşezat la locul lui a dat în final un pachet cu dimensiunile unei valijoare de talie mijlocie.

– Spuneţi-mi, *Fräulein*, cum era maşina?

Tânăra ridică din umeri.

– Nu-mi aduc aminte. De culoare închisă, am impresia.

– Şi în ce direcţie a plecat?

O nouă ridicare din umerii ei superbi.

– Piaţa are sens giratoriu.

Păi da, bineînţeles. N-a fost un eveniment în măsură să-i marcheze viaţa fermecătoarei negustorese. Dacă s-ar întoarce Chaplin ar angaja-o pentru un *remake* al *Luminilor oraşului*.

Şi atunci, ca să arunc mănuşa soartei, îi spun într-o doară:

– Aţi accepta să cinăm împreună în seara asta?

Trebuie să fii inconştient, nu, cum altfel?

– De ce nu? îmi răspunde ea.

Un al doilea ca mine n-ai să mai găseşti cât e lumea de mare, îţi jur!

DESENEAZĂ-MI

Până la opt seara, gheboasa şi Toinet nu s-au întors. De data asta e sfârşitul pământului! Cine să fie speriat de moarte dacă nu dragul tău Sana? Singur în Viena. Umilit până în străfundul sufletului. Felix şi micuţul Antoine i-au fost răpiţi de sub nas. Totul se dă peste cap: viţei, vaci, porci, producţia de vin! Atila a trecut pe aici! Pământu-i pustiit. Ras! Terminat.

Şi atunci, ce are de făcut eroicului comisar rămas mofluz? Telefonează la Paris. Fiindcă se simte descumpănit, sărăcuţul. Orfan! Ce-o să-i spună Féliciei când are să afle de dispariţia puştiului? Ţine aşa de mult la zgâmboiul ăsta! Îl iubeşte, dar nu la fel ca pe mine, natural. Nu ca pe un fiu, ci ca pe nepotul la care o las să spere, dar care rămâne în proiectele mele.

Vocea bolovănoasă a lui Alexandre-Benoît Bérurier mi se pare muzicală. Când mă recunoaşte, se grăbeşte să-mi regurgiteze în ureche şi exalarea lui de amator de râgâieli mă încântă.

– Pe unde-mi umbli, Sana? Te-am aşteptat toată ziua la agenţie, eu şi negrul; crezi că ne arde de joacă? Suntem în priză directă cu pungaşii din Courbevoie care fabrică bani falşi şi Bătrânu fierbe de nerăbdare. Ar vrea să le luăm imprimeria cu asalt, numai că...

– Béru! i-o retez eu. Puţin îmi pasă mie de falsificatorii voştri, îl sodomizez pe Bătrânu şi sunt gata să mă uşurez pe cărarea ta dacă nu-ţi ţii fleanca şi nu mă asculţi!

Înţelegând că-i ceva gravisim, tace. Îi rezum capitolele precedente

cu acel simţ al conciziunii şi al circumciziunii care-mi justifică admiraţia rabinilor. Interesat, Grasu mă ascultă.

– Dacă pricep eu bine, trebuie să vin acolo, tipule?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, îi confirm.

– Sar într-un T.G.V.[1] şi sosesc. Am putea merge să clămpănim în *Restaurant de la Pyramide*, nu?

Emit în surdină o serie de semne de întrebare şi de exclamare alternativ. Apoi, realizând eroarea lui, explodez:

– Nu sunt în Vienne[2], Isère, ci în Viena, Austria, cap pătrat!

Béru marchează un timp de tăcere şi apoi articulează:

– Ce-i aia Austria?

– *Dunărea albastră* îţi spune ceva?

– Yvette Horner, nu?

Oftatul meu trebuie că produce o furtună în perii din urechea lui.

– Jérémie e acolo, Grasule? gem eu, însetat să dau peste un interlocutor valabil.

E un restaurant mic, aproape de Prater. Specialităţile Europei centrale. Cel mai bun gulaş din oraş, mă asigură cucerirea mea. E gătită întâia. drăgălaşa. Rochie dintr-un lenaj negru cu dantelă tot neagră pentru a-i voala (foarte puţin) decolteul. Patru rânduri de mărgele în jurul gâtului. cercei şi ei din perle. A venit la volanul unei maşini Triumph, decapotabile. capotată din cauza frigului. Am impresia că vinde ilustrate cu duiumul. nu se încurcă, dacă-şi poate permite să se înţolească aşa şi să circule într-o maşină de lux. Sau, are venituri suplimentare. Ceea ce n-aş crede. O fetiţă care face rost de parale punându-şi fundul la bătaie, nu-şi risipeşte darurile într-o piaţă, vânzând prostioare turiştilor! Machiajul ei de seară o face să strălucească. Ochi ca ai ei nu-i nevoie să fii orb ca să-i râvneşti. Trei pătrimi dintre femeile globului ar ispăşi osânda veşnică numai să-i aibă de o parte şi de alta a nasului.

În orice caz, n-o face pe ipocrita. E gentileţea în persoană, frumoasă

[1] Tren de mare viteză. (n.tr)

[2] Localitate pe malurile Rhônului, Franţa, renumită pentru vestigiile romane. (n.tr.)

mea vieneză! Drăgălaşă, scânteietoare. Iar eu, privind-o şi ascultând-o, mă invectivez în sinea mea. Mă fac în toate felurile, îmi arunc cele mai cumplite insulte. Fiul meu adoptiv a dispărut, vechiul meu prieten, Felix, a fost răpit iar eu, uite-mă aici, făcând ochi dulci unei vânzătoare de ilustrate, în loc să încerc să-i găsesc. În afara unui S.O.S. lansat arcaşilor mei, interpretez *Visul unui vals* şi comand un gulaş care ar face să saliveze şi o rozătoare! Asta-i situaţia: trec şi prin asemenea momente. De vid. Nu căuta să înţelegi procesul mental al cuiva. În fond, cred că-i vorba de o anume formă de mortificare.

– V-aţi regăsit mama? mă întreabă ea.

– Da, mulţumesc.

– Sunteţi belgian, elveţian sau francez? vrea tipa să ştie.

– Ce părere aveţi, care-i mai rău dintre toţi?

– Francezul!

– Bravo! aţi câştigat o noapte de dragoste.

– Cu cine?

– Cu francezul!

Femeia izbucneşte în râs.

– Locuiţi la hotel?

– Nu, la o mătuşă prin mezalianţă: s-a măritat cu un austriac.

Acum suntem chit, la egalitate.

– Tânăra îmbrăcată în piele vă e verişoară? continuă imperturbabilă.

– Primară.

– Mi-aţi părut panicat mai adineaori când v-am pomenit de ea.

– Nu, doar contrariat. A fost o neînţelegere. Eu eram cel care trebuia s-o iau pe mama de la catedrală.

Conversaţia asta găunoasă mă deprimă. Mâncăm antreuri vieneze, care seamănă cu cele pariziene, atât doar că sunt ingerate în Viena.

Tipa mă întreabă cu ce mă ocup. Îi răspund ce-mi trece prin cap şi uit imediat după acea, fiindcă, într-adevăr, faptul e lipsit de importanţă şi nu va avea niciodată.

– Ce vă preocupă? mă întreabă.

– Se vede?

– Aş putea să ştiu?

– Am pus un rămăşag cu mine însumi în privinţa culorii slipului pe care-l purtaţi şi sunt grăbit să verific dacă am câştigat sau am pierdut.

Îmi aruncă o privire bizară.

– Francez, aţi spus?

– Din cap până în picioare, cioplit dintr-o bucată!

– Da, şi asta se vede.

Tânăra continuă să mânânce. O găsesc teribil de frumoasă. Farmecul ei creşte din clipă în clipă şi curând va da pe dinafară în cangurul meu, provocând incendiul din Chicago. Dar fătuca nu-i încă la orizontală. Vindea cărţi poştale şi creioane! Bietul Bourvil! Un tip care cântă aşa nu-ţi vine a crede că poate muri. Toţi cei care se prostesc ca el, ca mine şi ca alţii, ar trebui să se bucure de o imortalitate de favoare. Dacă ne-am asocia, poate am avea câştig de cauză. Când mergi cu jalba trebuie să fii în grup mare. Viitorul aparţine reunirii valorilor. Dacă s-ar face un holding cu Cavanna şi Boudard, piaţa noastră s-ar lărgi (ştiu că ar fi trebuit să scriu piaţa „lor", dar niciodată n-am avut pretenţia că stăpânesc o franceză corectă, nu-s tehnician dentist!).

Când spun că vânzătoarea de ilustrate nu-i încă la orizontală, înţeleg că o să facă o sumedenie de fasoane până să se lase culcată. Trebuie să ne ţinem de tradiţie. Ea vrea să fie respectată, pricepi? Mai ales din cauza negoţului ambulant, care nu-i tocmai şic la prima vedere.

Sunt înduioşătoare femeile astea: îşi imaginează că pentru a fi demne nu trebuie să spună da din primul foc. Dumnealui trebuie să îndure câteva refuzuri înaintea încălecării pe deşelate. În felul ăsta e salvată onoarea! Acesta e rezultatul cunoaşterii mele profunde şi incontestabile a naturii feminine. Demoazela căreia îi faci o propunere ruşinoasă, dacă nu te pălmuieşte din capul locului, înseamnă că acceptă. Când îi zâmbeşti şi îţi zâmbeşte, e cu un picior la tine în pat şi cu prezervativul în mână. Ceea ce se intercalează între acest moment şi *the beautiful* răsturnare e doar umplutură, câlţi, concesiuni făcute amorului propriu. Dar eu, în materie de relaţii sexuale, nu cunosc decât o formă a amorului propriu, şi ea se operează călare pe bideu.

– De multă vreme vindeţi cărţi poştale?

– De când am terminat facultatea. Intenţionam să mă orientez spre

cercetarea ştiinţifică, dar pe urmă, mama, care ţinea un butic, a murit şi atunci i-am continuat micul negoţ, fiind foarte rentabil.

Adesea destinul ne schimbă ambiţiile nobile. Câţi n-au abandonat medicina ca să conducă restaurantul părinţilor sau robotica pentru o dugheană de tir dintr-un bâlci? În confruntarea bani-vocaţie, aproape întotdeauna primii câştigă. Dacă tatăl lui Louis Pasteur ar fi ţinut un bordel, poate mai crăpam şi în ziua de azi de turbare.

Fata câştigă vânzând fleacuri, foarte bine. Asta-i adevărata înţelepciune. N-ai nevoie de prea mulţi bani şi nici de prea mult spaţiu ca să-ţi duci zilele. Întotdeauna crezi în mod greşit că ţi-ar trebui mai mult. Invidiezi marile proprietăţi, marile maşini, marii oameni. Ce prostie! Eşti mai câştigat cu o garsonieră, o mâncare congelată, un Citroën 2 CV şi stima portăresei. În orice caz, îţi trăieşti mai bine bătrâneţele, această croazieră imobilă.

Iar pe mine mă cuprinde spaima când mă gândesc la Toinet. Îmi fierb măruntaiele ca după prea mult iaurt. Îi spun:

- Mi-ar plăcea să vizităm Luna Park din Prater. Întotdeauna am fost fascinat de bâlciuri. Nu pot suferi caruselele, dar felul cum se comportă oamenii mă încântă. Parcă ar înnebuni cu toţii. Nimic nu-i mai reţine. Din clipa în care se aşează într-o nacelă rotitoare, încetează de a mai fi ei înşişi.

Tânăra îmi răspunde că o cheamă Heidi şi că, desigur, nici nu şi-ar dori altceva decât să mă conducă în parcul de distracţii. Continuăm să pălăvrăgim veseli. E foarte curioasă să cunoască Parisul. Şi-l imaginează ca fiind metropola viciului, locul din lume unde se satisfac cele mai bestiale instincte. Îi pictez tabloul pe care-l aşteaptă, fiindcă nu se cuvine să-ţi decepţionezi interlocutorii. Întotdeauna – pe gustul lor, cum mă asigură Béru. Îi povestesc despre îmbrăţişările fierbinţi, noaptea, pe Champs Elysées, pe capotele maşinilor, în lumina orbitoare a neonului. Îi descriu falimentul târfelor în ianuarie, la porţile Saint-Denis, Saint-Martin: totul trebuie să dispară! Două la preţ de una! Îi relatez despre infirmierele care propun cu gentileţe injecţii cu morfină pe marele bulevarde. Îi vorbesc despre negustorii ambulanţi care-şi vând marfa pornografică mergând de la o masă la alta prin braserii. Îi explic cum

chelneriţele de prin restaurante, în chiloţi despicaţi se pretează la tot felul de perversiuni pe sub mese, în vreme ce clienţii degustă specialitatea casei. Heidi rămâne cu gura căscată, drăgălaşa bunicuţă. Scoate exclamaţii împănate cu interjecţii de consternare. Ştia ea! Auzise! Dar de aici şi până să-ţi închipui una ca asta...

– Ia-ţi o vacanţă într-una din zilele astea, şi te duc să vizitezi Parisul.

Perspectiva o face să se cutremure. Se şi imaginează dezarticulată, plină de sifilisuri intratabile şi de pustule să nu mai îndrăznească să scoată capul în lume, un şancru pe moment şi SIDA în perspectivă, cu matricea pe butuci, ovarele distruse, uterul făcut varză. Cere îndurare cu anticipaţie. Să se rătăcească prin asemenea locuri! Ar trebuie să fie o zănatică! Cu atât mai mult cu cât penicilina îi provoacă alergie! Candoarea ei mă distrează. Temerile ei mă amuză. Ne mâncăm gulaşul şi plecăm.

Un lucru de care sunt convins e că, dacă Toinet a venit în acest parc de distracţii, s-a dus precis să încerce roata mare.

Cum abia se lasă înserarea, încă nu-i luată cu asalt. Dar japonezii din catedrală sau alţi colegi de birou se îmbulzesc să tragă totul în poză. Iau biletele de la casă şi se îmbulzesc în nacele, fără a se opri din mitraliat cu afurisitele lor de flashuri.

Când toată hoarda s-a instalat şi roata imensă începe să se învârtească pe muzică de Strauss, îl iau la încălzit pe lucrătorul de la îmbarcare.

Ca să discutăm puţin, fără a-i imita pe plenipotenţiarii din Rethondes[1] (ce ar putea căuta ei într-un luminiş ca ăsta!), încep prin a-i strecura în palmă o hârtie cu valoare mare. O apucă surprins, dar prompt şi mă întreabă din ochi. Ce vreau în schimbul bancnotei? Ceva mângâieri? (dar sunt însoţit de o tânără), mâna soră-sii? Adevărul despre trecutul cancelarului Waldheim?[2]

– Ascultă-mă bine, îi spun. Azi după-amiază a venit aici o doamnă

[1] Comună de pe Oise, Franţa, unde s-au semnat armistiţiile din 11 noiembrie 1918 şi 22 iunie 1940 – într-un luminiş al pădurii Compiègne. (n.tr.)

[2] Cum există o gaură în trecutul lui nazist, în Austria a fost poreclit „Gaura lui Kurt". (n.a. *Waldheim Kurt* (n. 1918) – diplomat şi om politic austriac. Între 1986-1992 – preşedintele Austriei. (n.tr.)

bătrână şi cocoşaată cu un băieţel, un francez, îmbrăcat într-un bluzon albastru cu ecusonul turnului Eiffel. I-ai remarcat?

Omul nu stă pe gânduri nici o clipă.

– Da, domnule!

– Fii bun: povesteşte-mi exact ce s-a întâmplat!

Să ştii că instinctul poliţist există în noi. E un fenomen tare interesant. Felul în care am venit direct aici şi m-am adresat acestui tip înalt, tânăr, cocârjat ca o salcie sub canadiana lui de oaie. O forţă confuză. Te-ai putea aştepta ca el să conteste, să caute în mintea lui (unde locul pare limitat), dar nu. Îţi răspunde direct, fără să şovăie (Domnul fie binecuvântat):

– Băiatul vrea ca doamna să se urce cu el, dar ea a refuzat, spunea că-i prea bătrână şi că inima ei bolnavă n-ar suporta. Atunci, copilul a urcat singur. Când roata s-a pus în mişcare, două femei s-au apropiat de bătrâna cocoşată şi i s-au adresat.

– Le cunoştea?

– Nu. Dimpotrivă, părea surprinsă şi la început chiar am avut impresia că-i era frică.

Pasionant, nu? Îţi dai seama? Un simplu băiat de la roată care-ţi furnizează o informaţie atât de capitală! Valsul umple tot cerul. Roata se învârteşte maiestuos sub fascicolul diferitelor reflectoare. Zănatecii ăştia de japonezi cotcodăcesc ca nişte bibilici.

– Continuă, bătrâne, mă interesează ce-mi spui. Chiar mă întreb dacă nu-i cazul să-ţi votez o nouă primă, îl întărât eu.

Râde stânjenit ca omul pudic căruia i se propun poze pornografice. Ar vrea să se uite la ele, dar i-e frică să nu dea tocmai peste nevastă-sa făcând amor cu un monitor de schi. Îmi spune:

– Cele trei femei au discutat de-o parte. Tinerele zâmbeau şi, până la urmă, doamna cu ghebul s-a liniştit. Când s-a oprit roata, l-a strigat pe băieţel şi l-a prezentat celor două femei. Una dintre ele i-a cumpărat napolitane. Şi pe urmă, au plecat împreună. Mai multe nu ştiu să vă spun *Herr Doktor*, în ciuda dorinţei mele de a vă fi pe plac.

O nouă bancnotă îi demonstrează dimensiunea generozităţii mele.

– Ce l-aţi întrebat? mă chestionează Heidi, curioasă ca majoritatea femeilor (se vorbeşte despre o cifră de aproximativ 104 la sută).

– Nişte precizări în legătură cu roata, care, într-o măsură, este turnul Eiffel al vostru, deşi e rotundă şi se roteşte, îi răspund.

– Aş fi putut tot aşa de bine să vi le dau şi eu, nu uitaţi că vând ghidul Vienei şi l-am citit.

– Voi avea în vedere, îi promit.

Dar nu-mi pot lua gândul de la Toinet. Cred că oamenii care-l hărţuiau pe Felix i-au reperat ascunzătoarea. Au urmărit-o pe madam Muelner când a ieşit cu băiatul meu. În vreme ce puştiul se dădea în roată au agăţat-o. Şi pe urmă? Nu înţeleg de ce n-au venit în apartament să pună mâna pe profesor. Cum de l-au putut depista în catedrală, deghizat în mamă-mare? Şi de ce i-au răpit pe Toinet şi pe cocoşată? În ce scop? Stai aşa, încerc să-mi imaginez... Tipele i-au luat la întrebări pe amândoi. Acum ele ştiu cine sunt şi ce învârt prin Viena. Ia te uită, nostim de constatat că până acum, în aventura asta, sunt amestecate numai femei. Femei la motelul din Atlanta, femei care au încercat să-l răpească pe profesor în Viena, femei care se iau de madam Muelner şi de Antoine bis, o femeie care-l umflă pe Felix din faţa catedralei.

Ce-ai face în locul meu? Te-ai întoarce în apartament să aştepţi ce-o să se mai întâmple? I-ai alerta pe poliţiştii austrieci? Sau ai încerca să scormoneşti pe ici pe colo ca să dai peste nişte indicii?

Dacă e cineva perplex din cauza mea, aceea e Heidi. Modul meu de a mă amuza într-un bâlci e de-a dreptul ciudat. În loc să iau trenul fantomă, titirezul zburător, barcarola fermecată, mă cufund într-o meditaţie infinită. Îmi respectă mutismul, înţelegând bine că-i consecutiv unei furtuni interioare, ale cărei valuri puternice răzbesc din ochii mei, cum scria cu acea stăpânire a meşteşugului obişnuită lui, Le Pen Ajouir, în cartea sa de amintiri, unde el apare sub diminutivul distins de Cadichon.

Merg alături de Heidi prin mulţime. Abătut, artistul. Evident, avem de-a face cu nişte japiţe care se comportă suplu, alunecos. Fără violenţă! Totul scăldat în vaselină. Cu degetele unse şi unghiile tăiate până în carne ca să nu lase zgârieturi. Suav!

Brusc, mă opresc din drum şi mă întorc spre Heidi.

– Of! Doamne, stau şi mă întreb ce caut aici! explodez eu. Unde mergem, dragă?

– La mine? îmi propune.

Asta-i bună, ţinând seamă de atitudinea ei până în prezent, nu mă aşteptam la un asemenea deznodământ; de unde şi morala: că poţi să ai tot felul de surprize din partea femeilor.

*
* *

Opreşte Triumph-ul în faţa unui bloc nou de la periferie. O construcţie de un standing mediu, care proliferează în lumea întreagă, indiferent de latitudini şi longitudini. Oamenii simt nevoia să se uniformizeze. Dormitul, mâncatul, băutul, reprodusul, ortul popii, trebuie să aibă acelaşi ambalaj, acelaşi gust, aceeaşi culoare, acelaşi prezervativ, ca să nu contractezi Sida. Toţi suntem arielizaţi, knorrizaţi, foiletonizaţi, marlborolizaţi, japonizaţi. Şi ce încântaţi ne simţim! Facem un complex de cazarmă. Uniforma rămâne visul nostru secret. Şi atunci, ne cumpărăm maşini care seamănă toate, facem dragoste cu aceleaşi femei, cumpărăm acelaşi tip de case în cvartale aglomerate, cu piscine, terenuri de tenis şi foişoare de observaţii.

Bineînţeles, Heidi dispune de un parching subteran. Un ascensor te urcă în apartament. Dai direct, sau aproape, într-un living cu balcon. Alăturat, un dormitor, o bucătărioară şi o baie. Între camera de zi şi cea de culcare – o denivelare de două trepte. Totul e alb, cu mobile de care, la prima vedere, nu ştii foarte bine despre ce-i vorba, dar care se pretind design. Pe pereţi, gravuri despre care nu ştii ce vor să reprezinte, iar televizorul nu ştii pe ce parte ar putea avea ecranul. Pe scurt, genul de locuinţă care face impresie, în măsură să epateze musafirii veniţi pentru prima dată, dar pe urmă, când le explici că fesele astea cu patru picioare de femeie sunt scaune şi că roata de formula unu din plastic e o masă joasă, încep să le admire, iar mai departe, tu eşti nevoit să te descurci cu ele cum poţi, biet idiot!

Gazda îmi ia impermeabilul cu epoleţi. Dacă m-ai vedea cu el, ţi-ar veni să mă strigi Martial! Îmi arată un soi de bar, dinaintea lui cu scaune de maşină agricolă.

– Un *drink?*

Vânzătoarea de *postcards* mă ia acum pe americăneşte!

– Whisky Coca! îi spun, ca să mă dovedesc performant.

Se duce după gheaţă la frigiderul-congelator care-i furnizează cuburi la dorinţă. Bem. În sinea mea, mă gândesc că amazoanele lui Felix nu-i vor face nici un rău lui Toinet. Numai nişte sadici ar putea ucide un băieţel. Liniştindu-mi parţial moralul, o apuc pe amfitrioană între ghearele mele avide şi o strâng în braţe, plecând de la principiul că, dacă m-a adus la ea acasă după zece noaptea, fără să-i fi sugerat, n-a făcut-o ca să-i zugrăvesc W.C.-ul şi nici ca să-i desfund chiuveta.

Dumnezeule, ce limbă agilă mai are *Fräulein* Heidi! Ascuţită, ca de cameleon, îţi badijonează direct glota. Şi piciorul care i se insinuează între coapsele mele! Abia am timp să număr până la zero virgulă zero unu că-mi şi plasează o mână teribil de expertă. Sunt fierbinţi castanele! Zece franci un pumn! Serviciul ei de investigaţii vrea să ştie tot, fapt ce mi se pare legitim. Toate muierile sunt aşa prima dată. Ai venit să le faci o demonstraţie de amor şi ele te evaluează. Ochii lor sunt precum cadranele aparatelor de distribuit bani. Vezi în ei învârtindu-se sarabande de mădulare de toate dimensiunile. Cucoanele astea încearcă să te calibreze. Se întreabă cât eşti de dotat şi dacă le vei oferi un beţigaş de miambal sau o prăjină pentru un vultur regal. Adesea, nu mai au răbdare să dăinuie în dubii. Prevalează dorinţa şi atunci îţi pipăie colivia ca să se convingă de conţinut. Să-şi lase visul să se împlinească sau să treacă totul la rubrica pierderi şi profituri! Dacă le încurajezi, te palpează fără echivoc. Informaţie deliberată.

Heidi întreprinde investigaţii şi dintr-un foc se linişteşte: în noaptea asta o să fie sărbătoare în sat! A descoperit un modul performant. Mă lasă ca să dea un telefon. Trebuie că sună la un bar, pentru că percep, de departe o hărmălaie de glasuri. Se prezintă că-i Heidi şi roagă să fie anunţată prietena ei Gretta, când va veni, că n-o mai poate caza la ea, cum fusese prevăzut, pentru că i-a sosit cineva din familie.

O clipă mă întreb dacă nu cumva, în momentele ei de uitare, cade în safism. Dar ce mă interesează pe mine apucăturile ei? Dacă mă pot exprima astfel.

DESENEAZĂ-MI O LOVITURĂ DE GRAŢIE

Şi atunci, la ce bun să mai epiloghez, cum se exprimă unii prin cărţi. Urmează scena clasică de amor.

Ştii cu câtă grijă îmi îndeplinesc prestaţiile în afara frontierelor noastre din dorinţa de a lăsa din partea Franţei o amintire aleasă asupra trecerii mele. O iau cu încetinitorul. Numărul cu genele pe vârful sânilor, limba scotocind văgăuna ombilicului, apoi coborând în infern şi lăsând o dâră argintie pe pântecul ei până la pădurea tropicală, luxuriantă. Multe austriece sunt brune, cu o pilozitate suplă, uleioasă, aproape mătăsoasă. Îi coafez freza cu limba, ceea ce le înnebuneşte mintenaş pe aceste gingaşe fetişoare. Cu cărare pe mijloc, *of course!* Apoi, alint restul pentru a-l izola de mediul înconjurător şi a-i da posibilitatea să se manifeste tumultuos. *Fräulein* Heidi are tresăriri de bun augur, punctate de mici strigăte judicioase.

În treacăt, am să te pun în temă asupra unui aspect, fiule. Calitatea plăcerii unei femei pe care o încălzeşti se recunoaşte după reacţiile ei sonore. Nu te lăsa înşelat de gemete prosteşti, bune pentru filme porno. Din cele pe care le găseşti în bobine, vândute la metru prin farmacii. Gemetele de târfă sunt bune pentru alţii, băiete! Pentru naivi. Numai nătăfleţii se lasă duşi. Când e vorba de adevărata plăcere nu te poţi înşela: ea e melodioasă, gângurită. E frumos, îţi trezeşte simţuri secrete, îţi încântă subconştientul.

Heidi propagă vocalize à la Callas. Sunete plecate din adâncul

gâtului, din adâncul vremurilor. Bunicile noastre din caverne probabil că emiteau asemenea strigăte înainte de a învăţa să vorbească, când făceau dragoste cu gorilele lor. Numai pentru a auzi o asemenea muzică inventezi proceduri absolut inedite pe care nimeni nu le-a realizat vreodată cu degetele, cu limba sau cu ce-ţi vine la îndemână. Tot felul de dulcegării! Frotiuri supreme. În demersul tău e inspiraţie. Te exprimi inefabil prin tot felul de gesturi mărunte, minciuna unei nopţi de vară. Mă pregătesc de o operaţiune extrem de delicată, pe care partenera mea pare să n-o cunoască, eu fiind singurul bărbat din lume capabil s-o reuşească fără anestezie, când cineva sună la uşă, într-un ritm convenit.

Înainte de a merge mai departe, ţin să-ţi precizez că, sub nici un pretext nu trebuie să practici această figură tovarăşei tale de pat, fără să mă consulţi. Dacă nu eşti înfierbântat ca un bengali, stau şi mă întreb de ce mai citeşti cartea. Pentru a reuşi figura de care-ţi zic, trebuie să fii un tehnician competent (sau invertit, după caz). Ea necesită o perfectă stăpânire de sine, o îndrăzneală nuanţată, şase degete fără artrită, limba de o agilitate perfectă, glande salivare performante şi un eventual adaos de oleaginoase rafinate, stil ulei de migdale dulce – de exemplu. Mă voi abţine să-ţi dau aici modul de întrebuinţare, convins din capul locului că ai fi tentat să treci la fapte fără a mă aştepta, ceea ce ar risca să provoace grave leziuni damei visurilor tale. Am întâlnit impetuoşi a căror partenere, în urma unor asemenea manevre, n-au mai putut sta în şezut săptămâni de-a rândul, iar mai târziu, numai pe un vraf de perne umplute cu puf.

Pauză, să trecem la soneria semnalată puţin mai înainte fidelului meu cititor. Când o aude, Heidi depune armele, se ridică şi, cu o expresie rătăcită, îmi spune:

– E Conrad.

Eu, flegmatic, o întreb:

– Cine-i Conrad?

– Prietenul meu. E teribil de gelos.

– În cazul ăsta, nu-i deschide.

Lovituri de pumn izbesc în uşă. Răsună o voce de jucător de rugby care-i cere o pasă partenerului pe cale să încerce un eseu:

– Deschide! Ştiu că eşti acasă, ţi-am văzut maşina în garaj!

– Dacă nu deschid, ăsta sparge uşa, mă previne vânzătoarea de cărţi mai mult sau mai puţin poştale.

– Atunci, deschide-i! o sfătuiesc eu, nefiind încăpăţânat de fel.

Nu-i o plăcere pentru ea. Se teme pentru mobilierul design, destul de şubred, totuşi.

Pe mine cel mai mult mă supără că n-am putut duce treaba la bun sfârşit! În plin avânt! Tocmai când micul francez se pregătea să viziteze lucrările! Asta chiar e ziua mea cu ghinion! Sper că n-ai de gând să pretinzi contrariul, nu?

Pe palier, bubuielile şi strigătele sporesc în insanitate şi intensitate.

Heidi îşi trage pe ea rochia de casă.

– Îmbracă-te repede, îmi spune.

Apoi, iese din dormitor şi închide uşa. Resemnat, îmi populez iar slipul. Trag pantalonul, în lipsa demoazelei, cămaşa, dar n-am timp s-o mai închei, fiindcă îşi face apariţia un haidamac zdravăn şi urât. Deloc graţios, te previn. Un vlăjgan de vreo patruzeci de ani, cu gâtul foarte gros şi foarte scurt, urechi umflate de pumni încasaţi în decursul unei vieţi care n-a fost întotdeauna prea blândă, arcade proeminente, o privire ca ghidonul unei biciclete de curse şi nasul spart de atâtea ori că n-a mai rezistat nici un cartilagiu şi acum arată ca un rât pe o tavă cu preparate din carne de porc.

Noul sosit e îmbrăcat într-o haină marinărească a cărei justificare n-o văd într-o ţară aşa de deliberat continentală ca Austria, un pulover cu guler mare întors şi blugi cu complementul lor direct: bascheţii, plesniţi pe margini. Silueta clasică a banditului fioros, care aşteaptă să fie astfel catalogat de la prima vedere. Se opreşte teatral în pragul uşii.

– Eram sigur! glăsuieşte el cu o voce groasă.

Apoi, scoate din buzunar un cuţit lung cât o franzelă şi cu un deget expert apasă pe declanşatorul lamei.

Eu îmi zic că, în mod inevitabil, o să ne luăm la cafteală. În loc să-mi închei nasturii cămăşii, o scot de pe mine printr-o dublă mişcare a umerilor.

– Vrei să-ţi faci unghiile, amice? îl întreb pe cuţitar.

E un primar[1], respectiv un primat. Când muierea îi pune coarne, în loc să-i cârpească o pereche de palme, făcând-o cocotă, se ia de partenerul ei. Prostia asta n-am s-o înţeleg niciodată. Reacţia cerbului! A câinelui! A cormoranului! La ce ne-a mai servit că ne-am ridicat pe picioarele dinapoi şi că ducem după noi un creier voluminos cât popoul unei croitorese, dacă ne comportăm ca necuvântătoarele?

Conrad face un pas înainte, ţinând cuţitul ridicat convenabil, adică la nivelul curelei, cu cotul sprijinit în şold.

– Ai să plăteşti! scrâşneşte el.

Asta-i expresia consacrată. Un dur furios nu mai vorbeşte: scrâşneşte!

Atunci eu, filozof, îi spun:

– Bun, tu mă tai, eu o mierlesc, copoii pun laba pe tine şi sfârşeşti la pârnaie unde ai să ispăşeşti ani lungi de temniţă. În afara acestui program mai ai şi alte proiecte?

Calmul meu, tonul indiferent, par să-l descumpănească.

– Dacă nu plăteşti cu sânge, atunci, scoate banii! mă anunţă el.

Pentru mine spusele lui reprezintă o scânteie, ştii ce scânteie? Da: de lumină, ai ghicit! Dar pariez că ţi-a suflat Jean Dutourd[2]. Ce părere-ţi faci: a fost ales în Academie pentru operele lui complete *Capete Pătrate*. Dar uite că mă ţin de digresiuni! Ăsta-i viciul meu! Slăbiciunea mea! O idee naşte alta. Mă întreb care o'să fie ultima. Gândul cel de pe urmă al unui om, e impresionant dacă stai şi să meditezi. Abia reuşeşte să-l formuleze şi pe urmă ecranul se tulbură. I se închid ochii. *The End*. În ultima clipă, aş vrea să pot glumi. Să-mi iau adio de la mine printr-un calambur. Printr-o butadă, ceva acolo. Să mă gândesc de pildă: „S-a terminat, mare scofală". Doar atât, Doamne, te rog. Din spirit sportiv. Numai noi doi o să ştim. N-am să suflu o vorbă la nimeni. Îngerii, arhanghelii, sfinţii sau sufletele chinuite care bântuie pe sus, ai cuvântul meu, că nu vor afla nimic. Mucles! Dar poate că pe lumea cealaltă nu-i decât întuneric, tăcere

[1] Denumire dată în caracterologie persoanelor la care predomină reacţiile imediate, impulsive. (n.tr.)

[2] *Jean Dutourd* (1920) scriitor francez. Opera lui glorifică eroismul, combate mediocritatea şi însuşirea ideilor preconcepute. (n.tr.)

şi frig. Iată de ce trebuie să ne amintim de defuncţii noştri, fiindcă s-ar putea să nu ne aibă decât pe noi ca viaţă eternă!

Îţi spusesem cu câteva rânduri mai sus că în mintea mea a scăpărat o scânteie de lumină. De data asta îmi explic: o vânzătoare de ilustrate rareori e bogată. Rareori e frumoasă. Şi nu circulă în Triumph. N-are un apartament rezidenţial cu mobilierul „actual". Mă prind brusc cum că tipa învârte o afacere întâia. Vine în contact cu turiştii. Pe cei singuri, care par dezorientaţi, îi farmecă mintenaş cu mutrişoara ei delicată şi ochii mari de un albastru intens. Operează acroşări selecţionate. Se lasă vrăjită de „clienţii" ei, apoi îi aduce la ea acasă. Îşi anunţă concubinul printr-un telefon, potrivit înţelegerii. Tipul apre în mijlocul zbânţuielilor. Îşi scoate jungherul ascuţit şi îşi joacă lama făcând-o să scânteieze în lumină. Tontălăul prins în flagrant delict se sperie de nu mai poate. Plăteşte preţul maxim. În fond, e şi ăsta un negoţ. Ca paravan al prostituării ei, Heidi are geamantanul cu ilustrate şi bibelouri. Trebuie că murea de râs în sinea ei când îi brodam un Paris al viciilor, în felul meu! Cei doi câştigă probabil frumuşel, având ca singur accesoriu un cuţit, de care nu s-au servit niciodată.

Îl iau pe tip peste bombeu:

– Cârdăşia voastră nu-i rea deloc, iubiţilor!

Tipul pare vag indecis. Profit. Cu o mişcare rapidă apuc colţul unei perne şi o arunc în burta lui Conrad. Jungherul lui plonjează în grămada de perne. Eu, cu torsul gol, agil, relaxat, simţindu-mă în largul meu, îi ard o lovitură de cap în fălci. Omul se clatină şi în căderea lui zdrobeşte noptiera şi veioza cu abajur roz pal, care răspândea reflexe atât de delicate pe fesele lui Heidi. Îl înşfac de reverele tunicii marinăreşti şi-i aplic un croşeu în bărbie. Încearcă să riposteze, dar eu îi cobor haina de pe umeri şi-i imobilizez braţele: copilăria artei! Rapid, un doi, l-a umplut borşul. Nasul îi sângerează, în vreme ce privirea i se tulbură. O nouă lovitură în pometele drept! Încă una pe stângul şi iată-l dotat cu o pereche de ochelari de soare.

Îl termin printr-un croşeu înşurubat în ficaţi! Bila începe să-i curgă instantaneu. Cade în genunchi. Eu, mereu suveran, recuperez perna sfârtecată, scot din ea cuţitul, îl închid, şi-l bag în buzunarul pantalonilor.

După care, termin ceea ce începusem, respectiv, îmi îmbrac şi-mi închei cămaşa, din ţesătură ecosez, fluierând. Conrad îşi revine cu greu din bătaia încasată. Sughite pernicios, nu-şi poate stăpâni gemetele şi frisoanele premergătoare. E terminat definitiv; un *knock-down* integral.

Demoazela Heidi n-a scos o vorbuliţă. Cu braţele încrucişate, a rămas sprijinită de tocul uşii, privindu-mă cu admiraţie. Recunosc, am operat fără bavură. Curat, în ordine! Nici o contestaţie posibilă.

Şi atunci, în mintea mea se elaborează nişte idei. Ştii că sunt un generator.

– Vă merge întotdeauna combinaţia asta? o întreb eu pe Heidi.

Un surâs palid, lipsit de bucurie, pluteşte pe buzele ei.

– E cam jalnică, urmez eu. Prostituţie, numai că nu-i ziceţi pe nume. Treabă de cârpaci. Cari după tine, draga mea, un papă-lapte în piele de iepure. Cu moaca lui de neisprăvit bănuiesc că nici dragoste nu ştie să facă. Ai înţeles, înaintea venirii lui, ce ar fi însemnat o repriză de amor pe cinste? Concluzia: ne-a stricat cheful ca să se aleagă cu moaca stâlcită, iar eu am rămas mofluz. Tristeţea pluteşte în aer, n-ai impresia? Aveam atâtea proiecte arzătoare de realizat cu tine. Ai fi degustat ceva superb. Ai fi urlat la lună. Sper! Ştii cum e roata tailandeză? Şi n-ai să ştii niciodată. Cu atât mai rău pentru tine! Ai vrea să ţi-o descriu? Ca să-ţi dai seama ce-ai pierdut! Ai fi încercat-o pe urmă cu idiotul ăsta şi, mototol cum e, ar fi fost un fiasco. Fii atentă: te aşezi în genunchi cu picioarele depărtate şi-ţi treci mâinile pe sub acest pod încântător. Eu îl ascund pe Nestor în cutia cu delicii, apoi îţi apuc mânuţele adorabile şi procedăm ca tăietorii la joagăr, de-a lungul buşteanului. E o senzaţie uluitoare. N-am practicat niciodată această ingenioasă combinaţie fără ca partenera mea să nu-şi piardă vocea în final, de atâtea strigăte! Practic, ar trebui antifonată camera ca să n-ai bătaie de cap cu vecinii.

Bun, iată-mă gata îmbrăcat. Suflu peste falangele îndurerate de corecţia administrată şantajistului de alcov.

– Te simţi mai bine, drăguţă? Forma ta cam lasă de dorit. Eşti în perioada ciclului sau ce-i cu tine?

– Cine eşti dumneata? bolboroseşte el, fiindcă i-am lăsat buzele intacte şi profită de ocazie pentru a exprima lucruri de primă necesitate

– Unul care nu seamănă cu guguştiucii cu care ai de obicei de a face. Presupun că ţi-au ieşit în cale numai nişte nătăfleţi, îngroziţi de cum îţi scoteai la iveală scobitoarea, nu?

Tipul ridică din umeri şi se scoală de bine de rău în picioare. Se mai clatină puţin, dar şi-a revenit. Îi ordonă lui Heidi să aducă un şnaps. Femeia îi dă ascultare şi iată-ne ciocnind toţi trei, ca nişte prieteni la cataramă, care nu s-au văzut de multişor şi se pregătesc să mănânce clătite, fiind sărbătoare.

– Să vorbim limpede, Conrad, atac eu aproape imediat. Faci parte din lumea interlopă vieneză, presupun?

Omul dă din umeri.

– Nu tocmai.

– Nu tocmai, dar o frecventezi când se iveşte ocazia, nu-i aşa?

Nu spune nimic, de unde trag concluzia că răspunsul e afirmativ.

– Aş vrea să-ţi fac o propunere cinstită, tipule. Zece mii de dolari e o sumă frumuşică, nu?

Scot din haină teancul dat de Felix şi număr zece mii de verzişori. Conrad, uluit, parcă-i un peşte exotic care se uită la un turist japonez prin sticla bombată a acvariului, considerându-l vecin de palier.

– Vreau să găsesc cât mai repede cu putinţă trei dudui care circulă cu o maşină mare neagră. Două sunt blonde şi una brună, îmbrăcată într-un costum de piele. Heidi, care a zărit-o pe aceasta din urmă în piaţa catedralei, îţi va da toate semnalmentele.

– E fata care era cu... mama dumitale? face vânzătoarea de cărţi poştale, care are capul pe umeri.

– Exact, văd că mă înţelegi cum trebuie. Un alt amănunt, băiete, aceste trei fete, după mine, sunt străine. Au răpit două femei bătrâne şi un băieţel în decursul zilei de azi. Le văd având sediul într-o casă discretă. Crezi că reţeaua ta de răufăcători ar fi în măsură să mi le repereze pe cele trei fete cât mai rapid? În afara celor zece mii de dolari, ai mai câştiga stima mea şi cea a tuturor oamenilor de inimă.

Conrad nu-i nici frumos, n-are nici creierul la fel de mare ca cel al lui Blaise Pascal. N-a inventat apa caldă, pentru simplul motiv că n-are

nevoie de ea, dar e supus, avid de bani şi dornic să probeze că poate fi şi altceva decât un punching-ball, dacă se prezintă ocazia.

– S-ar putea aranja, declară el.

– Pe cinstite?

– Da, şi sigur pe ce spun! afirmă el.

Perfect!

Pentru a proceda conform tradiţiei, rup în două teancul de bani.

– Restul la livrare, îi spun întinzându-i o jumătate.

O îndeasă în buzunar.

– Ai înţeles bine ce vreau, băiete? Două dudui blonde plus una brunetă, au răpit două bătrâne şi un copil. Puştiul e francez: zece ani, şaten, bătând spre un blond veneţian; cu pistrui în jurul nasului.

„De îndată ce ai noutăţi, caută-mă la hotelul *Metternich*."

Îmi torn pe gât paharul dintr-un foc şi las cuplul pradă perplexităţii

DESENEAZĂ-MI LINIA VIEŢII

Răufăcătorii de teapa lui Conrad sunt ca un prezervativ găurit! Apă de ploaie! Când îţi afirmi superioritatea asupra lor, în loc să te urască, ei te admiră. Fiecare dinte pe care li-l spargi, constituie un suvenir purtător de noroc şi escalopul de viţei folosit drept compresă e ca un pupic aplicat pe pleoape.

Felul cum mă conduce până la uşă şi-mi strânge slugarnic mâna întinsă spune multe asupra servilismului său funciar. Tipul ăsta mă face euforic. Îmi spun că nu-i exclus să obţin rezultate pozitive cu el.

Părăsind acest tandem bizar, mă întorc la madam Muelner, sperând să fi fost pusă în libertate şi să-şi fi regăsit penaţii. Dar nici vorbă! Apartamentul e mai pustiu decât conştiinţa unui cămătar grec. Miroase a bătrâneţe, a hârtii îngălbenite, a bucate proaste şi reci. Atunci, ce să fac, îmi iau valea şi grăbesc spre hotelul *Metternich*, unde am mai tras cu ocazia unui precedent voiaj la Viena, dar acela fusese de plăcere.

Mă aflam în compania unei austriece pe care mi-o prezentase Yves Simon. Mă vrăjise cu trupul şi romantismul ei. Fiindcă îmi place ca aceste două elemente să fie reunite. Când vreun idiot mă întreabă ce prefer la o femeie, inteligenţa sau farmecele, îi răspund că pentru mine una fără alta n-are nici o valoare. Să faci amor e plăcut; să discuţi e plăcut. Actul şi cuvintele trebuie să se completeze pentru a constitui clipa delicată la care fiece om are dreptul.

Deşi fără rezervare, mi se găseşte o cameră confortabilă. Creton

peste tot, un pat moale, mobilă stil mama-mare; totul însoţit de o sală de baie performantă.

Mă dezbrac urgent şi mă cufund delicat într-un aşternut în acelaşi timp apretat şi suplu. Îmi amân grijile pentru a doua zi şi mă las furat de reverii voluptoase, însoţite de clocotul sângelui şi urmate de vise pe care, dacă ţi le-aş povesti, ai avea ochii încercănaţi trei luni încheiate.

O sonerie discretă mă aduce la realitate. Profitând de raza de lumină care se filtrează printre perdelele duble, ridic telefonul. O voce ca o dulceaţă zaharisită mă anunţă:

– Aici portarul de noapte, domnule. A venit o persoană, pe nume Heidi, care doreşte să vă vadă de urgenţă.

Tura mea nu face decât un sânge! Heidi! Cadranul fosforescent al ceasului îmi propune ora două şi zece. Şmecherii mei să fi obţinut de pe acum noutăţi?

– Lăsaţi-o să urce!

Mă înfăşor cu un prosop de baie şi merg să deschid. Câteva clipe mai târziu, Heidi iese din ascensor. Se îndreaptă spre mine cu faţa încordată; intră fără o vorbă. Deşi mă uit la ea cu o privire interogatoare, tipa tace mâlc. Dar ştii ce? Începe să se dezbrace cu o viteză supersonică. Instantaneu rămâne goală. Ai crede că execută un număr de circ.

Ajunsă în uniforma de gală a Evei, sare pe pat, îngenunchiază, cu picioarele foarte depărtate, îşi trece mâinile pe sub acest arc de triumf şi aşteaptă.

Acum am înţeles: descrierea figurii tailandeze nu i-a dat pace să doarmă şi a venit la hotelul *Metternich* pentru a încerca tratamentul.

Îmi plac femeile nesăţioase. Cele care-şi duc până la capăt intenţiile cu orice preţ. O.K. pentru prestaţie, fetiţo! Îmi e suficient să admir acea panoramă intimă: bolta de aur, linia picioarelor admirabile, ca să mă simt intens disponibil.

Îi practic două sau trei mângâieri delicate, preliminare, în vederea pregătirii terenului. Michel, grădinarul de la *Téle Matin* îţi repetă mereu: să nu plantezi niciodată fără amenajarea convenabilă a terenului. Ai uneori de a face cu nişte distraţi care fac livrări franco-porto şi implântă rădăcina.

uitând de îngrăşăminte, de bălegar, de stropitul prealabil şi concluzia, *consensus omnium* al tău cu flori polivalente a murit înainte de a se naşte. Or, eu o amenajez corespunzător pe demoazelă înainte de a-i oferi cu generozitate ceea ce a venit să caute în toiul nopţii, în aşa hal imaginaţia îi tortura comoara!

Curând, aşa cum o prevenisem, ocupanţii camerelor învecinate încep să demoleze pereţii, bubuind în ei cu pumnul şi nu numai. Ne strigă să încetăm vacarmul sau să-i chemăm şi pe ei, situaţia netolerând compromisul. *Fräulein* Heidi trebuie să-şi ţină gura, altminteri toată lumea va participa. Dar ea e lansată pe orbită. Uită de tot ce-o înconjoară, uită de condamnabilul tapaj nocturn, de bieţii călători solitari, obligaţi să-şi rezolve singuri problemele! Amorul meu propriu fiind în joc, mă lansez într-o manieră scânteietoare! Lancelot du Lac! Montgomery crăpând cu ciotul lui de lemn lampionul lui Henric a III-lea! O impetuozitate cvasirăzboinică. Heidi îşi urlă extazul întregului univers! Să-i fie cunoscut monstruosul ospăţ! Să se vorbească prin ziare şi la televiziune! Să afle şi generaţiile viitoare felul turbat în care o fericesc. O bravură de asemenea anvergură e de domeniul istoriei umanităţii. Nimeni n-are dreptul s-o treacă sub tăcere: ar fi pasibil de urmărire judiciară. Treabă la meserie, *mamma mia!* Reţine că-i foarte extenuant. În comparaţie cu mine, individul care câştigă maratonul la jocurile olimpice e proaspăt ca o nalbă. Când îmi termin isprava, până şi o pereche de bretele e mai băţoasă ca mine. Cele mai pernicioase avarii se află sub linia de plutire. Mă duc clătinându-mă la baie. Ar fi trebuit, din galanterie, să-i dau prioritate lui Heidi, dar ea zace de-a curmezişul patului, sfârşită.

Îmi ofer un duş îndelungat, presupus reparator. Când mă întorc în cameră, fata e tot acolo, nemişcată. *Ucisă de dragoste*. Frumos titlu, nu?

Aşezat pe marginea terenului de manevre, o mângâi cu o mână recunoscătoare. Mă abţin s-o întreb „Ești fericită?" sau „Ţi-a plăcut, dragă?" Întotdeauna sunt pentru sobrietate. Prima virtute a unui campion e modestia.

După un moment, reuşeşte să reacţioneze. Se smulge din toropeala dulce şi merge să repare ireparabilul meu omagiu. Când se întoarce, eu sunt cel mort-copt. Îmi şopteşte la urechea dreaptă:

– A fost extraordinar, n-am să te uit niciodată.

Şi se îmbracă în tăcere.

– Pleci? articulez eu ca unul căruia abia i se ţine proteza, dar vrea să mănânce caramele.

– Trebuie să fiu acasă când se întoarce Conrad. Se ocupă de problema cu care l-ai însărcinat.

Ea pleacă. Eu adorm. Timpul trece. Ziua profită pentru a ieşi din umbra în care se ascunsese. Undeva în hotel un zăpăcit de tâmplar se apucă de treabă şi o smintită de cameristă se dedă la încercări de formula una cu aspiratorul. Somnul meu se declară forfet. Comand o cafea tare şi într-o cantitate apreciabilă, cu chifle vieneze şi unt de Carpaţi.

Înfulec cu un apetit de naufragiat recuperat. Când ajung la adunatul firimiturilor cu degetul umezit, se mobilizează telefonul. E domnul Conrad.

– Salut, face el, ştiţi unde e *Kunsthistorisches Museum?*

Eu, când e vorba de muzee, ştii că ţi-am mai spus-o, nu mă prea omor cu firea. Detest arta în lagăre de concentrare. Îmi place când arta îşi trăieşte viaţa de artă, acasă la Pierre, Paul, Jacques sau Jean Paul II.

– Nu, dar îl găsesc eu, îi răspund.

– Să fiţi la ora unsprezece în faţa muzeului. Pe treapta cea mai de jos a peronului, cu o garoafă la butonieră.

– N-ar putea fi un trandafir? Sunt superstiţios. Garoafa poartă ghinion.

– Mi-au spus „o garoafă"!

– O.K., fie şi o garoafă, mai departe?

– O să vină o ambulanţă şi o să oprească în faţa peronului. Urcaţi în ea prin uşa din spate.

– Şi pe urmă?

– O să fiţi condus acolo unde doriţi să ajungeţi.

– Adică la cele trei fete?

– Da.

– De ce nu mi se dă mai degrabă adresa?

– Pentru că ele se află într-un loc unde nu puteţi să ajungeţi singur. Datorită ambulanţei, o să fie posibil să vă apropiaţi, înţelegeţi cum stau lucrurile?

– Perfect.

– A doua jumătate a bancnotelor s-o daţi lui Heidi în faţa catedralei, când vă întoarceţi, O.K.?

– S-a făcut.

– Aş vrea să-mi recuperez şi cuţitul.

– Am să i-l dau împreună cu banii.

– Salut.

Şi închide. Tipul pare puţin tensionat. Nu aşa de servil ca în seara precedentă. Am impresia că bumbăceala încasată nu-i dă pace să trăiască liniştit în dimineaţa asta şi că ranchiuna i se trezeşte pe încetul.

E ora opt. Mă lustruiesc, mă dichisesc şi mă îmbrac. Cercetările au mers strună. Mafioţii lui Conrad au probabil un serviciu de informaţii operaţional. Un gând îngrijorat la adresa lui Toinet. Cum o fi reacţionat? Nu prea rău, mai mult ca sigur. E un Poulbot[1] care face faţă în orice împrejurare, inclusiv în cele mai supărătoare. O ocazie nesperată pentru el să se joace de-a cow-boy. Când am să-l recuperez, n-o să mai înceteze să mă bată la cap cu odiseea lui, Tintin[2].

Nouă şi ceva; am tot timpul. Înainte să plec, mă hotărăsc să pregătesc pacheţelul destinat lui Conrad, respectiv banii şi cuţitul. Neavând la îndemână un plic mare, iau din camera de baie unul dintre acele săculeţe puse la dispoziţia doamnelor ca să-şi evacueze prostioarele lunare. Sunt puţin mai lungi decât cuţitul proxenetului. Dau drumul lamei în interior şi jumătăţii de bancnote, după care îndoi partea de sus a săculeţului igienic. Vezi, îţi narez conştiincios, minuţios ca să-mi urmăreşti toate mişcările.

În clipa în care dau să bag pachetul într-un buzunar interior al vestonului, ceva mă avertizează. Ştii, acea idee consecutivă unui detaliu pe care nu l-ai realizat bine pe moment şi care-ţi zgândăre subconştientul. Rapid, scot pachetul şi din el teancul de dolari dat pe jumătate. Drace! Ai luat plasă, tipule! Bancnotele astea rupte sunt false. Cu excepţia celei de deasupra care e bună! Ba mai mult, celelalte nu sunt cupuri de o sută de dolari ci de cincizeci. Imitaţia e grosolană. Bancnote de teatru! La portiţa

[1] Vagabond din cartierul Montmartre, botezat după numele desenatorului care a creat personajul. (n.tr.)

[2] Erou de bandă desenată, creat în 1929 de către Hergé. (n.tr.)

capului meu e o busculadă sălbatică. O grămadă de idei se îmbulzesc să intre fără bilet! Fac o triere rapidă. Dolarii dați de Felix erau autentici, de o sută fiecare. Jumătatea de teanc pe care i-am propus-o lui Conrad era deci din bani veritabili. Atunci? Tu înțelegi ceva? Da, fiule: Heidi a venit în toiul nopții să-mi subtilizeze cealaltă parte a sumei. A avut pregătit un surogat de teanc. Iar eu, fanfaron, mascul vanitos, nu m-am îndoit nici o fărâmă de secundă că ea n-ar fi venit atrasă de atributele bărbăției mele. I-am desfundat eșapamentul fără să mă prind că ea viza alte obiective. În vreme ce eu navigam sub duș, ea permuta cele două teancuri de bani. Și acum, ticăloșii âștia josnici au pus mâna pe cei zece mii de dolari ai prostului de Felix! Stai puțin să-mi răscolesc jăraticul meningelor. Nu mișca, simt că-mi vine... Dacă m-au escrocat, înseamnă *că ei știu că n-am să pot exercita represalii împotriva lor.* Deci, istoria cu ambulanța miroase a răpire. Un drum fără întoarcere. Ce să fac? Să nu mă duc la întâlnirea din fața muzeului? Cea mai elementară prudență mi-o impune. Obiecții: dacă au complotat să mă lichideze, ar fi putut lua cealaltă jumătate a banilor de pe cadavrul meu. Sigur, dar exista riscul să n-o mai am asupra mea, iar dacă acționau cu complici, nu le-ar fi convenit să împartă prada cu ei.

Eșafodez.

Dacă aș dispune măcar de un colaborator! Ce mai așteaptă de nu vin,o dată cei doi puturoși parizieni? De altfel, nici un negru și nici un obez n-ar fi în stare să se integreze în planul elaborat de mine. Și vei înțelege în mai puțin de nu prea mult timp.

Perplex, merg prin cameră cu mâinile la spate, în atitudinea unui prinț consort care se ține după coada suveranei lui. Ca să sublinieze, așa cum se cuvine, poporului că el nu vrea să se atingă nici măcar cu penseta de treburile statului. El e aici ca să perpetue dinastia, punct și s-a mântuit!

Dar în loc să-mi calmeze nervii, această preumblare în circuit închis nu face decât să mi-i ațâțe. Cobor la recepție.

Un lucru e știut în industria hotelieră: eficacitatea portarilor. Niște potentați, tipii. Poți să le ceri orice, cu condiția să ungi convenabil: bilete de teatru, de avion, o prostituată, un popă, bomboane de tuse, o maseuză tailandeză, cremă de ras, o mașină de scris, un travesti brazilian, un falus

gravat cu armele tale, o rezervare la Guy Savoye, operele complete ale lui Canuet, culoarea calului alb al lui Hernic al IV-lea, cea a chilotului negru, aparţinând lui Alice Sapritch, ziarul *Financial Time*, ora exactă, prezervative noi şi ultimul (provizoriu) San-Antonio.

Cel care tronează în spatele tejghelei de acaju e unul înalt şi slab foarte brunet, cu ochelari groşi în ramă de baga, din spatele cărora joacă nişte ochi de funcţionar la pompele funebre, în şomaj. Se uită la mine cum mă apropii cu un aer atât de îngrijorat că-mi vine să-i promit protecţie pe viaţă, mai înainte de a mă sprijini de contoar.

În chip de preambul, depun pe mapa lui frumoasă din piele extenuată, o bancnotă redactată în şilingi şi comportând mai multe zerouri.

Nu explodează de bucurie, dar îngrijorarea lui lasă loc interesului. Cu două degete dispreţuitoare, culege banii şi-i aruncă într-un sertar deschis, de parcă ar fi fost vorba de un prezervativ utilizat de elementele masculine ale unei întregi clase din ciclul doi.

Fiind un om cu şcoala vieţii, ştie că nimic nu-i pe gratis, şi mai ales banii, deci, aşteaptă să-mi audă pretenţiile, aşa cum taică-su aştepta Anchluss-ul (fără entuziasm, dar cu resemnare).

– Aş avea nevoie, pentru un timp limitat de aproximativ două ore, de un bărbat, aproximativ de talia mea, de vârsta mea, fără o calificare specială. Nu vreau nimic altceva de la el decât să se dea drept persoana mea în faţa unor oameni care nu mă cunosc decât din auzite. L-aş retribui mai mult decât convenabil.

Funcţionarul de pompe funebre îşi lasă privirea apoteotică să rătăcească asupra persoanei mele.

– De ce ar trebui să se dea drept dumneavoastră, domnule? mă chestionează el. Vă întreb, pentru că ar fi primul lucru pe care ar vrea să-l ştie omul în chestiune.

O pretenţie ca a mea, sunt convins că n-o să treacă ca o istorioară din colecţia Polichinelle.

Coborând vocea, îi spun:

– Sunt hărţuit de un şantajist, dragă prietene. Aş vrea să-l pot urmări pe acest om, după ce îşi va închipui că a stat de vorbă cu mine, înţelegeţi cum stau lucrurile?

Grav, portarul reflectează, după care formulează o obiecţie palidă.

– E cam delicat.

– Foarte, sunt eu de acord.

– Şi comportă riscuri.

– Nu cred.

Portarul se strâmbă.

– Din două una, domnule, face el cu glasul unui notar care deschide testamentul lui Marcel Dassault: ori şantajistul nu se prinde care-i şmecheria şi, nutrind proiecte sumbre la adresa dumneavoastră „dublura" riscă să tragă ponoasele ori o descoperă, şi iar s-ar putea să reacţioneze urât.

Scutur din cap.

– Uitaţi un al treilea aspect esenţial: eu voi fi prezent. În umbră, dar prezent.

Mutismul care succede, constituie o linişte potrivită Comediei Franceze, la sfârşitul lui *Cyrano*, când emoţia generală împiedică publicul să aplaude.

– De ce nu vă adresaţi poliţiei, domnule? îmi sugerează portarul.

– Fiindcă în joc sunt femei şi nu pot risca să rănesc sufletul unei fiinţe iubite.

E sensibil la această întorsătură, deşi tradusă în germană îşi pierde din farmec, ca întotdeauna când e vorba de limba asta împuţită!

– E ultraurgent! pledez eu, depunând o nouă bancnotă, pe care el se grăbeşte s-o împerecheze cu prima, doar-doar or face pui.

– Cât îi propuneţi, domnule, celui care şi-ar asuma riscul?

– O mie de dolari, fac eu, pentru două ore de figuraţie inteligentă, e bine plătit.

Hotărârea portarului mi-e favorabilă.

– Ei bine, am să încerc să vă găsesc pe cineva, domnule.

Îmi consult ornicul.

– Întâlnirea aici peste un ceas. La ce distanţă de hotel se află *Kunsthistorisches Museum?*

– Vedeţi *Buggarten*-ul? E chiar în spatele lui. Într-un sfert de oră mergând pe jos sau în douăzeci cu maşina, puteţi ajunge.

– Mulţumesc şi pe curând.

Plec să hoinăresc în jurul hotelului *Metternich* în căutarea unei garoafe.

„Dublura" mea e doar cu puţin mai înaltă ca mine (ar fi trebuit să spun mai lungă), ceva mai tânără, dar din păcate, cu mult mai puţin inteligentă, aşa cel puţin mi se pare la prima vedere.

Stă în picioare în holul hotelului, privind un tablou care-l reprezintă pe prinţul Metternich[1] semnând cvadrupla alianţă din 1815.

Portarul mi-l arată pintr-o mişcare a capului.

– Persoana care poate vă va accepta propunerea!

– O.K.

Merg să-l abordez pe tip.

– Salut, mă adresez eu cu mâna întinsă, portarul ţi-a explicat ce aştept de la dumneata?

– Da, luaţi-o însă mai uşurel! Vreau să ştiu în ce mă bag.

E greu accesibil. Deloc simpatic. De altfel, oamenii simpatici sunt din ce în ce mai rari. În zilele noastre ne străduim din răsputeri să rămânem urbani. Viaţa ne constipă. Aşa cum chinezii au ochii înguşti fiindcă mănâncă prea mult orez, ceea ce-i face să se strâmbe când se uşurează, tot aşa omul de azi are figura contractată din pricina vicisitudinilor şi a constrângerilor.

Îi adresez surâsul meu cel mai cuceritor, surâs căruia majoritatea duduiţelor nu-i rezistă, dar tipul rămâne ostil.

– Foarte simplu, îl asigur eu. N-ai de făcut decât să laşi evenimentele să se deruleze, să asculţi şi să aştepţi.

Îi brodez cât mă pricep mai bine istorioara deja propusă portarului: un şantajist care mă sâcâie din cauza unei legături; vreau să aflu unde stă şi o să-l filez, după ce se va întâlni cu domnul X.

– Şi dacă o păţesc? se interesează tipul, şi pe bună dreptate.

---

[1] *Wineburg Metternich* (1773-1859) – om de stat austriac. În 1813 intră într-o coaliţie împotriva lui Napoleon. În 1814-1815, restaura echilibrul european şi puterea Austriei în Germania şi Italia. Datorită cvadruplei alianţe va interveni peste tot în Europa unde ordinea stabilită era ameninţată de liberalism. (n.tr.).

Nu-i nebun, băiatul.

– Voi fi gata să intervin. De altfel, va fi destul să dai la iveală neînţelegerea, făcând uz de acte.

Scot ce mi-a mai rămas din dolarii lui Felix, cum ar zice portăreasa mea, număr cinci sute şi i le întind tipului.

– *Fifty* la comandă, *fifty* la livrare. Totul va dura mai puţin de o oră.

Cum bagă banii în buzunar, deduc că se raliază panaşului meu tricolor şi atunci îi prind la butonieră o frumoasă garoafă roşie.

– Începând cu ora unsprezece, aştepţi pe prima treaptă a Kunsthistorisches Museum. Va veni o ambulanţă care va opri în dreptul dumitale. Urci în maşină prin spate. Eu am să vă urmăresc de la distanţă.

– Nu-mi prea place treaba asta, e de părere dublura mea.

La drept vorbind, nici mie. Individul, de care mi-a făcut rost portarul, n-are nici un pneu spart, crede-mă, realizează perfect că pe undeva treaba nu-i cuşer. Probabil că are nevoie de bani de a acceptat frumoasa sinecură oferită de mine.

– Să nu-ţi faci probleme, dragul meu, îl liniştesc eu. Dacă vei încerca până şi cea mai mică îngrijorare în timpul acestei operaţiuni, va fi suficient să spui adevărul interlocutorului: el pe mine mă vrea, nu pe altcineva. Apropo, ştii franţuzeşte?

– Nu.

– Încearcă totuşi să vorbeşti cu un accent, dacă va fi cazul. Avem timp să bem un *drink* la bar, ţi-ar face plăcere?

– Prefer după.

– Atunci vom bea două. Pe curând.

Nu-mi răspunde.

*
* *

Opresc în dreptul grilajului de la Buggarten şi încep să reflectez. Ai să-mi obiectezi că nu „începem" să reflectăm, pentru că gândurile ne bombardează continuu spiritul. Totuşi, eu îmi planific momente propice meditaţiei. Un soi de gimnastică mentală pentru a deveni disponibil unei

forme de gândire bine conturate. Cert, după o clipă, dispozitivul meu eşuează fără a-mi da seama, însă de fiecare dată îmi rămâne ceva pozitiv în tărtăcuţă.

Îmi spun că repriza mea de amor cu Heidi mi-a creat un surplus de belele fără nici o legătură cu afacerea Felix. M-am băgat într-o combinaţie de prostituţie artizanală. Conrad, dacă frecventează lumea interlopă vieneză, n-are s-o mobilizeze acum ca să intre în jocul meu, ci doar ca să mă fraierească de zece mii de dolari. Să ajungă oare până la crimă ca să-şi însuşească o sumă atât de (relativ) modestă? Cum fata mi-a subtilizat banii nu le-ar mai rămâne decât să pună cheia sub ştergător pentru câteva zile, ca să mă tragă pe sfoară definitiv, fără a recurge la mijloace radicale. Dacă totuşi au recurs la aceste mijloace radicale, înseamnă că istoria are ceva ramificaţii. S-ar putea ca amicii cuţitarului să ştie ceva despre demoazelele pe care le caut şi că le-a prevenit, trecând astfel deliberat de partea duşmanului. Precedente sunt cu duiumul!

Merg pe cărbuni aprinşi, băieţi! Poate că-mi pierd timpul pândind reacţiile prietenilor lui Conrad?

Poate nu.

Grognassu, dublura mea (i-am fabricat această poreclă din lipsa numelui său veritabil, rămas într-un buzunar interior) e de pe acum la treabă, în faţa muzeului. Pata roşie a garoafei parcă ar fi sânge. Sper să nu facă pe el în ultimul moment. Nu părea deloc încântat să-mi închirieze serviciile.

Aceşti germanofoni, deşi le vorbeşti limba, nu poţi să-i înţelegi cu adevărat când eşti latin pur sânge, ca eminentul tău camarad. Limba asta sucită, în care verbul se pune la sfârşitul propoziţiei (astfel încât n-ai putea tăia niciodată vorba interlocutorului tău fiindcă n-ai putea să ştii ce are de gând să-ţi spună până nu termină tot ce are de zis) n-o să-mi intre în cap şi pace bună. Trebuie să fii slab de minte ca să-ţi pierzi vremea cu ea. Şi pe urmă, cuvintele lor care nu se mai termină, lungi ca nişte acordeoane întinse la refuz. Zău aşa, nu le găsesc deloc maniabile. Îţi împleticesc limba, ţi se lipesc de dinţi ca *chewing-gum*-ul de o proteză, de parcă ar fi cartofi fierbinţi. Prefer engleza, în caz de necesitate absolută. Eventual rusa; dar nemţeasca, deloc!

Grognassu se uită la ceas. Trebuie să-ţi spun că s-a făcut şi cinci. Începe să se impacienteze. Numai de n-ar da bir cu fugiţii, idiotul!

Nu! uite o ambulanţă. Ce ironie, e o maşină franţuzească, un CX alb cu girofar, geamuri mate în spate şi o cruce albastră pictată pe uşi. Stă scris cui aparţine dar n-am timp să citesc. Omul cu garoafa şovăie, apoi se duce în spatele vehiculului. Deschide singur una dintre uşi. O nouă ezitare şi apoi urcă. Maşina demarează. Şoferul n-a declanşat sirena, ceea ce-mi convine, rulând din acest motiv cu o viteză medie. Dacă ar fi gonit nebuneşte prin circulaţie, iar eu aş fi urmărit-o în acelaşi ritm, şoferul m-ar fi dibuit în următoarele două minute.

O ia pe Mariahilferstrasse, adică spre vest şi destul de rapid îi spunem la revedere Vienei.

Ziua e luminoasă şi proaspătă. În dimineaţa asta, Austria a fost spălată cu Mir (singurul detergent a cărui apă o poţi bea după folosire). Mi-aş fi imaginat atâtea mergând pe acest drum străjuit de cireşi, alături de femeia iubită. De când am părăsit-o pe Marika, frumoasa mea dancză, după peripeţiile cumplite, magistral relatate în *Ça baigne dans le beton*[1], operă de o înaltă ţinută morală, cu puţine greşeli de ortografie (cel mult două trei pe pagină!), mă simt frustrat. Mă dădeam în vânt după blonda asta sublimă. Am trăit împreună momente uluitoare în Groenlanda. Aveam impresia că legătura noastră avea să dureze veşnic (mă rog, măcar şase luni, fiindcă veşnicia e relativă pentru nişte muritori ca noi) şi pe urmă, ai văzut? A fost destul ca un diavol să mi-o seducă prin magie ca să mă lecuiesc. Nu pot rămâne ataşat după o treabă de genul ăsta. Ştiu că n-a fost vina ei, însă ajunge să dai o importanţă prea mare impresiilor urâte, ca să nu mai poţi trece peste ele. Mai ales mandea, care pune atâta preţ pe senzaţii! O tipă cu ciclul într-un moment neprielnic, o repudiez rapid, pentru totdeauna. Notează că există şi reciprocitate, în vederea restabilirii echilibrului. Mi s-a întâmplat şi mie să mi se dea papucii pentru nişte fleacuri: o erecţie necorespunzătoare datorată unei flatulenţe de origine alimentară, de exemplu, sau din pricina unei indispoziţii prea accentuate. O viaţă întreagă s-o faci pe fantele te erodează. Să ai de-a face cu

[1] O să fie al naibii de bine (fr.). (n.tr.)

superiori prea idioţi, cu subalterni prea nătăfleţi, să libelezi mai multe cecuri decât andosezi, să faci dragoste fără chef sau să votezi fără convingere, până la urmă ţi se subminează moralul.

Asta-i, Marika mai persistă încă în amintirea mea. Nu din cauza reprizelor de amor. Carnea, ţi-am spus-o adesea, se uită cel mai repede. Eşti mult mai marcat de „momente". De clipele luminoase care ţi-au adus puţină căldură, puţin soare, puţină muzică... Clipe în decursul cărora o mână misterioasă a dat puţin la o parte draperia neagră, permiţându-ţi să arunci o privire în grădina raiului. Dar te fereci în tine şi aştepţi. Lacrimile îţi umezesc la început ochii, pe urmă ţi-i ard (când s-au uscat). Plânsul e igiena ochiului. Durerea sfârşeşte uneori la psihiatru, dar niciodată la oftalmolog.

Există ţări ai căror locuitori cu o cultură limitată pun la îndoială existenţa. Chiar şi a Austriei. Anumite persoane consideră că-i vorba de o marcă de detergenţi. Sunt o puzderie! Îşi închipuie că li se propune să renunţe la cutia de Ariel superactiv pentru un pachet de Austria cu amoniac şi efect dublu. Mai ales în Statele Unite fenomenul e curent. Acolo, incultura e o instituţie. Sunt unii care trăiesc o viaţă întreagă cu două sute de cuvinte şi câteva pachete de pop-corn, fiindcă în America n-ai nevoie să ştii nimic: există aparate distribuitoare, care gândesc pentru tine. Cu o mână de gologani în buzunar, îţi duci traiul liniştit.

Dar iar m-am depărtat de subiect. Gata, revin la Austria, la periferiile Vienei, la satele spilcuite, trebuie să ştii. Dar foarte adevărat, dacă te uiţi cu atenţie, toate astea există mai mult sau mai puţin. Într-un sens, ajung să înţeleg calculul făcut de Adolf. Şi-a zis că o ţară care nu serveşte la nimic, trebuie alipită alteia, ca să faci una mare. Întâmplător chiar ţării lui; din punct de vedere sentimental, merge. Chit că vrei ori ba, cum îmi spunea mai deunăzi Jean-Marie[1] cu lacrimi în ochi „Omul ăsta avea în el ceva de artist!"

Ambulanţa rulează suplu, condusă impecabil. Eu după ea la câteva ancabluri[2]. Iată-ne la ţară. Deodată, un tractor apare de pe un drum late-

[1] Aluzie la *Jean-Marie le Pen* – liderul partidului ultranaţionalist francez. (n.tr.).
[2] 1/10 dintr-o milă. (n.tr.).

ral. Claxonez disperat, nu fără a-mi aduce aminte de *Întâmplările vieţii*, când Piccoli cade victimă unui accident, zdrobindu-se de un camion cu vite condus de minunatul Bobby Lapointe. Virajul meu necesită o manevrare spectaculară a volanului. Îmi spun, într-o scăpărare că, dacă din sens opus vine vreun vehicul, la măcelăria antropofagică din zonă se va găsi hamburgher de tâmpit „în acţiune". Dar îngerul meu păzitor nu moţăie, din faţa mea nu apare nimic şi am scăpat. La mustaţă, dar am scăpat!

În urma mea răsună un scrâşnet de frâne apocaliptic. Oglinda retrovizoare consultată în grabă îmi arată un Mercedes verde gata să izbească spatele tractorului. Dar frâna n-a fost suficientă pentru evitarea coliziunii; totuşi a limitat stricăciunile, pentru că, atât cât am putut să-mi dau seama prin micul triunghi al oglinzii, Mercedesul s-a ales cu o aripă mototolită, iar tractorul cu o roată stricată. În clipa aceea am constatat ceva tulburător. Maşina verde nu se opreşte pentru a proceda la formalităţile iminente acestui gen de situaţii. După o manevră rapidă, iată că-şi continuă drumul, cu botul stâlcit. Din clipa aceea, iubitul Antonio îşi zice: „Oh! Oh! bizar, bizar!" Nimic mai mult. Îţi redau gândirea lui integral, fără să schimb o iotă, pur şi simplu, din inadvertenţă, am bătut punct şi virgulă între cei doi bizar, ceea ce nu se justifică deloc. Să conduci un vehicul aiurea, avariind o maşină căreia îi tai drumul ca un idiot, fără măcar a-ţi prezenta cartea de vizită celui lovit, e ceva care nu se face nici măcar într-o ţară cu existenţa îndoielnică (singura pe care ruşii n-au păstrat-o, te rog să iei aminte. După Yalta ei au spus: „Nu, nu, de la Austria nu avem ce stoarce, dacă mai e vreun locuşor în blocul vostru occidental, puneţi-o acolo, v-o facem cadou!"). Atunci, eminentul Sana se prinde că pricina pentru care maşina avariată îşi continuă drumul, în ciuda regulilor elementare de curtoazie, nesocotind deliberat biata companie de asigurări ce-i acoperă riscurile, o reprezintă pasagerii ei (sunt doi), mobilizaţi de o acţiune urgentă. Trag concluzia că mă filează. Nu ştiu de ce, dar faptul e tot aşa de evident ca un băieţaş de nouăzeci de ani care face pe el...

Mă găsesc în incomoda situaţie de a urmări şi de a fi urmărit! O excepţie, nu? Ambulanţa îşi continuă traseul. O apucă pe un drum secundar la o bifurcare şi încetineşte pentru a se acomoda cu hârtoapele.

E momentul în care risc să fiu observat de ocupanţii ei. Aştept în intersecţie să se depărteze pe câmp, până ce dispare după o cută a terenului... La câteva sute de metri în spatele meu, Mercedesul tumefiat aşteaptă şi el. Ţin să-ţi mărturisesc că totul devine îngrijorător. Dacă aş fi scris muzică de film, aş fi compus ceva teribil de emoţionant, sper! La contrabasul cu coarde şi la saxofon. Cu efecte de reverberaţii, dacă vrei, asta-i!

Pornesc iar la drum, lent. Şoseaua, cam desfundată, străbate nişte ogoare. După ce trec de colină, zăresc în depărtare un sat, turla bisericii şi case burduhănoase cu hulubării. Ambulanţa se îndreaptă într-acolo, dar opreşte cam la un kilometru de localitate. E o răspântie formată din drumul pe care merg eu şi altul mai important ce dă în naţionala de unde am venit. La intersecţia celor două căi se află o construcţie caracteristică: două pompe de benzină, reclame de pneuri, un atelier mare cu peretele de sticlă şi, în spate, pe un soi de maidan mare, o mulţime de maşini de ocazie.

Ambulanţa claxonează. Cineva, într-o salopetă kaki, culisează uşa mare de fier care închide atelierul şi vehiculul alb pătrunde în interior. Poarta se închide. O pace infinită domneşte în împrejurimi. În apropierea garajului, o căsuţă cochetă, cu olane roşii. În faţa ei se află o bancă de grădină pe care stă o femeie tânără. Lângă bancă, un landou. Femeia leagănă ocupantul landoului, apăsând cu regularitate pe marginea lui. Tânăra mamă e în palton din pricina frigului. Ascultă muzica difuzată de un tranzistor pus alături de ea. O imagine idilică. Înregistrez totul în vreme ce avansez la ralanti, întrebându-mă ce s-ar cuveni să fac. Dacă mă opresc, imediat s-ar da alarma şi fenta mea n-ar servi la nimic. Atunci?

Trec prin faţa garajului şi o apuc pe drumul din dreapta. Zăresc la câteva sute de metri un gen de construcţie acoperită cu tablă ondulată. Pe o latură e complet deschisă, descoperind un spaţiu vast unde sunt depozitate baloturi de paie. Cu îndrăzneală, intru aici şi-mi parchez turismul lângă o maşină agricolă, ca o monstruoasă insectă, probabil o semănătoare.

La treabă, dragă Tonio! Dacă vrei să afli mai multe despre austrieci, pune-ţi fundul în mişcare.

Pentru început, caut din ochi Mercedesul verde, dar văd că a dispărut.

Poate că i-am dat plasă şoferului virând brusc la dreapta şi ascunzându-mi maşina. Câmpul care se întinde înaintea hambarului succede spaţiului unde sunt depozitate turismele de ocazie. Realizez că pot ajunge uşor la atelierul garajistului prin spate, fără să fiu văzut, dacă îmi iau câteva precauţii. Din locul unde mă aflu, aud tranzistorul tinerei mame. Cântă valsuri vieneze, cum era şi de aşteptat. Pare suav şi odihnitor, Strauss; dar în acelaşi timp poate sublinia teribil tensiunea, în anumite împrejurări. De altfel, realizatorul *Odiseei 2001* nu s-a înşelat când a ales *Dunărea albastră* pentru a-şi însoţi periplul printre galaxii. Muzica în trei timpi îţi dă ameţeli! Vertijuri, pricepi? Îmbătător la început, poate deveni fatal dacă durează prea mult.

Pe sunetele acestei muzici romantico-neurastenice traversez parchingul. În pofida gravităţii momentului, interesul meu pentru maşini e aşa de puternic încât nu mă pot abţine să nu admir, în trecere, câteva modele vechi, dispărute de pe şoselele noastre de zeci de ani. Pe vremuri, barele de protecţie, erau bare de protecţie, caroseria din tablă veritabilă şi şasiul ca cel al unui car de asalt. Acum, maşina nu-i decât o iluzie. Un obiect de expoziţie. Ceva frumos vopsit, cu o linie „actuală" şi fleacuri care urlă la tine dacă nu închizi bine portiera şi-ţi comunică vârsta căpitanului, informaţii de care n-ai mare nevoie când conduci. S-au pus cu toţii de acord să fabrice maşini a căror durată limitată e de cinci ani. Ai depăşit acest termen, trebuie să le arunci. Societatea de consum obligă. Societatea de consum, da! Am ajuns cu toţii nişte proşti, demni de dispreţ de am căzut aşa de jos! Înghiţiţi de hidra infernală! Devoraţi, excretaţi! Roboţii suntem noi, băieţi. Nu ne rămâne decât puţin sex şi o fărâmă de suflet pe ici pe colo. Altminteri, *finito!* Skip, detergentul, merge dincolo de curăţenie: până la igienă (înainte de Skip eram dezgustător de jegoşi peste tot!); de acum înainte, omul tinde dincolo de Dumnezeu, până la materie. Înainte, i se reproşau excrementele eliminate în fiecare dimineaţă. În prezent, el ESTE rahatul! El care produce cartele perforate. Reglează prin Minitel, această genială infamie. Coadă sănătoasă caută păsărică mică! Dar ce zic eu, nici măcar atât. Amorul se face pe ecran. Nu le-a fost de ajuns să debiteze insanităţi! Of, cât îmi e de ruşine! Ruşine pentru demnitatea mea, ruşine pentru trupul meu! La ce a servit dacă

Atotputernicul s-a străduit atât? Einstein a spus că „Dumnezeu nu se bâlbâie"? În acest caz, e timpul să urce la tribună, altminteri riscă să nu mai fie ales la viitoarele erecţii.

În vreme ce elaborez această filozofie de mântuire, iată-mă ajuns în spatele garajului, pricepi? Fără bătaie de cap. Valsul devine îndrăcit: Karajan-ul de serviciu conduce mai repede ca un mixer Rotary. Alămurile zbârnâie din răsputeri. Dar, pe măsură ce mă apropii, am impresia că, prin valurile de muzică, răzbesc nişte urlete. Ghemuit lângă peretele subţire al garajului (o nouă uşă culisantă, dând spre parchingul expoziţiei), mă apuc s-o împing uşor cu doi sau trei centimetri, să pot privi în interior. Ceea ce văd, îmi ridică părul măciucă.

Oh! ce scenă!

Sunt patru, plus dublura mea. Doi poartă halate albe, al treilea e garajistul în salopeta kaki, iar al patrulea, un bărbat destul de firav, îmbrăcat într-o manta de piele neagră, pe cap cu o pălărie tot neagră, cu boruri largi. Mănuşi de piele şi nasul călărit de ochelari cu lentile fumurii (*nas călărit* e o expresie foarte uzitată în romanele de acţiune de care am onoarea să aparţin, ceea ce mă obligă, din spirit de fraternitate, să folosesc cuvinte sau întorsături de frază care mă cutremură când le recitesc).

Scena dantescă se prezintă astfel: oamenii au legat-o pe dublura mea pe bancul de lucru al atelierului, după ce i-au scos pantalonii şi slipul. „Infirmierii" îi ţin fesele desfăcute, în vreme ce garajistul a introdus în anusul nefericitului capul ţevii de umflat pneuri. Din când în când, dă drumul unui jet de aer comprimat în intestinele bietului individ, ceea ce-l face să urle. Bărbatul în manta de piele îi pune întrebări. Are o voce delicată de eunuc. Când m-am apropiat eu, tocmai îl întreba:

– În acest caz, cine eşti tu?

Bietul om tace mâlc. Cel în negru face o mişcare din bărbie spre garajist, care pompează iar aer în măruntaiele victimei.

– Fac parte din poliţie, recunoaşte el. Inspector Baumgartmich, de la Comisariatul central.

– Cum se face că te dai drept francezul?

– Am fost anunţaţi de portarul hotelului *Metternich* că un client ciudat caută o dublură, ca să-i poată fila pe cei care i-au dat întâlnire.

Omul în negru se întoarce spre infirmieri:

– Aţi fost urmăriţi?

– Nu cred, răspunde cel mai corpolent.

Tipul în negru îşi scoate pălăria ca să-şi facă vânt. Stupoare! E o femeie. Destul de frumoasă, am impresia, cu păr negru tuns scurt.

Surpriză, nu? În orice caz, unul care mi-a căzut greu la stomac şi căruia îi rezerv o săpuneală, e portarul, fir-ar mama lui să fie! În ce hal m-a tras pe sfoară omul cu cheile de aur! Lasă că mă întorc eu la Viena şi-i scot şmecheriile pe nas!

Fata întreabă fără să se impacienteze:

– Şi blestematul ăla de francez v-a urmărit?

– Nu ştiu.

La ordinul japiţei, garajistul procedează la o nouă injecţie de gaz.

– Care-i părerea ta? reia femeia.

– Eu cred că da! face bietul inspector Baumgartmich. Era la volanul maşinii lui, în apropiere de Buggarten.

Fata se adresează complicilor:

– Ar trebui să aruncaţi o privire în jur.

– Inutil, declară garajistul, dacă ar fi fost vreo alertă, Frida ne-ar fi prevenit: ea stă de pândă afară.

N-a terminat bine de vorbit, că apare Frida în fuga mare.

– Se apropie doi inşi! le spune ea.

Rapid, unul dintre infirmieri apucă o cuvertură, aflată în ambulanţă şi acoperă victima, după ce o amuţeşte cu o lovitură de pumn în tâmplă. Ca pentru un membru al personalului spitalicesc recurge la anestezice curioase.

Garajistul a ridicat presto capota maşinii CX şi se face că examinează motorul. Cât despre fată, ea se ascunde după o grămadă de pneuri.

Din postul meu de observaţie, zăresc doi haidamaci în impermeabile verzi, cu pălării de fetru lucios. Pariez pe boaşele tale contra unui Mars. că ăştia sunt ocupanţii Mercedes-ului verde. Mai întâi, se uită prin geamurile uşii culisante, apoi o fac să culiseze, aceasta fiind vocaţia ei profundă. După mersul lor, când intră în atelier, mă prind cine sunt. Se apropie de ambulanţă. Garajistul îşi şterge mâinile murdare de o cârpă al cărei colţ îi trece pe sub curea.

– Ce doresc domnii? îi întreabă el în austriacă.

Tipii nu se decid imediat. Încep prin a se uita în interiorul ambulanţei. Cum nu zăresc pe nimeni, se apropie de cei trei.

– Poliţia, rosteşte unul dintre ei. Unde-i omul care era în ambulanţă?

– Ce om? face unul dintre infirmieri.

– L-am văzut urcând în faţa muzeului şi de atunci v-am urmărit. Deci?

E un bărbat masiv ca un orologiu, în capul lui mare şi blond cu un mecanism la fel de precis.

În clipa aceea, „umflatul" scoate un geamăt. Al doilea poliţist dă fuga spre banc. Dar n-ajunge fiindcă răsună o împuşcătură provenind dinspre grămada de cauciucuri. Nimerit drept în spate, face un salt, încearcă să-şi ducă mâna dreaptă la şold şi se prăvăleşte mort, mai înainte de a termina gestul. Colegul lui abia are timp să realizeze ce se întâmplă că-i lovit cu un levier în locul unde ar trebui să sălăşluiască mintea lui, dacă ar fi avut. Pooc! E terminat!

Fata în costum de piele se apropie.

– Se încurcă iţele, rosteşte ea.

Garajistul e răvăşit.

– Nu aşa ne-am înţeles! ţipă el. N-a fost prevăzut aşa ceva; eu nu mai merg! Nu mai merg!

– Astea-s surprizele existenţei, i se adresează calm duduia. Linişteşte-te, altminteri, chiar n-ai să mai mergi niciodată! Dar nu-ţi face griji, Johan, ţi-i luăm noi de pe cap.

Le ordonă celor doi sbiri în halate albe să arunce trupurile în ambulanţă.

– Şi pe ăsta? geme garajistul, arătând spre pseudodublura mea de sub cuvertură.

Fata în piele surâde.

– Confraţii nu trebuie separaţi niciodată, rosteşte ea.

Se apropie de nefericit şi trage cuvertura de pe el. Omul şi-a recăpătat cunoştinţa şi rostogoleşte nişte ochi înspăimântaţi. Tânăra se uită la el cu un aer amuzat. Trebuie să vă spun că poliţistul vienez e de un tragism comic cu pantalonii în vine şi ţeava împlântată în fund. Tânăra apucă

maneta de admisie a aerului comprimat. O apasă. Aparatul declanşează un taifun în popoul bietului om. Începe să scoată nişte răcnete cumplite, pe care valurile lui Strauss întâmpină dificultăţi să le acopere. Cere îndurare! Imploră! Se roagă! Fără să clintească, torţionara continuă să apese maneta. Inspectorul se umflă văzând cu ochii. Dolofan ca un cimpoi. În curând se va transforma într-o aeronavă. Urletele lui depăşesc credibilul. A parcurs tot cadranul decibelilor şi ajunge la orăcăitul premergător tăcerii, acest paroxism integral al sunetului. Şi femeia continuă să-i injecteze aer comprimat. Iar eu, îţi dai seama că-mi muşc zăbala! Să asist la această tortură, la acest asasinat monstruos şi să nu intervin! Antonio! Omul care înlocuieşte Astra! Numai că, frate-meu, eu sunt singur, având ca singură armă un cuţit cu declanşator facultativ. Ei sunt patru şi posedă arme de precizie. Numai să mă arăt cu jungherul în mână şi aş fi mai plin de gloanţe decât caseta lui Harpagon cu ludovici de aur!

Curajul meu ar fi inutil şi sacrificiul fără obiect.

De altfel, puuff! Baumgartmich sfârşeşte într-un gen de băşină enormă. Aerul comprimat eliberat în măruntaiele lui a sfâşiat tot. Poliţistul agonizează. Depăşind pragul tolerabilului, şi-a pierdut cunoştinţa. Unul dintre infirmieri, oricum mai milos decât femeia, îşi sprijină ţeava revolverului de pieptul inspectorului, în dreptul inimii şi trage de aproape, ca să se termine o dată.

Sângele izbucneşte din craterul brusc săpat. Garajistul e supărat că i se murdăreşte atelierul. Ó să-l treacă năduşelile până o să şteargă toate urmele astea dezgustătoare, fir-ar al naibii! O ţine morţiş că nu aşa fusese vorba. N-ar fi trebuit să se petreacă astfel lucrurile. I s-a cerut doar să împrumute o ambulanţă şi localul pentru o conversaţie delicată! Ciudată conversaţie! Ce vor face cu trei cadavre pe cap! Şi încă poliţişti, unde mai pui! Poliţişti, Dumnezeule! Ştiu ei cât valorează pielea unui poliţist? Mai mult ca vizonul sau hermina! Dacă ancheta ajunge până aici, o să iasă scântei! În cele din urmă, reproşurile lui amare o exasperează pe tipă. Îi implântă ţeava armei în burtă.

– Ţine-ţi gura aia pocită! Dacă nu, pleci şi tu în călătorie cu ei.

De unde stau îngrămădit, nu văd faţa huriei, dar după expresia celei a garajistului mă prind că ar vindeca de sughiţ şi un crocodil.

– Acum, ascultă-mă, Johan, face ea, împungându-l în buric cu ţeava; ascultă-mă bine: dacă nu joci cum îţi cântăm noi (suntem în ţara muzicii, asta se vede!) ai să dai de dracul. Vrei să-ţi vezi copilul crescând, nu?

– Da, da, bolboroseşte păcătosul terorizat. Fiţi liniştită, am zis şi eu aşa...

– Ca să glumeşti?

– Ca să glumesc, da.

– Ei bine, nu mai glumi! Acum, toţi trei mergeţi şi scotociţi peste tot, ca să vă asiguraţi că blestematul de francez nu-i prin preajmă. Reţineţi că abia aştept să pun mâna pe el! Mă bizui pe voi!

Cei trei bărbaţi ies prin uşa din faţă. Eu cred, Sana, că ar trebui să-ţi ascunzi nucile, băiete. Mă uit în jurul meu. Văd maşinile parcate cu grijă, lustruite la mare artă, dichisite. Să mă pitesc în una din ele? Hm, dacă ăştia se hotărăsc să le viziteze, am să fiu prins ca un şobolan. O să-şi descarce arma în pielea mea, fără să-mi fi putut măcar manifesta reprobarea. Şi atunci?

Repede! O idee! Dragă îngerule păzitor, n-o fă pe prostul! Îi şi aud pe indivizi apropiindu-se. Bun. Totul îmi vine în cap cu precizia unui computer. Trebuie să realizez această acţiune în mai puţin de zece secunde. Unu: să împing mai mult uşa. Din fericire e bine unsă şi o trag mai mult de treizeci de centimetri fără nici un zgomot. Doi: să deschid cuţitul lui Conrad. Îl apuc de lamă. Îmi amintesc să-ţi fi spus că, pentru a îndeplini o misiune delicată de adulter, am urmat cursuri de aruncări cu jungherul, predate de un răufăcător, superdotat în materie. Tipa stă cu spatele la mine. E ocupată să-şi lustruiască pistolul, fiind o adevărată profesionistă, care-şi curăţă maşina electrică de bărbierit după utilizare. Mă ridic în deschiderea uşii şi-i ochesc umărul. Nu-mi place să le fac rău femeilor, dar când asişti la asasinate în acest stil, Bogumil, te simţi vindecat de orice milă.

Vâââjj, face cuţitul zburând spre ţintă.

Hhhah, face tipa primindu-l sub omoplat.

Intru în atelier, închid uşa şi mă arunc asupra duduii. Eu nu alerg după efecte: un croşeu direct în bărbie. Unul sănătos, nu ca pentru fetiţe, gen campion mondial la categoria grea! Ceva trosneşte în ea şi cade fulgerată. Prima parte a tentativei e o reuşită.

Ce aventură!

Ţi-am povestit bancul cu capra în călduri care nu mai ajungea la cei doi ţapi? Nu? Ai idee de ce nu ţi l-am spus? Nu-l ştiam!

Bun, ce-i de făcut acum? Nu-i momentul să rămâi perplex, Tonio, fiule. Te-ai pus în priză, ţine-o tot aşa. Pariez un leader contra unui dealer că ai să iei hotărârea înaintea vacanţei mari.

Da, asta-i: altă soluţie nu există. Închid uşile din spate ale ambulanţei, o car pe fată pe locul pasagerului din faţă, deschid larg uşa dinspre stradă şi mă urc la volan.

Fata în piele atârnă moale. Nu se ţine decât prin centura de siguranţă, pe care i-am închis-o. Demarez uşor şi înaintez până în pragul atelierului. Îmi rotesc rapid periscopul. La dreapta îl zăresc pe unul dintre infirmieri. Ceilalţi doi nu se văd. Tânăra mamă continuă să legene landoul în mijlocul acestui măcel. Atunci, optez pentru stânga, itinerar parcurs la sosire şi plec fără probleme. Prin oglinda retrovizoare o văd pe mămică ridicându-se de pe bancă pentru a se uita mai bine la mine cum o iau la picior. Accelerez progresiv; ajuns în vârful colinei, de care am mai amintit, apăs pe acceleratorul ca un nebun, în direcţia naţionalei.

Uf! Am scăpat, dar cu ce preţ! Conştiinţa mea e ca o bucată de hârtie igienică folosită: din cauza şiretlicului meu trei oameni şi-au pierdut viaţa! Reţine că n-ar fi fost decât unul dacă idiotul de portar nu m-ar fi turnat la poliţie. În fine, inutil să mai epiloghez.

E frumos să goneşti, dar ca să mergi unde? La hotel nici nu mă pot gândi. La poliţie cu tipa rănită şi încărcătura de colegi defuncţi? Există riscul să-mi găsească rolul teribil de bizar, nu? Şi în acest timp, Toinet, Felix şi coana Gretta se află în ghearele acestor tigroaice! Începe să-mi fie o teamă cumplită pentru ei, fiindcă avem de-a face cu nişte enoriaşi fără frica lui Dumnezeu. Ajuns în naţională, decid să mă întorc la Viena. Cum am să mă descurc o dată ajuns acolo, treaba va face obiectul inspiraţiei ulterioare. Deocamdată, ceea ce-i important e să scap de hahalerele astea şi s-o am pe demoazelă la dispoziţia mea. Ţi-am spus că înainte să fug i-am luat revolverul? Nu? Bine, să ştii că l-am luat.

Şi faptul mă reconfortează mai ceva ca o mentă tare. Când faci război trebuie să ai arme, altminteri eşti prea umil şi lipsit de convingere.

Nici n-am parcurs bine patru kilometri că şi zăresc prin oglindă un Porche, gonind cu toată viteza în urma mea. Iar eu, îmi ştii premoniţiile? „Ăştia, Tonio dragă, îmi zic, sunt precis complicii fetei, porniţi la vânătoare. În parchingul expoziţiei era un Porche bleu metalizat, exact ca ăsta."

Dau drumul la sirena ambulanţei şi cu pedala până la fund, despic vântul pădurii vieneze. Dar te pui cu un Porche? Degeaba ai apăsat disperat acceleratorul, ţi-ai asumat cele mai mari riscuri şi ai nesocotit culoarea roşie a semaforului!

Afurisita câştigă teren! Când s-a apropiat considerabil, îi pot distinge clar pe cei doi infirmieri în spatele parbrizului. Nici măcar nu s-au ostenit să-şi scoată halatele albe!

Maşina sport mă ajunge şi încearcă să vină în dreptul meu. Îmi spun că va avea loc un schimb de focuri. Dar nu: indivizii mă depăşesc şi o iau înaintea mea. Cel de pe locul mortului s-a uitat lung în ambulanţă. Şi-a reperat patroana, aceasta fiind raţiunea pentru care n-au tras. La viteza cu care gonesc, un pneu spart ar putea avea consecinţe fatale pentru damă.

O.K., dar atunci ce tactică au de gând să adopte?

Accelerez, spunându-mi că dacă nu fac şi eu la fel, am să-i lovesc zdravăn în spate. Dar şi ei sporesc viteza. Circulaţia e destul de intensă. Păcat, altminteri aş fi tras în ei ca să-i expediez în şanţ; dar faptul ar risca să provoace un accident monstru; şi aşa au plătit destui nevinovaţi.

Împrejurimile frumoase aleargă de-o parte şi de alta a maşinii. Un soare timid, primăvăratic, însufleţeşte puţin culorile naturii. Iar eu învârtesc în cap gânduri atât de negre că nici cu Omo nu le-ai putea reda strălucirea lucrului nou.

Unde merg aşa? Şi ce-am să fac atunci când voi opri?

Duduia, piele sută-n sută, zace neînsufleţită. Detaliu crud: a rămas cu jungherul lui Conrad înfipt în spate. Noroc că stă aplecată spre tabloul de bord, altminteri lama i-ar pătrunde mai adânc. Ca să-i scoţi scobitoarea asta de sub omoplat, trebuie să fii liniştit şi să procedezi prudent. Ar fi mai bine să se ocupe un doctor.

Mă uit în depărtare. Oraşul se apropie. Acţionează, Sana! Acţionează, nu fă prostii! Brusc, îi văd pe cei doi zdrahoni din faţă că încep să alerge ca nişte ogari. Ce i-o fi apucat? Se lasă păgubaşi? Schimbă tactica?

Mă prind rapid cum stau lucrurile. Ticăloşii ştii ce fac? Nu, dar ascultă bine: se apropie de doi poliţişti pe motociclete care merg înaintea noastră. Joacă tare, nu? Iar mie îmi curge pe şira spinării, o sudoare spontană ca pe o streaşină. Rezumă-mi postura, Ventura: conduc o ambulanţă care nu-mi aparţine, în interiorul căreia se află trei poliţişti asasinaţi. Am ca pasageră o femeie inconştientă cu un pumnal înfipt în coaste. Amprentele mele figurează pe mânerul lamei, iar pistolul care l-a ucis pe unul dintre poliţişti e la mine în buzunar. S-au văzut erori judiciare bazate pe dovezi mai puţin solide, nu? Ce părere ai, Mihai?

Ud leoarcă, iubitul Antonio! Ca să scape din beleaua care i se pregăteşte, trebuie să se roage serios, nu numai un Tatăl nostru spus de mântuială! Să promită că va merge în pelerinaj la Lourdes! Că-i va vizita pe bolnavii şi bătrânii din aziluri cel puţin zece ani la rând! Să promită de asemeni că n-o să facă dragoste decât cu soţia legitimă (şi cum n-am ar trebui să-mi cumpăr una sau să trec pe abstinenţă!).

Eu, în cazuri extreme, branşez pilotul automat şi trec pe ghidajul radar. Preia comenzile, Doamne. Tu m-ai băgat în toată încurcătura asta, descurc-o! Crezi că se lasă rugat? Şi totuşi, aşa-i obişnuit, nu? Uite-l că traversează şoseaua pe sub botul capotelor. Se aude un scrâşnet de frâne! Mai mai să mă izbesc de un camion cisternă. Eu, sub presiune, iar şoferul, un anume Ernst Haben din Salzburg, încă mai face pe el de cât e de speriat. Tată a patru copii, ce zici, se teme omul! O mamă bătrână paralizată în grija lui, o altă mamă într-un azil de bătrâni şi a treia în mintea copiilor! Îţi dai seama puţin de tragedie?

Reuşesc să mă strecor pe un drum care şerpuieşte printre casele periferiei. Construcţii modeste, dar confortabile. Pe stradă, *nobody, biscotte* locatarii sunt în faţa porţiei de varză acră.

Domnul, mereu plin de bunăvoinţă, coteşte acum într-o curte mare, asfaltată, din faţa unui imobil locativ cu două etaje. Pe bitum au fost trasate cu vopsea albă dreptunghiuri, şi fiecare dintre ele comportă literele şi numărul plăcuţelor de înmatriculare ale maşinii. Opresc ambulanţa în spatele zidului şi mă îndrept spre cele câteva vehicule staţionate. Unul dintre ele e cald încă şi cheile de contact atârnă în tabloul de bord. În viteză, o iau în braţe pe tânăra neînsufleţită şi o transbordez din ambulanţă

în BMW-ul brun. După care, Domnul mă îndeamnă să iau loc la volan şi să fac cale întoarsă. Când ajung în şosea nu remarc nimic neliniştitor. Lucru greu de crezut, manevra mea disperată şi temerară n-a fost observată de cei doi schingiuitori, ocupaţi cum erau să alerteze poliţia. Au fost destul doar trei secunde de neatenţie în decursul cărora m-au pierdut din ochi ca să-i abordeze pe copoi. Când s-au întors, eu dispărusem. Aşa că, dacă nu crezi în providenţă, nu eşti nimic altceva decât un bostan toflegit pe două picioare. Atent să nu mai reiterez greşeala traversând banda continuă, în loc s-o iau spre Viena, virez la dreapta şi o apuc în sens contrar. Ştiu că în afurisita mea de meserie nu trebuie să te sperii de manevrele aiuristice. Rulez liniştit câţiva kilometri, când un motociclist mă depăşeşte de parcă ar fi alergat la Bol d'Or şi i-ar fi promis nevesti-sii să câştige premiul. Bineînţeles, nu-mi acordă nici o atenţie, fiindcă nătăfleţul caută o ambulanţă albă.

Îmi văd de drum. Fata începe să-şi vină în simţiri. Câteva gemete premergătoare mă îndreptăţesc să cred că în curând voi putea purta cu ea o conversaţie instructivă. Un drum spre dreapta duce în direcţia unei păduri de un verde aproape negru. Întotdeauna o gură de clorofilă face bine.

Între arbori domneşte o lumină vegetală. Parcurg unul sau doi kilometri ca să mă afund în inima codrului. E străbătut de alei pentru călărie, de luminişuri frumoase, care invită la odihnă pe bănci. În mijlocul unei pajişti se află chiar un adăpost din lemn acoperit cu paie, în jur cu mese şi scaune din ciment. Trag maşina de cealaltă parte a acestui chioşc fermecător şi mă răstorn pe speteaza banchetei.

Sunt extenuat. Mi-e foame, îmi tremură mâinile. Zău aşa, ce bine era dacă ne duceam la Abano s-o vedem pe Félicie.

DESENEAZĂ-MI CE AM DE FĂCUT

– Nu te agita Miss Crimă, îi zic fetei în costumul de piele; ai un cuţit în omoplatul drept.

Geme. Întoarce spre mine o faţă răvăşită, scurmată de durere, pe care se citeşte suferinţă şi ură.

– Ţi l-aş scoate eu, continuu, dar mă tem să nu comit o mişcare greşită. Mereu mi s-a spus să nu smulgi o armă dintr-o rană, dacă nu eşti doctor, altminteri rişti să faci o prostie, de genul unei hemoragii, înţelegi ce vreau să spun?

Casc.

– Reţine că, pe măsură ce trece timpul, se instalează infecţia. Fără îndoială, ai să ai nevoie de spital şi de un doctor.

Îmi întind mâna peste braţul canapelei care ne desparte şi o palpez ca să mă asigur că nu deţine alte arme. Edificat, cobor din maşină şi mă apropii de chioşcul menit plimbărilor bucolice. Straşnic echipaţi austriecii aştia. Ca elveţienii şi nemţii. Lângă toaleta amenajată în apropierea acestui adăpost pentru amatori de plimbări, e un telefon.

Scot din buzunar pliantul oferit de recepţia hotelului Metternich în care găsesc numărul camerei mele. Am mărunţiş şi pot suna.

– Cu domnul Jérémie Blanc, vă rog! îi cer telefonistei atât de autoritar că, până şi în cazul în care n-ar fi sosit mi l-ar fi dat.

Inima tresaltă la auzul lui Jérémie.

– Domnul fie lăudat, Negrule! exclam eu, eşti gata de treabă?

– De exact cincisprezece minute.

– Şi Grasu?

– Goleşte minibarul din cameră. Până unde ai ajuns?

– Până la gât.

– Ce?

– Vreau să zic în rahat. Mi-a ajuns până la gât, prietene. Dacă o veveriţă ar scăpa o alună, n-aş avea încotro şi aş înghiţi-o!

Îi fac un rezumat al evenimentelor recente.

Mă ascultă în tăcere. Din când în când, glasul răguşit al mamutului care vrea să fie informat şi pretinde să apuce receptorul. Domnul Blanc îl respinge fără menajamente cu câte un „Nu mă plictisi, tolomacule" în măsură să mă edifice asupra calităţii relaţiilor dintre ei.

– Albişorule, continuu eu, puneţi-vă capul la contribuţie şi scoteţi-mă din haznaua asta. Primo, închiriaţi o furgonetă, e prioritar. Secundo, ieşiţi din Viena pe şoseaua care duce spre Gratz. După ce traversaţi o localitate denumită Verredekirsch, încetiniţi. La aproximativ patru sau cinci kilometri de ea, cotiţi la dreapta pe un drum forestier. E indicat printr-un brad stilizat, pictat pe un panou alb. Parcă-mi aduc aminte că, puţin înaintea acestui drum, se află un hotel-restaurant nou, flancat de un soi de turn, care reprezintă o moară de vânt. Ai înţeles bine?

– Brici, băiete.

– Perfect. Intraţi în pădure şi mergeţi până daţi de un luminiş unde e un chioşc acoperit cu paie. În spatele acestui chioşc e staţionată o maşină împreună cu servitorul tău care te aşteaptă.

Închid. Un sentiment roz şi cald, asemănător unui început de fericire, îmi luminează clipa. Să-i ştiu pe cei doi prieteni ai mei la câţiva kilometri, gata să-mi sară în ajutor, mă remontează. Încep să-mi recapăt încrederea.

Fluierând, îmi reiau locul la volanul maşinii împrumutate. Nu-i vorba că m-ar cuprinde mila, dar fata nu-i deloc în formă. Hârâie urât când respiră. Are suflul scurt. I-o fi plesnit un pneu şi plămânul drept rulează pe jantă. Dacă nu primeşte îngrijiri imediat, se îndreaptă oblu spre complicaţii pulmonare.

Ca să-i pun nervii la încercare, în loc s-o iau tare la întrebări, dau drumul la radio. Se transmit cursurile de la Bursă, ceea ce întotdeauna m-a lăsat rece ca nasul unui câine, având în vedere că singurele acţiuni

pe care le practic sunt cele (bune sau rele) propuse de viaţa curentă. Apas butoanele pentru a selecţiona muzică şi mă fixez pe un „ansamblu" pe cale de a rockeri. *Pasărea de foc* a lui Stravinski; destul de plăcut. Apoi, acelaşi grup interpretează (ăsta-i cuvântul, fiindcă traduce) *Ave Maria* de Schubert Roger.

Rănita, peste câteva minute, ajunge la capătul rezistenţei. Spune şi tu, trebuie înţeleasă: lovită grav, cu respiraţia sacadată, cu un pumnal înfipt în spate, îndopată cu muzică rock, lângă un tip tăcut, e greu de suportat ca martiriu, nu? Ai mai citit aşa ceva în *Le Chasseur français*? Aaa, bine! am să încerc atunci să inventez ceva mai ţeapăn. Ştii, marile idei fac la fel ca idioţii, îşi pierd timpul întâlnindu-se.

După *Ave Maria*, beneficiem de un crooner germano-olandez, care dă din gură pe limba lui Schiller, cu refrenul în British-ul paleolitic. Ninette nu mai rezistă. Strigă la mine într-un elan disperat:

– Nu mă lăsa să mor!

Reduc sonorul.

– Aha, prinţeso, n-are rost să te pierzi cu firea! Masacrezi sordid oameni şi când te trezeşti cu un cuţit în spate începi să strigi după ajutor? În viaţă trebuie să-ţi asumi şi riscuri, când eşti o ucigaşă, nu se cuvine să-ţi fie frică de moarte, altminteri mai bine deschizi o pizzeria.

Şi iar pun muzica tare. Să-i demonstrez că frumosul Antonio nu se grăbeşte! Ghinion, uite că se apropie o maşină cu doi crabi la bord. Un cuplu. De genul cuceritorilor naturii. Cămaşă din stofă în carouri, costum din velur, pălărie cu pană. Tirolul conceput aidoma ca în *Albergo du White Horse*. Cei doi boşorogi n-au să-mi încurce acum socotelile, fir-ar al naibii! Tipa i-a zărit şi ea şi începe să ţipe. Îi stopez vocalizele cu o lovitură de cot în stomac, care o lipeşte de speteaza banchetei, beneficiind astfel de doi centimetri suplimentari de lamă între coaste.

Cuplul e pe cale să coboare din maşină, neliniştit. În situaţii ca cea de faţă se manifestă geniul asului aşilor poliţiei franceze. Rapid, îmi trag şliţul, îl extrag pe Meodor din nişa lui şi ies din maşină cu sexometrul în vânt! Dacă le-ai vedea mutrele plimbăreţior vienezi! Nu le vine să-şi creadă ochilor!

– Salut, le spun plin de amabilitate; aţi venit tot pentru o mică

repriză de amor forestier? Aveţi dreptate: dragostea făcută sub copaci ridică moralul la ţanc.

Dumnezeule, bieţii oameni se întorc grabnic la maşina lor! Bărbatul e aşa de zorit că dă două rateuri până să demareze.

– Porcule! îmi aruncă prin geamul coborât, depărtându-se.

Asta n-a fost şi nici n-are să fie niciodată un amorez. Mă aranjez, şi-mi reiau locul. De data asta, Madonna a început să gâfâie. Am impresia că rana e mai importantă decât mi-am închipuit eu. Nu-i cazul să mă părăsească înainte de a fi vorbit.

– Dacă aş avea o aspirină, ţi-aş da-o cu plăcere, o asigur eu, dar ştii cum suntem noi francezii, plecăm cu buzunarele goale, pentru că suntem imprevizibili.

– Cheamă... un... doctor! gâfâie ea.

– Cu asta sunt de acord, ţi-am mai spus. E nevoie chiar de unul bun! Aşa cum te văd, îţi trebuie o perfuzie, antibiotice, tot tacâmul!

– N-ai milă! articulează femeia cu vocea pierită.

– În timp ce tu radiezi de altruism când administrezi trei kile de aer comprimat în curul unui poliţist, nu? Până-i plesnesc maţele!

Tipa închide ochii.

– Unde e băiatul meu? o întreb fără menajamente. Şi cei doi bătrâni? Ce-ai făcut cu ei?

Tăcere.

– Bun, preferi să mori fără îngrijiri decât să vorbeşti? Bravo, eroic; numai că aşa n-ajungi prea departe. Spune-mi unde se află, că nu-i un secret de stat, fir-ar al naibii! Sunt mai inofensivi ca trei pisoi pe o pernă. Stau şi mă întreb ce vreţi de la aceşti inocenţi! N-au nimic de spus, nimic de dat.

– Ba da! şuieră rănita.

– Atunci, explică-mi!

– N-ai să-i regăseşti, bolboroseşte ea.

Îşi pierde cunoştinţa. Mă cuprinde un elan de milă. Ce-aş putea face să-i vin în ajutor? Să o duc în faţa unui spital şi să dau alarma înainte de a mă eclipsa? Asta-i dată naibii! N-ai să scoţi o vorbă de la ea deşi îi e frică de moarte. A fost educată astfel. E din rasa kamikaze. Stai şi te

întrebi cum de anumiţi oameni sunt chiar aşa de înflăcăraţi de un ideal încât să-i consacre viaţa. Ai zice că puţin le pasă de moarte. Şi totuşi, viaţa nu-i un premiu de consolare. Nu-i un Tacotac unde, scărpinând cu unghia, faci să apară numere magice. Tot ce pot să-mi scarpin eu cu unghia e pielea boaşelor. Epopeile sunt frumoase numai în poveşti. Să vezi cum e după! Ben Hur convertit în birjar de fiacru! Întotdeauna e aşa. Nu poţi face nimic.

Tipa e *out* de-a binelea. Tenul ei şi aşa deloc strălucitor, capătă o culoare mai mult decât albă, de parcă l-ai fi spălat cu Omo Soupless. Dar, Doamne, uite că-şi ia zborul! Ca hirondela urbica! E cu putinţă s-o fi rănit mortal? Ce-i sub omoplat, doctore Mabuse? Plămânul, aşa crezi? Se mierleşte dintr-o perforare a plămânului? Asta-i bună! N-am vrut aşa ceva!

Capăt o puternică lovitură în portret. E o neînţelegere, domnule Destin! Îi ating fruntea: e acoperită de o sudoare rece. Nările i se lipesc. Respiraţia bate din aripi şi se stinge. Moartă!

Cu o mână feroce smulg oglinda retrovizoare şi i-o pun în dreptul gurii: neant!

Ce faci în asemenea cazuri extreme? Când eşti San-Antonio, poliţist de şoc şi om de inimă? O lacrimă? La ce bun. O rugăciune acolo? Eventual. Pariul lui Pascal. Vom vedea dacă nu vedem nimic!

Copleşit, cobor din maşină. Dar iată că apare o furgonetă albă. Claxon pe aria Ole, ole, ole... ca la ieşirea de pe stadion după o victorie la rugby! Sunt suporterii mei, prea faimoşi şi duetişti Bérurier-Blanc. Mă îndrept spre vehiculul lor. Carul soarelui răsare! Îi îmbrăţişez. Grasu pute scârbos. Jérémie miroase a savană.

– Am intrat într-o belea, băieţi! arhineagră, supermurdară, mă bâlbâi eu.

Ca să mă consoleze, Alexandre-Benoît intonează Les Matelassiers, iar domnul Blanc bombăne:

– M-am săturat de sacul ăsta de rahat, Sana! E beat turtă, porcul deghizat în vier. Nu te osteni să-i povesteşti ce-ai păţit; nu-şi mai aduce aminte nici cum îl cheamă.

Pilangiul vrea să protesteze, dar într-adevăr şi-a udat prea mult gâtlejul.

– Tare aş vrea să-l adorm cu o infuzie de castane, ce zici? mă interoghează cioroiul.

Mă duc şi deschid uşa din spate a furgonetei.

– Treci în cuşcă, Grivei! îi poruncesc Grasului.

Încearcă să se uite la mine, dar ochii lui sunt ca două mingiuliţe atârnate de un elastic moleşit, care nu mai e în stare să le ridice. Cu un brânci îl împing în interiorul vehiculului şi trântesc uşa.

– Asta-i echipa mea de intervenţie! fac eu amar.

– Tu mi-ai spus să-l aduc! protestează domnul Blanc.

Se apropie de maşina unde zace Completul de Piele. Îl văd îmbrăcând nişte mănuşi şi aplecându-se asupra cadavrului. Examinarea se prelungeşte şi eu încep să îmbătrânesc în această poiană funestă. Aproape o oră de când mucegăiesc printre cadavre şi femeia în agonie. Tu ai avea moralul distrus la un preţ mai ieftin.

– Îi iei mulajul, sau ce naiba faci acolo? îi strig bronzatului.

În cele din urmă se ridică şi vine spre mine, scoţându-şi mănuşile într-o manieră cvasidoctorală.

– Lama cuţitului e unsă cu o substanţă pe care o bănui nocivă, mă anunţă Douglas Fer-Blanc. N-ai fost curios să-l miroşi?

– Să ştii că am deschis pumnalul numai ca să-l arunc.

– Şantajistul l-a frecat cu un produs otrăvitor, Antoine. Din cauza asta a murit fata.

Ce imn se ridică dintr-o dată în conştiinţa mea devastată! Nepreţuitul Jérémie! Mi-a redat pacea sufletului, această infinită binecuvântare.

Urcăm în furgonetă. Pentru o clipă am impresia că motorul e pornit; în realitate, sforăiturile beţivului fac maşina să vibreze. Demarez impetuos, dornic să mă îndepărtez de această necropolă.

– Ştii încotro mergi? mă întreabă prietenul meu.

– Oarecum. Ghiceşti?

– Te întorci la garajist?

– Ai nimerit-o!

– Nu-i nici un merit. Doar prin el poţi spera să dai de urma amazoanelor.

DESENEAZĂ-MI PLANUL PRĂVĂLIEI

Opresc în dreptul pompelor de bezină. Mă asigur dacă drumul e liber. Şi bine fac, pentru că îl zăresc pe omul meu discutând cu doi poliţişti care iau note. Probabil, complicii lui, când m-au turnat motocicliştilor, au menţionat numărul de înmatriculare al ambulanţei şi pe urmă l-au alertat pe garajist să declare furtul maşinii, iar domnii copoi austrieci au venit să-i ia depoziţia.

Femeia cu copilul se apropie de furgonetul nostru. E o persoană tânără şi dolofană, cu pântecul încă deformat de recenta maternitate, cu cărnuri moi şi albe, iar părul atât de gras că l-ai putea folosi să faci o ciorbă de varză. Poartă un pantalon dintr-o stofă urâtă, de un gri urât, peste şuncile ei urâte, şi-i încălţată cu nişte pantofi vechi, scâlciaţi.

– Plinul! îi arunc eu.

Merge să deşurubeze capacul rezervorului şi ridică furtunul. Între timp, cei doi poliţişti îl părăsesc pe garajist, urcă în maşina lor şi-şi văd de drum. Uf! Mii de mulţumiri, nobili domni, că ne-aţi lăsat câmpul de manevre liber!

Tânăra mamă se apropie de mine şi-mi spune intrigată:

– Rezervorul e plin. N-am pus decât patru litri şi a început să dea pe dinafară!

– Ah, bun, înseamnă că joja e defectă, îi zic. Am să-l rog pe domnul de colo s-o verifice.

Îi plătesc cei patru litri de benzină şi femeia pleacă să-şi plimbe

osânza rîncedă către casa unde odrasla ei plânge, neştiind încă să vocifereze pe nemţeşte.

Soţul a intrat în atelier. Îi fac semn lui Jérémie să mă urmeze. Garajistul se uită la noi cu o privire ursuză. Deocamdată i-au căzut atâtea belele pe cap, că n-are chef să mai aibă de-a face cu clienţi.

– Ce doriţi? ne întreabă.

N-are timp să-i cadă fisa. Îi confecţionez un croşeu în bărbie, care l-ar face fericit pe dentistul lui. Răsună ca evicţiunea unui dop recalcitrant de şampanie şi campionul şuruburilor de platină se prăbuşeşte cu ochii întorşi spre tertipurile conştiinţei sale.

– Şi acum? mă întreabă imperturbabil domnul Blanc.

– Îi dăm nădragii jos şi-l instalăm pe bancul de lucru.

– De ce i-am da nădragii jos? se miră Mister Eben, ţi-ai schimbat cumva moravurile, fiule? Dacă da, ai fi putut găsi ceva mai acătării, decât individul ăsta.

– Vreau să mă achit de o datorie şi să-i dau restul. Leagă-l cu ce găseşti.

Într-un garaj ai de toate, inclusiv cablu de frână. Jérémie utilizează două pentru a-l priponi pe cel denumit Johan de fata în costumul de piele. După care, aduc pompa şi-i introduc capul în fundul tipului.

– Eşti respingător! bodogăne domnul Blanc. Mai ales că şi pute!

– Până şi cururile cele mai bine spălate îţi plimbă nasul, oftez eu, e una dintre legile necruţătoare ale naturii. Stigmatul ruşinos al slăbiciunii noastre omeneşti.

Acţionez maneta de admisie. Între fesele garajistului se produce un fâsâit puternic, care-l readuce în simţiri. Bate din măturici, gen tânără pianistă ingenuă care-şi priveşte profesorul cum se descheie la prohab în vreme ce ea greşeşte, interpretând *Scrisoarea Elizei*.

– Nu-i cumva un carnet de facturi ce văd eu pe un colţ de birou? mă adresez negrului.

Blanc merge să-l ia, idem un pix care tocmai trecea pe acolo, şi vine spre mine.

– Eşti gata, Johan? îl întreb pe garajist.

S-a toflegit ca o bucată de brânză uitată în momentul plecării în concediu.

– Ce înseamnă asta? Cine? Cum? De ce? se bâlbâie el.

– Gura, muribundule! i-o retez eu. Adineaori, trei oameni au fost uciși aici cu sânge rece. Trei polițiști! Nimic nu costă mai scump decât carnea de copoi! Caviarul, în comparație, e mai ieftin ca napii.

Îi administrez un jet de aer comprimat. Începe să urle. Răbufnește din el o duhoare cumplită, cum ar fi scris valorosul și scumpul Ponton du Sérail. Parcă i s-ar face o clismă. Trebuie să spun are o găoază mare ca intrarea în tunelul de sub Fourvière, atât de cunoscut automobiliștilor viligiaturiști. Am impresia că s-a ținut și de alte prostii în tinerețe, artistul! Nu-i exclus să mai practice sportul și acum! Există o groază de tătici gentili care se dedau perversiunilor ca niște dementi în clipele lor de uitare.

– Nu-mi faceți așa ceva! țipă el.

– Gura! îi poruncesc. Ai să vorbești numai ca să-mi răspunzi la întrebări și, dacă nu răspunzi, sau răspunzi alăturea cu drumul, îți bag atâta aer în fund încât concetățenii tăi ar putea crede că regiunea le este survolată de un aerostat. Te-am văzut la treabă cu puțin timp înainte. Erai monstruos de satisfăcut să-l umfli pe bietul polițist, ticălosule! Să nu-mi ceri îndurare! Ești cam murdar pe de lături, cu mâinile tale pline de toate unsorile. Dacă-i spun așa ceva nevesti-tii, o să-i cadă greu! Bun, ești gata?

Un jet de aer îmi punctează întrebarea și contribuie la deruta lui morală și intestinală.

– Vorbește-mi de criminala îmbrăcată în piele, care a împușcat cu sânge rece un polițist și i-a plesnit mațele celuilalt?

– O cheamă Elsa Labowici, răspunde el docil.

– Naționalitatea?

– Bulgară.

– Profesia?

– Lucrează la ambasada Bulgariei din Viena.

– De unde o cunoști?

– Și eu sunt bulgar de origine. Am lucrat împreună.

– În ce branșă?

Acum sunt necesare câteva jeturi ca să-l mențin în starea de spirit proprie confesiunilor.

– Spionaj.

– Şi practici în continuare?

– Ocazional se mai apelează la mine.

– Elsa e în cârdăşie cu nişte indivíde, nu-i aşa?

– Exact.

– Numele lor.

Reticenţele lui sunt o dată în plus înlăturate de viforniţa pompei.

– Nu cunosc decât numele celei care conduce secţia: Katarina Swoboda.

– Descrierea.

– Foarte înaltă, blondă, ochi de un albastru straniu. O cicatrice pe buza superioară.

– Şi unde se află aceste frumoase doamne? Presupun că, pentru activităţile lor marginale, dispun de un local independent de ambasadă?

– Au un butic de croitorie pe Kärntnerstrasse.

– O.K.: vorbeşte-mi despre această prăvălie.

– Ce vreţi să ştiţi?

– Cum funcţionează, topografia.

– Ei bine...

Din spirit sportiv, îi mai ard o pompă. Doar cinci sute de grame, să se simtă balonat. Să te ţii ce recital când şi-o elibera ţevăria. Oribilul îi va interpreta consoartei marele largo de Haendel.

– Opriţi!

– Încă n-am terminat, să ştii, Johan, că mai e încă loc!

– Vreţi să mă omorâţi!

A prins gust de viaţă, tăticul, între progenitură şi nevasta lui jegoasă!

– Asta va depinde de cât vei fi de cooperant.

Şi începe să ne povestească de buticul din *Kärntnerstrasse*: magazinul propriu zis, dependinţele, atelierul de retuşuri, curtea interioară pavată, garajul din fund, cu o uşă alăturată care dă într-o sală de gimnastică. Un apartament modest e legat de sala respectivă, închisă pentru public. Acolo, duduile îşi întreţin forma, antrenându-se la trageri cu pistolul. Tot acolo procedează la interogatorii, când e cazul. Îmi vine să-l pup pe Johan!

– Ei bine, prietene, e-n regulă, îi zic trăgând furtunul din puşculiţa lui intimă. Cum o cheamă pe nevastă-ta?

– Marie-Thérèse, de ce?

– Foarte frumos nume. Clasic, istoric. Dezleagă-i mâinile, Jérémie.

Amicul meu negru se execută. Pun carnetul de facturi virgine şi pixul pe banc.

– Acum, ai să-mi scrii o declaraţie, rezumând ce mi-ai spus mie.

– Imposibil, sare el în sus.

– N-ai să-mi spui că preferi un glonţ în cap? Ai văzut archebuza asta, Toto? Dacă-ţi trag un plumb în portret, nu-ţi mai rămâne nimic pe umeri. Ţin să te anunţ că această confesiune nu va fi folosită decât dacă lucrurile iau o întorsătură proastă pentru mine. Hai, colaborează, băiete, trebuie să fii convivial. Eşti gata?

În final, ajunge să fie de acord, după ce a privit în adâncul ochiului parabelumului meu. Redactează la dictarea mea tot ce ai aflat în acelaşi timp cu mine. După ce a terminat compoziţia, o citesc din cauza greşelilor de ortografie, o păturesc şi o bag în buzunar.

– Domnule Blanc, fac eu, vrei s-o cauţi pe soţia domnului şi s-o pofteşti să urce în furgoneta noastră?

– Ce aveţi de gând să faceţi? ţipă el ascuţit.

– Să ne luăm nişte precauţii: o ambarcăm pe madam, dar îţi lăsăm pruncul. Sper că ştii să-i schimbi scutecele? Când terminăm treaba, îţi aducem comoarea înapoi. Ai tot interesul ca treaba să meargă strună, tipule! Ca unsă cu ulei, nu cu sânge!

Îi ridic pantalonul şi pun mâna pe revolverul cromat pe care l-am zărit când i l-am dat jos. Două pistoale sunt mai bune ca unul singur când pui la cale o lovitură de forţă.

– Ai să ştii să-ţi dezlegi singur picioarele?

E prea abătut ca să-mi mai răspundă. Să recunoaştem că nu i-a fost prea moale în dimineaţa asta!

– Dacă amicii de adineaori iau legătura cu tine, mucles, m-ai înţeles? Spune-ţi că în momentul de faţă ai un picior în rahat, iar celălat pe polei. La cel mai mic strănut dai peste necazuri funeste care te vor transforma

în îngrăşământ azotat. Când ai o familie, Johan, nu te mai joci de-a cowboys! Tchao!

Eu, pe cuvânt, o găsesc pe Marie-Thérèse mai curând genul de femeie pasiv. Nu prea înţelege mare lucru din tot ce i se întâmplă, dar nu intervine, mirosind că altfel nu se putea.

– Nu ţi-a făcut greutăţi? îl întreb pe domnul Blanc.

– Nu; i-am spus simplu că-i mănânc plodul dacă nu-mi dă ascultare şi atunci a devenit foarte înţelegătoare. Presupun că o luăm spre croitorie?

– Ai vrea mai degrabă să mergem la cinema?

Cum acest vehicul utilitar n-are radio, mă pun pe cântat. Interpretez marea arie din *Paiaţele*, fiincă mă bine dispune, pe urmă trec la *Milioane de arlechini*, fiindcă era cântecul preferat al tatei. Îi dădea drumul la desert, când aveam vreo sărbătoare în familie, pe vremuri. Revin la epoca noastră intonând *Morgane de toi*, compus de scumpul meu Renaud. Ticălosul nu mi-a mai dat de multişor nici un semn de viaţă despre ei trei; şi, ca să termin urlu cât mă ţine gura *Etoile des neiges* (Steaua zăpezilor) ca un omagiu afinităţilor mele savoyarde.

Tac doar atunci când răsună glasul gudronat al Grasului.

– Băieţi, ce-i cu târâtura asta peste care am dat când m-am trezit? Omagiile mele, dragă doamnă. Al dumitale e flotorul ăsta frumos pe care am pus mâna?

– Las-o în pace, Grasule îmi sare ţandăra. Nu-i destinată consumului tău personal.

– Dar Béru vrea să fie lămurit, şi, caritabil, îi servesc un scurt rezumat al recentelor noastre operaţii.

– Prin urmare, madam e ostatecă? conclude Infamul.

– Exact.

– I-aş meşteri nişte fiţe ca să-i fac retenţia mai veselă! N-am suportat niciodată trepidaţiile, explică el, mă excită, ce să fac? Dacă merg pe calea ferată e şi mai şi. După douăzeci de kilometri sunt gata de atac; trebuie să calc pe cineva cu orice preţ. E drept că o dată i-am făcut-o unei babe din Armata salvării cu care călătoream în acelaşi compartiment, eu şi ea.

N-a fost o bagatelă! O tipă care nu mai făcuse dragoste de la armistiţiu, cu o comoară uscată ca pulberea de cartuşe! Mai să-i explodeze! Noroc că aveam la mine nişte slănină ca să lubrefiez pilonul! În orice caz, tipa a terminat voiajul stând în picioare. Ca s-o potolesc, a trebuit să-i practic o eutanasie locală. Şi când zic în picioare, înţeleg cu compasul deschis. Cum îmi zicea controlorul care asistase la operaţie: „O unealtă ca a lu matale necesită luni de călărie ca să poţi respira fără pericol".

Şi râde gras.

– Cred, reia el, că ar merge strună cu ostateca asta. Bănuiesc că nu-i prea virtuoasă. Dacă aş ferici-o cu câteva mângâieri semnate Béru o dau gata. Aşa ceva se simte la individe. Cucoana are un tender cât un cuptor. Pun pariu că ar putea absorbi mădulare mai voluminoase, gen Felix. Intri ca într-o şură! Se citeşte pe moaca ei! După gură. Bărbaţii se judecă după nas şi degetul mare; muierile după gură. O individă despicată de la o ureche la alta, cu buze aşa de groase, să ştii că are şi restul la fel.

Conduc fără să-l ascult propriu zis. Divagaţiile astea erotico-galice mi le recită de o veşnicie, Sandre!

Intrăm în Viena. Această capitală se compune din sate alipite unui centru romantic după cum glăsuiesc ghizii, şi ce dreptate au.

Burta îmi ghiorăie ca mai înainte maţele garajistului. În cazul meu, din pricina foamei care mă sfredeleşte. N-am mai pus nimic în gură după cina ungurească luată împreună cu Heidi, strania vânzătoare de cărţi poştale. Arunc o privire pe ceas. De notat că s-au făcut orele 18. Cu câtă energie am consumat sunt gata să leşin, fapt supărător când te pregăteşti să iei cu asalt linia Sigfried. Opresc nereglementar în faţa unei mezelării.

– Du-te şi cumpără-mi ceva de mâncare, Jérémie. Simt că mă lasă puterile şi genunchii au început să-mi aplaude.

Băiat bun, îmi dă ascultare. În spatele furgonetei e agitaţie mare. Vierul nostru n-a izbutit să-şi înfrâneze instinctele primare. Nu poate rezista promiscuităţii şi maşina se zgâlţâie de parcă ar căra o haită de câini feroce.

– Hei, linişteşte-te, Grasule! tun eu, ce vrei să se adune lumea?

Dar a atins punctul fără cale de întoarcere. Dorinţa a pus stăpânire pe el. O prelucrează pe Marie-Thérèse în forţă. Îşi desfăşoară tehnica de

vârf! Iar dama, descoperind obiectul efervescenţei lui, i se supune, într-un elan de caritate, care umanizează fiinţa. Îşi dă seama că un asemenea calibru nu poate fi ţinut în frâu. Ceva de excepţie, ce nu se domesticeşte. În Austria ei incertă, nu-şi imagina că poate exista aşa ceva. Şi atunci, cu chiu cu vai îşi ia partea şi pe cea a amicului meu.

Mamutul oftează din spatele maşinii.

– Vezi, fiule, pentru prima oară sunt pompat de o pompistă.

Ar trebui să râd.

Dar mă abţin pentru că exact în faţa mea, dublând firul de maşini staţionate, la fel ca şi mine, opreşte o altă furgonetă, mai mare ca a noastră. Prelata rudimentară, care o închide în timpul deplasărilor, a fost ridicată şi, în umbră, îi zăresc pe infirmierii de azi dimineaţă, în genunchi pe platforma vehiculului, şi unul şi celălalt cu câte un pistol mitralieră în mână. Ambele ţevi sunt ţintite spre preţioasa mea persoană. Mi-au făcut-o blestemaţii!

Pe moment, îmi zic că vor începe să tragă, deghizându-mă în fluierul lui Pan, instrument foarte utilizat în această parte a Europei. Dar nu! Tipii aşteaptă. O fată blondă, foarte înaltă, marcată de o cicatrice pe buza superioară, iese din cabina camionetei adverse. Cu un pas hotărât vine şi mi se aşează alături; pe locul ocupat mai înainte de domnul Blanc.

– Nici o mişcare, face ea, altminteri eşti spulberat pe loc.

Întinde mâna spre maneta semnalizatorului şi o acţionează scurt. Camioneta din faţă se pune în mişcare.

– Urmeaz-o, îmi ordonă.

În mâna stângă, ţine o seringă hipodermică şi-mi înfige acul în fesa dreaptă.

– Cianură! mă informează ea. Dacă mişti, apăs.

– Ai grijă la hârtoape, suspin eu.

Mai nostim e că amicul meu Bérurier habar n-are de nimic. El îşi trăieşte viaţa! Îi gângureşte cuceririi lui la ureche:

– Ştiam eu că ai un adevărat hol de recepţii, puicuţo. Parcă am fi împreună de când lumea, iar acum sărbătorim nunta de aur! Nu cumva ai fost dezvirginată cu o bâtă de base-ball. Aşa îmi place, să intru ca într-o ţară prietenă. Recunoaşte că ai avut de a face cu un măgar care a folosit gâtul unei damigene!

Dar ea nu înţelege franţuzeşte. Îşi gustă imensa plăcere, un motiv în plus să nu-i răspundă.

Apropiindu-mi capul de geam, reuşesc să văd oglinda retrovizoare exterioară a camionetei şi ştii pe cine disting în micuţul dreptunghi? Pe mister Johan în persoană. N-a stat prea mult pe gânduri, afurisitul de garajist! Un telefon damelor ca să le avertizeze că m-am întors. Apoi, a urcat într-o camionetă şi s-a luat după noi. Are telefon la bordul maşinii, e necesar pentru deplasări. În drum, au stabilit ce aveau de făcut. „Ceilalţi" pornesc şi ei în întâmpinarea noastră. Joncţiunea s-a făcut din mers. Şi acum, iată-mă prins în capcană.

Acul tremură în carnea mea. Nu-i prea plăcut când te gândeşti că ticăloasa mă poate termina apăsând doar uşurel pistonul seringii! Sunt ud tot, crede-mă.

Mă năpădesc gânduri, noian. Tot felul de idei disperate. Se impune o triere. Îţi închipui că am să mă las fraierit condamnabil de pantera asta? Ia zi, s-a uitat puţin la mine Katarina Swoboda?

Îmi spun că, înainte de toate, Bérurier trebuie să pună capăt mendrelor pentru a redeveni operaţional.

De data asta, sunt numai urechi să-mi dau seama în ce stadiu e. Face dragoste ca un nebun şi fragila furgonetă se zgâlţâie din ţâţâni.

– Ce se întâmplă în spate? mă întreabă şefa secţiei.

– Un amic de-al meu o fericeşte pe tovarăşa voastră garajistă. Amor reciproc, dragoste la prima vedere. Misterele pasiunii!

În faţă, camioneta îşi vede de drum pe marile artere. „Infirmierii" s-au retras în fundul vehiculului ca trecătorii să nu le vadă armele.

– Ah! că bine mai e! Uha, ţine pasul, puicuţo! Nu rata ocazia! Ar fi păcat! Ah! nu mai pot! Eliberez ultima treaptă a rachetei. O! la, la. Op! Brrr! Ah! Ţine aici, e un cadou!

Şi tace. Trage apoi nişte vânturi ca întotdeauna în astfel de ocazii.

– A fost bine, Grasule? îl întreb liniştit.

– Trăsnet! Cucoana e făcută praf! Galoşii sunt plini! Nu ştiu dacă realizezi ce gigantic a fost?

– Un cutremur, tipule. Stromboli în erupţie! Până una alta să te pun

la curent cu evoluţia situaţiei noastre. Când eram opriţi, ne-a depăşit o camionetă. Dacă-ţi ridici formidabilul cap de idiot, ai putea s-o vezi acolo, înaintea noastră. În spate sunt cei doi care se ocupau de ambulanţă azi dimineaţă. Fiecare are câte un pistol mitralieră şi mă au în vizor. Vezi?

– *Yes*, băiete. Dar cine e persoana asta frumoasă pe care o zăresc alături de tine?

– Cea care dirijează reţeaua bulgărească de spionaj implantat în Viena. Ţine o seringă conţinând, se pare, cianură, iar acul e deja înfipt în fundul meu. S-ar putea să apese pistonul şi s-o mierlesc. În orice caz, contez pe tine să-i faci o fentă şi să-i rupi gâtul de spătar.

– Păi, ăsta-i un fleac!

– Sper că vorbiţi franţuzeşte? o întreb pe duduie.

Katarina Swoboda încuviinţează. Întinde mâna dreaptă spre tabloul de bord, ca să-mi arate un adorabil pistol cu reflexe albăstrii.

– Sunt capabilă să-l răpun pe amorez mai înainte de a mă atinge, cred că nu te îndoieşti?

Antonio se abţine de la un răspuns. Prea tensionat viteazul de iminenţa celor pe care le pune la cale. Cu cotul stâng frec mânerul portierei. Acţionez imperceptibil, altminteri totul e pierdut. Nu-mi trebuie mult să-mi ating scopul. Acum nu-mi rămâne decât să pândesc ocazia, pe care o invoc din toată fiinţa mea.

Când doreşti intens ceva, obţii. Circumstanţele sfârşesc întotdeauna prin a se plia voinţei tale, e o regulă absolută. Dorinţa mea arzătoare e ca maşina pilot să cotească spre dreapta sau spre stânga la un moment dat. Aşa ceva trebuie să se opereze în mod fatal. Şi se produce când concentrarea mea atinge punctul maxim. Garajistul semnalizează stânga şi intră pe preselecţie. Docil, procedez la fel ca el.

– Grasule, intonez eu, bagă la bilă să nu pierzi ţugul, biscotte amu sună goarna!

Păcătoasa o fi înţelegând ea franţuzeşte, dar nu şi argoul; m-ar mira.

Bun, semaforul trece pe verde pentru cei preselecţionaţi, ca noi, şi Johan o ia la stânga. Fain pentru mine. Când se toarnă filmele americane, în loc să se strige „Porniţi" cum se face în Franţa, regizorul zice „action", cuvânt care se potriveşte perfect celor ce urmează. Dovada?

Să-ţi descompun acţiunea ca un magician al verbului ce sunt, calitate ce mi-ar îndreptăţi titlul de sergent într-una dintre academiile noastre. Să vezi ce mutre ar face dacă Sant-Antonio ar fi ucis, ce s-ar smiorcăi că au ratat un rendez-vous cu istoria. Cum vrei tu ca ei să fie nişte scriitori adevăraţi, cu boaşele lor de nătăfleţi! Încă n-au aflat că adevărata literatură a zilelor noastre nu se mai regăseşte prin saloane, ci în pisoarele debordante. Ei o ţin mereu pe dulcegării, făcând romane din viaţa lor în care nu se petrece nimic altceva în afară de intrigi şi sforării. Îşi îmbracă stiloul în prezervativ să nu rişte o molipsire cu delir scriitoricesc, de care se tem de parcă ar fi un soi de Sida a literelor! Nu vor admite niciodată că e mai multă poezie în mâzgâlelile de pe zidurile periferiei decât în cărţile lor executate cu migală. Se ascultă gândind şi se oferă spre meditaţie altora. Citiţi şi plictisiţi-vă, căci acesta este geniul meu, şiroind de cerneală şi de suficienţă profundă! Pe hârtia de scris îşi aştern un *alldays*, în caz că le-ar veni o hemoragie. Mizerie!

Repet, îţi descompun „acţiunea". Mă fac că iau virajul la stânga ca pentru a mă ţine după camionetă. Dar brusc, ajuns în centrul curbei, apăs pedala acceleratorului dincolo de planşeu şi virez spre dreapta. Zguduitura are un dublu efect. Pasagera mea basculează şi-mi smulge blestemata de seringă din fesă. Eu o izbesc pe Katarina cu antebraţul în plină figură. Când îţi zic cu antebraţul, să ştii că e ca o lovitură de secure! Încasată în glotă. Se aude ceva trosnind, nici nu-ţi mai spun cât de tare!

Grasu, care şi-a revenit din extazurile lui, se aruncă în genunchi pe banchetă (care devine astfel banchetă de rugăciune) şi-şi înnoadă mâinile musculoase sub bărbia tinerei.

– Bine jucat, artistule! jubilează el.

Gonesc ca un nebun, nesocotind culoarea destinată automobiliştilor dornici să continue drumul în linie dreaptă. Undeva, un curcan fluieră mai să-i plesnească testicolele, dar salut, neamule, şi sărutări din Paris!

Oglinda retrovizoare exterioară îmi indică faptul că această fentă executată în forţă a dat roade şi în privinţa tipilor din camionetă. Angajaţi spre stânga şi blocaţi de şuvoiul circulaţiei care se revarsă în aceeaşi direcţie, le este imposibil să mai întoarcă. Deci, dispun de câteva secunde ca să scap. Gonesc disperat până la următorul semafor şi o apuc pe o

stradelă discretă la dreapta. Nu mă mai gândesc la mine. Fug! Simplu: fug! Când fugi nu mai eşti disponibil pentru altceva. Toată fiinţa ta e mobilizată de preocuparea să mărească distanţa şi s-o tot mărească! Nu te mai saturi. Vrei să fii cât mai departe de pericol.

Ceilalţi trebuie că s-au angajat pe un drum la dreapta şi pe încă unul pentru a da iar în bulevardul pe care eu tocmai l-am părăsit. Ajunşi acolo, vor încerca să se informeze în ce direcţie am luat-o. Clipe preţioase pentru noi.

Virez la dreapta, apoi la stânga şi iar la dreapta. Ce cauţi tu, dragă San-Antonio? Mergi într-acolo, îmi răspunde subconştientul meu, arătându-mi Dunărea. Un pod trece peste ea. Gonesc în direcţia lui. Nenorocire! are sens unic. Atunci, o iau pe drumul care duce spre mal.

E în reparaţie! Dar, cum e trecut de ora optsprezece, muncitorii de la poduri şi şosele s-au întors acasă să facă dragoste cu Ninette. Sub pod e oprit un camion încărcat cu prundiş. Neputând să merg mai departe, mă aliniez în spatele acestui vehicul greu. La ce bun să mai alerg ca un nebun? Riscăm să dăm nas în nas cu urmăritorii noştri, ştii cât e de perfidă soarta, Marta?

Întrerup contactul şi-mi împreun mâinile pe volan, lăsându-mi fruntea scăldată în sudoare peste ele. Năucit, băiatul! Inima îmi bate nebuneşte! Am să crăp într-o bună zi din pricina vieţii ăştia idioate!

– Ascultă fiule, articulează Béru.

Aştept urmarea.

– Lăcusta asta mare, să ştii că a ai lăsat-o rece cu bobârnacul care i l-ai tras în gât! Ai făcut-o chisăliţă, tipule. Pentru moment mi-am zis că o fi doar leşinată! Ia atinge-i gâtul: e moale ca socoteala lui Bourguiba[1].

Rătăcit, ridic capul. Nu o ating potrivit invitaţiei amicului meu; dar o privesc. Evident că-i moartă, Katarina Swoboda. Ce zici, m-am pus pe decimat dame!

Fata e de un alb făinos; capul căzut seamănă cu tulpina frântă a

[1] *Habib ibn'Ali Bourguiba* (1903) – om politic tunisian, principalul artizan al independenţei ţării lui, preşedinte al republicii din 1957 – ales pe viaţă în 1975. A fost destituit în 1987. (n.tr.).

unui iris. Ţine încă seringa în mână. O picătură din sângele meu luceşte în vârful acului. Furios, i-o smulg dintre degete şi o sfărâm cu o lovitură de călcâi de planşeul furgonetei. Grasu, în ceea ce-l priveşte, ia pistolul damezei.

– Acum, domnul trebuie să coboare din trăsură, glăsuieşte Béru. Să facem cumva să dispară maşina.

– S-o faci să dispară, cum? Împingând-o în Dunăre? Ar fi cel mai bun mijloc de a-i alerta pe trecătorii de pe pod.

– Las' pe mine, fiule, să-mi văd de ale mele. Tu dă-te jos!

Îl ascult. Béru se duce să deschidă uşa din spate ultimei lui cuceriri

– *Kome, meine* comoaro! face el.

Coboară şi femeia.

– Depărtaţi-vă, amândoi! ne recomandă supermanul.

Îl văd urcând în camion şi luând loc în cabină. Atunci mă prind care-i ideea lui genială. Maiestatea sa pune maşina în mişcare şi acţionează vagonetul basculant. Lent, foarte lent, spatele camionului se ridică şi conţinutul începe să se verse peste furgonetă. Imediat se declanşează o avalanşă enormă. Maşina noastră e îngropată în întregime sub masa prundişului, cu cadavrul în interior.

– Sper că nu ţi-ai uitat cutia cu prezervative înăuntru, se ţine de bancuri Umflatul, că acum mi se pare cam târziu s-o recuperezi!

DESENEAZĂ-MI UN RĂZBOI

Ştiu prea bine că, având un creier ca al tău, nimeni n-ar fi putut inventa roata, brânza de gruyère, prezervativul, respectiv clepsidra electronică; cu toate astea, sunt convins că ai scoate-o la capăt pentru a formula o întrebare importantă ce se impune în decursul acestei povestiri palpitante, care se înscrie exact între *Notre Dame de Paris* şi *Război şi pace*. Mie, care sunt obişnuit cu frazele scurte, îmi lipseşte aerul când mi se întâmplă să nasc una ca cea de mai sus. De altfel, Proust[1] nu putea scrie decât mâncând spaghete!

Întrebarea care te sâcâie, neaţă, e următoarea: „Dar ce s-a întâmplat cu domnul Blanc?" Un negru plin de bunăvoinţă, pe care-l trimit să-mi cumpere de-ale gurii. În absenţa lui, pe străzile Vienei se operează un rodeo rapid şi sumbru. Ce-o fi făcut când a ieşit din mezelărie, bravul Jérémie? Să fi remarcat atentatul din interiorul magazinului? Probabil *niet*, fiindcă natura lui vehementă şi curajoasă l-ar fi îndemnat să intervină. Atunci, prietenul meu african o fi ieşit, ţinând învelit în hârtie simulacrul de cină destinat pentru mine şi la care fiinţa mea râvneşte din ce în ce mai mult. Şi pe urmă? Ce-o fi gândit când nu ne-a mai văzut? Şi dacă a gândit ceva, cum are să reacţioneze?

– Ce mai aşteptaţi ca să luaţi loc, domnilor şi doamnelor? se enervează Grasu.

– Unde să luăm loc? întreb eu stupefiat.

---

[1] *Marcel Proust* (1871-1922) – scriitor francez, autor de tragedii şi eseuri, domină istoria romanului francez al secolului XX prin opera: „În căutarea timpului pierdut" . (n.tr.)

– Ei comedie! În camion. Cu ce maşină ai fi vrând să ne deplasăm?

De fapt, are dreptate. Îi fac semn femeii să urce. După ce s-a aşezat alături de Béru, urc şi eu, fiindcă avem loc perfect toţi trei. Grasu demarează şi începe o interminabilă şi hurducăită plimbare în lungul Dunării maronii, aşa de mult prea frumos descrisă de inegalabilul daltonian, care a fost Strauss.

Ne zdruncinăm pe drumul în lucru. La capătul lui, se interpune o barieră metalică, prevăzută cu un anunţ de interzicere a circulaţiei. Maiestatea sa îşi face o plăcere din a trece peste ea şi după o periferie fără sfârşit, iată-ne din nou în oraş. Aproape s-a înnoptat şi luminile strălucesc a giorno.

– Nu mă ghidezi, tipule?

– Unde ai de gând să ajungi?

– Păi, acolo unde trebuia, nu?

Straşnic băiat! Camarazii mei şi cu mine suntem la un admirabil unison! O întreb pe pompista care pompează ce itinerar trebuie să urmăm şi draga de ea ne ghidează mai mult decât perfect, ca femeie supusă tuturor autorităţilor şi tuturor masculilor capabili să-i asigure douăzeci de centimetri. Pe drum, o pun să-mi descrie minuţios cum arată locul cu pricina. N-a fost acolo decât o singură dată, dar a păstrat o amintire precisă.

– Croitoria mai este încă deschisă?

Îmi ridică mâneca pentru a studia cadranului ceasului, şi, deşi orologiul meu indică ora în franceză, înţelege că ne apropiem de 19 şi 40, şi scutură din cap.

– Nu, e închisă.

– Deci lucrătorii sunt plecaţi?

– Da.

– Cei care rămân sunt în sala de gimnastică?

– Probabil...

Îmi spun că momentul unei lovituri e ideal, fiindcă presupun că acoliţii defunctei Katarina Swoboda sunt în mare fierbere, porniţi în căutarea noastră, fapt ce diminuează efectivele din Fort Alamo.

Ajungem pe Kärntnerstrasse şi femeia ne arată magazinul de mode Vitrina e luminată puternic, dar interiorul e în beznă, ceea ce confirmă previziunile cucoanei.

– Dă o raită în jurul grupului de case, Grasule, să vedem cum se prezintă copilul din spate! îi ordon Dolofanului.

Docil, o ia pe prima stradă la dreapta şi iar la dreapta, ceea ce demonstrează că avem baftă, fiindcă sensul unic ne-ar fi putut fi defavorabil.

Sala de gimnastică în chestiune e o clădire din cărămidă cenuşie, pe o străduţă fără mare importanţă colectivă. Puţin luminată, dar cum pe aici s-ar părea că nu se întâmplă nimic, e destul şi atât.

– Bun, oprim, Grasule.

– O să blocăm toată *strasse!* obiectează Eminentul (agricol, fiind de la ţară).

– Urcă pe trotuarul din faţă cât poţi.

– Şi pe urmă?

În loc să-i răspund, arunc o privire melancolicului peisaj. Ziduri cenuşii... Un geamlâc cu sticla mată taie zidul pe o lungime de vreo patru cinci metri, la aproximativ trei metri de trotuar. Se întinde sub un acoperiş plat. Singura deschidere propriu zisă care dă spre stradă e o uşă dublă din fier, pe care e scrisă o interdicţie de staţionare. Prin peretele de sticlă se filtrează o lumină slabă. Trag concluzia că doar o zonă limitată a sălii de gimnastică e luminată. Inima îmi bubuie cu putere când mă gândesc că Toinet s-ar putea afla aici.

– Hai, ce decide reverendul Père Plex, ricanează Umflatul.

– Femeia asta o să ne încurce lucrurile.

– Vrei s-o leg sau s-o arunc în spatele camionului?

– Ca locatarii din jur s-o poată admira în voie, dacă se nimeresc la fereastră?

– Atunci, să-i trag un pumn în bot? I-ar putea cauza un nani pe cinste, să ştii!

– E de preferat, dar consider că ne purtăm cam dur cu damele de când hoinărim în ţara romantismului.

Lui Béru îi sare ţandăra:

– Să nu pot eu să-mi permit s-o zgâlţâi puţin după ce datorită mie a gustat o asemenea delicatesă?

– Bine, fie!

– Imediat?

– Pune-ţi formula în aplicare, drăguţă. Intervenţia pe care ţi-o propun necesită eficienţă, rapiditate şi precizie.

– Mă simt în corzi, cum zicea un boxer care cânta la vioară.

– Ai să mai dai o dată ocol grupului de case. Când intri în stradă, virezi cât mai larg posibil, ca să poţi izbi poarta de fier de acolo. M-ar mira să reziste la o lovitură violentă cu cele cincisprezece tone ale tale.

– Şi pe mine m-ar surprinde. Zidurile astea de cărămidă, ca hârtia mototolită, ţi le dărâm cu o lovitură de picior!

– Eu cobor să fiu gata în dreptul spărturii pe care ai s-o faci; scuză-mă că nu pot rămâne cu tine în maşină, dar pot risca să cad ameţit de şoc.

– Te rog, fiule. De altfel, întotdeauna ţi-a plăcut să fii comod!

– Înţelege că trebuie să acţionăm în viteză, fiindcă vecinii au să dea imediat alarma şi n-o să mai avem nici un vehicul la dispoziţie ca să ştergem putina. Ai grijă, apucă-te sănătos de volan în momentul impactului.

– Ia zi, artistule, de când îl cunoşti pe Bérurier? Ce, sunt făcut din pişat călduţ şi nisip de Olonne[1]?!

– O.K. Poţi s-o adormi pe madam şi să treci la acţiune! În aşteptarea ta, am să înalţ rugi.

– Întotdeauna ţi-ai rezervat treburile mai delicate! îmi răspunde recordmenul amorurilor fortuite.

Se uită la mine cum cobor. Camionul, la punctul mort, vibrează ca un frigider vechi, pe cale să-şi dea sufletul. Béru plesneşte uşor obrazul femeii de alături. Apoi îi arată prin parbriz un punct pe cer.

– Hai, *Frau* Darling, ai văzut luna în seara asta? Ai zice poza color a lui Maho Sait Tout!

Dama îşi ridică faţa, oferind astfel o încântătoare bărbie soporificului bérurian. Omul superdotat îşi lasă stânga să plece. Scurt şi precis! Pompista se risipeşte pe planşeul camionului.

– Pregăteşte nişte cartofi prăjiţi, mă întorc acum! strigă Béru în bubuitul motorului Ferrari.

---

[1] *Sables d'Olonne* – staţiune balneară şi port pescăresc la Atlantic. (n.tr.)

Dispare înghiţit de strada următoare. „Şi dacă nu se mai întoarce?" îmi spun eu. Să presupunem că în graba lui loveşte o maşină pe Kärntnerstrasse sau răstoarnă un pieton? Să presupunem că maşina asta grea face o pană? Să presupunem că n-a pocnit-o cum trebuie pe garajistă şi începe să urle după ajutor? Presupuneri... Presupuneri... Of, Doamne! Sper să nu dau în boala unei virgine sperioase!

Îi urmăresc în minte itinerarul... A ajuns în Kärntnerstrasse. Merge pe această cale importantă ca să dea în strada următoare...

Asta-i bună! Visez! Uite-l că s-a şi întors! Mă trag într-o parte faţă de uşa de fier, ca să asist la număr. Dacă l-ai vedea pe Gras, ce sânge rece! Ce măreţie în modul lui de a acţiona! Înnobilat de concentrare. Cu buzele pecetluite pe proteză; cu privirea adâncă de cimpanzeu. Şi-a tras pălăria pe ochi ca să se apere de cioburi. Nici măcar n-a atins frâna, jupân Béru. Ai zice că-i zămislit de Julienne, băiatul! După ce a luat stânga, izbeşte. Într-un fenomenal ralanti, văd cum se săvârşeşte coliziunea. Capota loveşte poarta care se îndoaie şi cedează. Cărămizile din cadrul uşii se prăbuşesc. Cabina monstrului pătrunde prin spărtură. Sar schije de tot soiul: sticlă, cărămidă, ghips, lemn.

Mă reped şi eu.

Nenorocire! Ah, ce soartă funestă. Ştii ce s-a întâmplat? Camionul, pătrunzând prin spărtură, *a blocat-o în întregime*. Mi-e cu neputinţă să intru în sala de gimnastică. Mă apuc de marginile camionului şi mă ridic în el. Peretele cabinei formează un obstacol de netrecut. Prin lucarna al cărei geam s-a spart, văd un nor de vapori din cauza radiatorului spart. Béru n-a păţit nimic. Se străduieşte, ca un regiment de cazaci în anticamera unui bordel, să deschidă portiera, dar ea e oprită de zid. Nebunaticul a rămas înfipt în sala de gimnastică ca un cep într-un butoi.

– Dă înapoi! urlu eu. Dă înapoi, cretinule!

– Pupă-mă în fund! ţipă Bérurier aproape asfixiat de vapori şi praf. Crezi că mai merge moara asta după aşa o izbitură?

Brusc, îmi revine calmul.

– Ia-o uşor, Grasule! În spatele scaunelor am văzut nişte unelte! Încearcă să-mi dai un hârleţ prin fierăstruică.

– Şi cum îţi închipui că o să trec pe acolo, fiţi-ar ideile afurisite!

Dar remarca mea n-a nimerit în urechea lui Beethoven. Grasu apucă unealta şi începe să degajeze cadrul parbrizului. Eu, mereu la pândă, încerc să văd ce-i în interiorul sălii de gimnastică. Şi ce zăresc? O încăpere vastă, comportând bare fixe, capre, paralele, inele, trapeze şi alte instrumente proprii muscularizării unui individ decis să-şi constituie un capital de bicepşi. În fundul sălii se află două uşi. Locul nu-i luminat decât prin peretele de sticlă, lumină provenind din eclerajul stradal. Una din uşi se deschide şi două personaje dau fuga spre locul „accidentului": un bărbat blond şi înalt, într-un trening roşu şi o tânără cu părul de un ruginiu veneţian, îmbrăcată într-un jeans negru şi pulover verde.

– Descurcă-te cum poţi, Grasule, şi ieşi din camion! îi arunc eu rapid. De cum ajungi jos, neutralizează cuplul şi mergi să te uiţi prin camerele vecine.

Cât despre mine, eu trebuie să dau piept cu trecătorii curioşi. Fiind căţărat în camion, oamenii încep să mă întrebe.

– Nici o victimă, îi decepţionez eu. Nu, n-are rost să anunţaţi poliţia, se ocupă de asta cei din interior.

Calmând pericolul de pe latura asta, mă uit să văd ce face Grasu. Mai mai să-şi lase scalpul când trece prin cadrul parbrizului din cauza cioburilor de sticlă. Tipul mare şi blond s-a pierdut complet cu firea. S-a speriat văzând un camion intrat în sala lor. Nu era prevăzut în caietul de sarcini!

Cum Béru nu înţelege germana, se mulţumeşte să se apropie şontâc, şontâc de individ, frecându-şi coapsele. Grasu meu se vaicără să frângă şi o inimă de piatră şi să-i piară suflul. Gata să izbucnească în plâns.

Blondul continuă să vocifereze. Atunci, Big Apple îi articulează o memorabilă lovitură cu capul. De fiecare dată e o capodoperă. O mişcare animală: jumătate ţap, jumătae taur (Béru, ce mai calea valea). O amorsă de explozibil punctată de o formidabilă mişcare a capului. Când ai încasat aşa ceva în portret, nu mai are rost să te tragi în poză: fotografia rezultată n-ar fi utilizabilă pentru un document oficial. Pur şi simplu, marele blond încetează pe loc să mai semene cu sine însuşi. Gura îi e ca un biftec în centrul căruia amenajezi o scobitură pentru gălbenuşul de ou; şi pe urmă

nasul, cândva rectiliniu, seamănă acum cu degetul gros al unei mănuşi de box. Se clatină, caută aidoma lui Atlas, un punct de sprijin ca să susţină universul şi, negăsind, se prăbuşeşte.

Grasului meu nu i-au trebuit nici două secunde pentru această performanţă. Acum „se ocupă" de domnişoară. Ei i-a rezervat o lovitură de timpanist. Două perechi de palme simultane cu amândouă mâinile deodată. De parcă ar fi presat-o într-o scoarţă de carte! Trebuie că i-a îngustat mutrişoarea cu cinci centimetri! Leşină şi ea, Jupânul se întoarce spre mine şi, cu degetul sus, îmi confirmă triumful.

– Verifică-i înainte să ieşi! îi strig.

Fiindcă sunt naturi înşelătoare, care se recuperează într-o clipită. Dar credinciosul meu ciobănesc cunoaşte viaţa la fel de bine ca mine. Prin urmare: un şut delicat în ceafa tipului şi altul, ceva mai nuanţat, în cea a fetei. Mulţumit de sine, se îndreaptă spre uşa rămasă deschisă.

Dar mai înainte să ajungă la ea, se produc două evenimente. Unul pozitiv şi altul negativ. Cel pozitiv, constă în apariţia lui Toinet. Puştiul pare cam mototolit.

– Nenea Béru! strigă el.

Şi se aruncă în braţele Grasului, foarte mişcat. Astfel îi blochează mişcările ilustrului nostru camarad într-un moment în care ar fi avut mare nevoie de ele! Fiindcă se produce evenimentul negativ: respectiv, întoarcerea celor doi „infirmieri" şi a garajistului care ne urmăriseră. Mofluzi, revin la bază şi, crede-mă, apariţia lor este extrem de inoportună. Un scurt moment de nehotărâre succede intrării lor.

Năuciţi, se uită la botul camionului intrat în sala de gimnastică şi la tipul gras cu băiatul în braţe. Această ultime imagine le sugerează urgent că „accidentul" e în realitate o lovitură. Atunci, cel mai voinic dintre infirmieri îşi apucă pistolul-mitralieră, cel care cu puţin timp înainte mă privea în adâncul ochilor. Urlă la Béru să ridice mâinile. Grasului, care n-a apucat să înveţe nemţeşte de la intrarea lui zgomotoasă în aceste locuri, îi trebuie ceva timp să realizeze ce se întâmplă. Dar, când un bandit latră la tine, luându-te la ochi cu un calibru greu, o anume interpretare se operează până şi în creierele realizate de domnul

Bouygues[1]. Uite că tăticul lasă băiatul pe mocheta aspră şi caută să prindă norii.

Iar eu, în situaţia asta?

Eu? Vino să vezi.

Ştii care-i scena cu clenciul în desenele animate? Pisica urmărind şoarecele sau câinele şobolanul?

Cu o viteză supersonică sar din camion. Strig în goană spre gură-cască:

– Împrăştiaţi-vă, rezervorul de benzină o să explodeze, ca să le tai cheful să-mi ia locul.

Alerg spre colţul străzii. Virez o dată spre stânga şi încă o dată. Iar a treia oară, în cele din urmă ajung în curtea care precede sala de gimnastică. Camioneta ex-urmăritorilor mei e aici. Mă reped la uşă. E încuiată, dar eu nu mă despart niciodată de sezam. Cric! crac! Mersi Jeanne d'Arc!

Un palier cu uşi rabatabile care dau spre sală. Sunt prevăzute cu două hublouri, ca cele care permit accesul într-un cinematograf. Mă uit şi observ că mister Dolofanul e într-un rahat cât toate zilele! Unul dintre infirmieri îi ţine mâinile la spate, în vreme ce ăilalţi doi îl lovesc cu patul armelor! Curajos ca un leu, Toinet trage cu piciorul în cei doi protagonişti, că până la urmă se căptuşeşte cu o labă care-l lasă lat!

E timpul să intervină Sana! Altminteri, ceea ce va mai rămâne din bravul Béru ar putea fi repatriat în Franţa într-un geamantan de recrut! Uşurel, împing uşile. Cu pistolul în mână, ochesc piciorul celui mai dat naibii. Straşnic! Îi explodează rotula! Durerea e aşa de violentă că ticălosul leşină.

– Aruncaţi armele, sunteţi încercuiţi! strig eu cu glasul unui stentor veneţian.

Antonio, isteţ ca întotdeauna, a avut grijă să se culce în spatele

[1] Societate franceză de construcţii şi lucrări publice, creată în 1952, care s-a diversificat în inginerie petrolieră, distribuţia apei, a electricităţii, gazului şi în audiovizual. (n.tr.).

celor două uşi. Şi ce bine-i prinde, fiindcă al doilea „infirmier" a făcut o întoarcere bruscă, trăgând din răsputeri. Panourile de lemn sunt perforate de găuri mici.

– Ei, şi acum? arunc eu pe un ton atât de îngheţat că mi se face şi mie pielea de găină.

Curajos, tipul se apropie. Gata să moară, indivizii ăştia căpoşi! A apucat şi arma amicului său. Cu câte una în fiecare mână, are ceva speranţe de viaţă. Ar trebui să mi ţi-l ciuruiesc. Numai că blestematele astea de uşi batante nu-s deloc o prăjitură cu migdale! Dacă împing un canat ca să pot trage, mi-ar devia tirul!

Ştii de unde-mi vine scăparea?

De la pompistă, bătrâne! Textual! Închipuie-ţi că şi-a revenit în simţiri şi începe să ţipe: „Johan!" când dă cu ochii de bărbatu-su.

Surprins, omul cu mitralierele se întoarce. Asta l-a dus la pierzare!

Eu:

Poc! Poc!

Câte un glonţ în fiecare umăr. Parcă ar fi o sperietoare a cărei mânecă împreună cu mătura i-ar fi căzut.

Béru profită de conjunctură şi-l loveşte pe garajist cu cotul, asezonându-i nasul şi ochii cu pumni percutanţi. Femeia dă fuga în ajutorul omului ei, cu hârleţul ridicat.

– Fii atent, Grasule! urlu eu.

Acesta face un salt de balenă, smulge unealta din mâinile Mariei-Thérèse, şi i-o plantează frumos printre gânduri. Bérurier n-a ştiut niciodată ce-i recunoştinţa pântecului! Femeia se prăbuşeşte moartă, cu o agrafă de zece kile în păr! Toinet se repede spre mine.

– Tonio! strigă şmecherul sărindu-mi în braţe.

– Salut, tipule, unde sunt străbunii?

– Bătrâna a murit: au tăiat-o felii ca s-o facă să vorbească despre Felix!

– Şi Felix?

Îmi arată a doua uşă.

– Mai era acolo azi dimineaţă, dar l-au luat.

Dau fuga în încăperea indicată de copil. Descopăr aici un pat de fier, flancat de o masă emailată, ca cele utilizate prin spital pentru fiole şi material chirurgical. Cearşafurile sunt pătate de sânge şi, într-adevăr, moş Felix nu mai e aici.

De pe strada din spate se aud răsunând sirele poliţiei.

– Păzea! îmi lansează Grasu, vin sticleţii! S-o ştergem, altminteri o punem de mămăligă!

Sfatul este excelent. Îl iau pe băiat de mână şi ne îndreptăm spre curte. Intenţia mea este de a mă folosi de furgoneta tipilor, staţionată aici, dar, vai, au luat cheia de contact şi nu mai e timp să-i scotocim prin buzunare.

Ghinionul, fir-ar al naibii! Nu ne lasă şi pace! Mă simt ca o pasăre micropodiformă; gen albastros sau piţigoi: picioarele prea scurte şi aripile prea lungi mă împiedică să-mi iau zborul de la sol!

– S-o întindem pe jos! fac eu.

Mergem liniştiţi până în Kärntnerstrasse şi optez pentru un drum cu sens unic pentru a nu fi interceptaţi imediat.

Exact în acel moment, un fluierat de trident, cum spune Béru, se aude de pe carosabil. Caracteristic! Ascuţit ca accentul cu acelaşi nume, continuând pe un tril rostogolit. Recunosc strigătul cormoranului, imitat perfect de Jérémie Blanc. Privind mai bine, îl zăresc pe negroteiul meu într-o caleaşcă trasă de un bidiviu alb şi mânată de un birjar bătrân, cu melon pe cap. E înfofolit într-o pelerină. Seamănă cu o pasăre mare, bolnavă, cu pleoapele grele. Jérémie parlamentează cu bunicul îngrămădit pe capră, rugându-l să oprească. Dar bătrânul îi răspunde că nu poate paraliza fluxul circulaţiei. Şi atunci, alergăm ca nişte sălbatici să luăm birja din mers. Când vine rândul lui Bérurier să-şi salte cărnurile, calul, care poartă o pălărioară roşie, ca să aibă un aer mai stupid ca stăpânul lui, întoarce capul în direcţia noastră şi începe să mugească disperat. Cine-i prostul ăla care pretinde că un cal nu mugeşte! Un netot, ducă-se! La Viena caii mugesc, aş vrea să ştii lucrul ăsta! Cu atât mai mult cu cât seamănă cu Raymond Barre[1], aşa că vezi cum stă treaba!

[1] *Raymond Barre* (1924) – economist şi om politic francez, care a ocupat funcţii de ministru şi prim ministru până în 1981. (n.tr.)

Naturlich, birjarul protestează că i se cuvine o plată suplimentară consistentă! Rossinanta lui e terminată; rulează pe jantă la sfârşitul zilei. Îi promitem luna de pe cer. Chiar în clipa aceea dau colţul poliţiştii, cu coatele lipite de corp, precipitându-se spre curte.

– N-am putut veni mai repede, ne spune domnul Blanc, imposibil de găsit un taxi la ora asta! Şi atunci am închiriat caleaşca asta care se întorcea la grajduri.

– Într-un sens, e mai bine aşa, sunt eu de părere. Cui i-ar trece prin cap că noi am fi nişte fugari în trăsura asta arhaică? Ai venit la ţanc, băiete!

Uşurarea mea că l-am recuperat pe Toinet începe să se spulbere la gândul că Felix a dispărut.

Stăm ca patru idioţi în trăsura asta care se clatină, privind oraşul fără să-l vedem, în pasul, chipurile de trap, al mârţoagei (ca în tinereţile noastre!). Avem atâtea să ne spunem, atâtea întrebări să ne punem. Dar nimeni nu vorbeşte. De comun acord, ne scăldăm în mutism, fiindcă simţim nevoia să ne refacem moralul, sănătatea.

Înţelegi?

DESENEAZĂ-MI-L PE BUFFALO BILL

Ca de obicei, Bérurier e cel care ne readuce la realităţile dure ale prezentului.

– Şi încotro mergem? întreabă el fără a-şi întredeschide buzele respingătoare.

Îi răspunde domnul Blanc:

– Am dat ca adresă Kärntnerstrasse, convins că aici riscam să vă regăsesc, liberi sau prizonieri. Pe urmă, cu o clipă înainte de a urca voi, i-am cerut birjaului să ne ducă la gară.

– Deci, mergem la gară! face Béru, căruia îi place să se sprijine pe rezumate tangibile. Şi afteur[1] ?

Caleaşca înaintează într-o revărsare de lumini. Calul, obişnuit cu motorizatele, nu se mai teme de maşinile care trec pe lângă el în şuvoi continuu. Îşi vede de drum cu boneta lui de... măgar. Birjarul moţăie. Eu ţin strâns mânuţa băiatului. L-am recuperat, ăsta-i esenţialul. Şi pe urmă, puţin îmi pasă mie de fundul scofâlcit al lui Felix. Cum zicea mama-mare „Şi-a trăit traiul, şi-a mâncat mălaiul". Mă năpădesc mii de întrebări pe care aş vrea să i le pun puştiului, dar prefer să aştept până vom ajunge într-un locuşor liniştit.

– După toate cele întâmplate, glăsuieşte Béru, copoii din zonă trebuie că-s foc şi pară. Riscăm să fim arestaţi cât ai zice peşte; mai ales tu, Antoine.

---

[1] De la englezescul: *after* – după, în pronunţie béruriană. (n.tr.)

– Ştiu.

– Hotelurile nu ne mai sunt accesibile, declară domnul Blanc.

Neplăcută impresie să fii hăituit într-un oraş fără perspectiva unui acoperiş deasupra capului.

Şi brusc, îmi vine o idee. Mi-e inspirată de cartierul pe care-l străbatem. Un cartier unde am venit în ajun. Îi fac semn pilotului de încercare, ghemuit pe capră.

– Opriţi aici, vă rog.

– Suntem încă departe de gară, obiectează el.

– Fiindcă suntem grăbiţi, o să mergem pe jos! îi răspund.

Îl plătesc şi coborâm din birja fantomă.

– Ce te-a găsit, fiule? mă întreabă Bérurier.

– Urmaţi-mă!

Chiar Conrad în persoană (numai în cămaşă) vine să ne deschidă. Are gura plină, ceea ce înseamnă că drăgălaşul cuplu era la masă când am sunat eu. Dând cu ochii de mine, se opreşte brusc din mestecat. Un dumicat mare îi umflă obrazul drept, făcându-l să semene cu un hamster la pândă.

– Salut! îi surâd eu larg ca luna în ultimul ei pătrar.

Şi, fără a-i lăsa timp să reacţioneze, îi trag un picior în boaşe. Mânca heringi de Baltica în maioneză. Cum le-a restituit pe mochetă, nu încape nici o îndoială.

– Ocupaţi-vă de el copii, le spun peonilor mei. Îl vreau complet neutralizat, m-aţi înţeles?

Cu acestea, mă duc în chicineta unde fermecătoarea Heidi, goală sub un halat roz, supraveghează un rest de tocană pus la încălzit. Cu un gest deliberat, sting focul. Tocana miroase frumos şi-mi face stomacul să ghiorăie, atât e de înfometat, săracul! Apuc cratiţa de coadă şi, folosind o lingură de lemn, încep să înfulec fără s-o pierd din ochi pe Heidi. În cazul de faţă, ar trebui să se adreseze de urgenţă unei companii de asigurări, fiindcă a părăsit-o complet siguranţa de sine. Frica i-a încercănat ochii şi i-a mărit irişii, de parcă ar fi drogată.

– Mama îmi repeta întruna că foamea e cel mai bun bucătar, îi spun eu cu gura plină. Douăzeci şi patru de ore fără haleală, îţi dai seama?

Apare şi Toinet. Feţişoarea lui de Gavroche e puţin palidă şi pistruii ies mai mult în evidenţă. Băiatul e foarte interesat de marginile întredeschise ale halatului roz, care descoperă un sân al femeii şi lasă speranţa să se zărească şi ceva mai mult la următoarea mişcare.

Iar eu înfulec ca un regiment de căpcăuni. E bună şi voracitatea când este real motivată. Am nişte amintiri formidabile ale unor clipe din viaţa mea când m-am dovedit de-a dreptul bestial.

Suntem nişte animale. Omul înfometat este egalul şobolanului sau al câinelui.

Am impresia că n-o să fie destulă tocană în cratiţă ca să-mi potolească foamea.

– După dumneavoastră, baroane, dacă mai rămâne ceva! bogodăne Maiestatea sa, intrând în bucătărie.

– N-o să rămână, îl previn.

Grasu suspină şi se aşează la masă pentru a termina heringii.

Duduia n-a suflat o vorbuliţă. Jérémie se încadrează în deschizătura uşii glisante. Sosirea acestui zdrahon de negru o îngheaţă pe fată cu un grad suplimentar.

Béru îşi toarnă un pahar de vin alb nemţesc. Plescăie din limbă şi se strâmbă.

– Poşirca asta n-o să fie în stare să mă facă să uit de un vinişor Mâconnais sau de un Hermitage de pe la Chapoutier, ne asigură Imensul. (O privire spre Heidi)

„Frumoasă bucăţică, tipule. Aş fi încântat să fac amor cu ea!"

Întinde mâna şi trage de o pulpană a halatului, spre bucuria (relativă) a lui Toinet.

– L-ai vizionat pe bucălatul ăsta, Albă ca Zăpada, i se adresează lui Jérémie. E cu totul altceva decât tenderul negreselor voastre! Toate au nişte popouri imperialiste, ca autobuzele englezeşti, de-ai crede că poartă o pernă deasupra părţilor moi!

În timp ce aici, s-avem pardon: sculptură grecească! Venus din Milou!

Când muşti o pereche de fese ca astea ai impresia că ţi-ai înfipt dinţii într-un melon de Cavaillon.

– Cum vorbeşti de faţă cu un copil! îl ceartă Jérémie.

– Un copil, Toinet? La unsprezece ani! Păi, înseamnă că n-ai băgat de seamă cum i se aprind ochii puştiului când se uită la caroseria damei! Eu, la vârsta lui, o şi călăream pe una din fetele Marchandise şi pe Maria, servitoarea noastră. De câte ori rămânea gravidă nu se ştia niciodată cine era autorul: bunicul, tata sau eu. Nici măcar ea nu putea să precizeze!

Heidi pare să-şi iasă progresiv din letargie; ca o bucată de carne pusă la dezgheţat într-un cuptor cu microunde, îşi pierde rigiditatea.

Întinde mâna spre o etajeră şi apucă o cutie de tablă pe care e scris „Făină" cu litere gotice. O deschide şi o răstoarnă în chiuvetă. Din grămăjoara albă, scoate două teancuri de bancnote date pe jumătate. Recunosc dolarii lui moş Felix. Tânăra îi scutură de făină deasupra chiuvetei şi mi-i întinde fără o vorbă... În loc să-i iau, îi cârpesc o labă care o face să se clatine. După care termin tocana apetisantă. Heidi lasă banii daţi pe din nouă pe masă. Interesat, Toinet îi atinge. Mă întreabă:

– E voie?

– Sigur: poţi s-o faci pe trezorierul.

– Dacă tipa asta ar avea nişte scotch, i-aş putea lipi.

– Nu, lasă; e o treabă delicată! Nu-i voie să greşeşti, numerele trebuie să corespundă.

– Mă crezi un prost, nene?

Discuţia s-a reînnodat. Îmi regăsesc cheful de vorbă. Aici, suntem liniştiţi. Am avut ideea secolului venind să caut refugiu în locuinţa lui Heidi. Dacă ţin bine situaţia în mână, cei doi escroci s-ar putea să ne salveze viaţa.

– Legaţi-o pe târâtura asta! le ordon sbirilor mei. Sunteţi siguri că tipul ei e cu adevărat inofensiv?

– L-am priponit sănătos şi cu lovitura de picior administrată la gingii de burtosul ăsta, m-ar mira să-şi revină înainte de o oră, două.

Domnul Blanc scotoceşte prin sertarele bucătărioarei şi descoperă o pereche de foarfece cu care taie funia de pe cadrul pentru uscatul lenjeriei.

– Mâinile! îi porunceşte femeii.

Ea i le întinde docil. Amicul meu o leagă zdravăn.

– Înainte să-i priponească şi compasul, m-aş ocupa bucuros de ea, ne informează Grasu.

Dar Jérémie nu-l ascultă. O aşează pe gazda noastră pe un scaun şi-i leagă gleznele.

– Acum, povesteşte, îi zic lui Toinet. Erai la căluşei cu mama-mare când v-au agăţat nişte femei tinere. Ce v-au îndrugat?

– Au început s-o vrăjească pe bătrână, în vreme ce eu mă dădeam în roata mare. Când am coborât, păreau prietene la cataramă. Mi-au cumpărat dulciuri şi pe urmă ne-au propus să ne aducă acasă cu maşina lor, fiindcă se făcuse târziu şi coana mare ţinea morţiş să se întoarcă. Pe drum, baba a adormit deodată. Mă întreb dacă nu cumva una dintre ele i-o fi făcut o injecţie?

– Şi pe urmă?

– Ne-au dus acolo unde ne-ai găsit. Au întins-o pe cocoşată pe un pat ca să poată dormi, şi pe mine m-au luat la întrebări.

– În legătură cu ce?

– Al cui sunt şi ce căutăm la Viena. Voiau informaţii în legătură cu tine şi cu domnul Felix.

– Şi cum ai reacţionat?

– Le-am spus că nu fac bine să se ia aşa de noi, fiindcă tu eşti cel mai mare poliţist din Europa şi poate chiar din lumea întreagă şi că tu n-ai să tolerezi să fiu răpit şi că au s-o încurce urât, proastele, cu unul ca tine pe urmele lor!

Nu mă pot împiedica să nu depun o sărutare pe părul lui care miroase a băieţel, a paie proaspete strânse în pătul şi a caiet de şcolar. Drăguţ din partea lui că-i aşa de sigur de „fratele-tatăl lui". Ambiguitatea legăturilor noastre îmi frânează de cele mai multe ori elanurile de tandreţe; iar latura lui de puşlama nu facilitează efuziunile; dar e un băiat pe cinste, plin de curaj, descurcăreţ şi tandru.

– Ştii că te iubesc, măi loază? rostesc eu încercând să dau fermitate glasului meu uşor emoţionat.

– Ce prostie! Sigur că ne iubim, Tonio! La ce bun ne-am mai fi adoptat atunci?

– Hai, monstru mic, zi-i mai departe!

Nu se prea grăbeşte când îşi dă seama că halatul lui Heidi a alunecat de pe umărul ei stâng, dezgolind un sân în toată gloria lui. Un sân frumos, trandafiriu, cu creasta în ocru, ferm pe poziţii.

– Au încercat şi mai departe să mă determine să vorbesc. M-au luat cu binişorul. Era una care-mi mângâia cocoşelul şi-mi spunea „bărbăţelule". Cel mai mult le interesa prietenul tău Felix. Mi-au dat să beau un vin îndulcit, un pahar întreg. Aveam capul ca un titirez. Mă întrebau ce ţi-a spus bătrânul tău prieten. Iar eu, care nu ştiam nimic, nu aveam ce să răspund şi atunci am început să inventez.

Când l-am auzit ce-mi spune, măduva mi s-a lichefiat, iar inima mi-a trecut pe roşu.

– Şi ce le-ai inventat, nătărăule?

– Ce mi-a venit...

– Ce anume?

– Gogoşi, cum că Felix e un mare savant şi că cineva umbla să-i şterpelească ultima invenţie, de aia ne-a chemat aici în fuga mare.

Măi să fie, a dat-o în bară! Merge rău când Toinet începe să le îndruge verzi şi uscate damelor! Dar nici nu mă gândesc să-i fac observaţii. Când un copil e confruntat cu asemenea aventură, se descurcă şi el cum poate!

– Şi de ce ai inventat aşa ceva, băiete?

– Ca să-ţi zic drept, credeam că despre asta-i vorba. Profu tău seamănă cu un inventator care merge alături cu drumul! Nu pari prea încântat, am greşit cumva?

– Nu, nu, continuă...

– La puţin timp după aia, a venit una îmbrăcată toată în piele şi l-au adus pe Felix! Bătrânul, închipuie-ţi, era deghizat în femeie. L-au închis într-o cameră alăturată şi femeile alea au început să se ocupe serios de el. Nu ştiu ce i-au făcut, dar moşul ţipa cât îl ţinea gura! Treaba a durat ore întregi. Noaptea târziu, mi-au adus ciocolată, pâine şi Coca. Pe urmă am adormit.

Mult mai târziu, m-au trezit tot ţipetele. Bătrâna nu mai era în aceeaşi cameră cu mine şi sunt aproape sigur că ea era cea care ţipa ca din gură de

şarpe. Pe urmă am aflat că practic au făcut-o bucăţele în faţa lui Felix ca să-l forţeze să vorbească.

– Cine ţi-a spus aşa ceva?

– Una dintre ele. Mi-a explicat că baba a murit fără ca el să vorbească şi că acum venea rândul meu. S-ar fi putut să fie mai sensibil la chinurile unui copil! Şi pe urmă, trebuie că s-a întâmplat ceva deosebit, fiindcă ele s-au despărţit şi toată lumea a plecat în afară de fata şi tipul pe care i-ai văzut în sala de gimnastică. Toată ziua a sunat telefonul şi a fost un permanent du-te vino. După-amiază, au venit nişte oameni după Felix. La început s-a pus problema să mă ia împreună cu el. Atunci l-am văzut pe săracul bătrân. Nu arăta prea bine, Antoine, să ştii! Capul zdrobit, ochii ca într-un film de groază! Hainele pline de sânge. Abia dacă m-a recunoscut. Am vrut să-i vorbesc, dar nu mi-a răspuns. Oamenii adunaţi se luaseră la ceartă şi cred că din cauza mea; repetau într-una „Kind, kind" arătând spre mine. La capătul discuţiilor, unul dintre ei s-a dus să dea un telefon. Probabil că-l întrebau pe vreun şef dacă era cazul să mă ia împreună cu prietenul tău. Le-o fi zis că nu, fiindcă l-au umflat numai pe Felix şi pe mine m-au închis în cameră.

„De data asta m-am pus pe meşterit broasca. A durat cât lumea. Cu o spilcă din părul sărmanei doamne Muelner, găsită în pat. Ei bine, bătrâne, am reuşit, dovada, am putut să ies exact când aţi apărut şi voi!"

Radiază de mândru ce-i. Îi strâng la piept capul de ştrengar.

– Bravo, fărâmiţă, eşti mai ceva ca Buffalo Bill! îl laud eu. Prin urmare, n-ai nici cea mai vagă idee unde l-ar fi putut duce pe Felix?

– Cum ai fi vrut: vorbeau nemţeşte. Şi nemţeasca, să mă ierţi, încă e bine că se pot înţelege între ei, cu o asemenea păsărească!

DESENEAZĂ-MI UN ACT DE VITEJIE

L-am pus pe Toinet să facă nani în patul mare al lui Heidi. Era făcut praf, bietul copil. Atâtea emoţii! Să trăieşti o asemenea epopee la unsprezece ani, trebuie să ai nervi, nu glumă! Iar el are! Un Gavroche, îţi zic! Pe baricade! Greşeala lui Voltaire sau a lui San-Antonio!

Suflu în lumânare, şi, în clar-obscur, privesc cum adoarme această simpatică puşlama, care ştie de pe acum prea multe despre viaţă. În timpurile noastre atroce, nu mai există tineri, fiindcă nu mai au când să îşi ofere o tinereţe! Abia veniţi pe lume, îi şi descoperă hidoşeniile, toate furunculele prin care te zbaţi ca să găseşti o ieşire la liman.

În zilele noastre, regulezi înainte de a merge, te droghezi înainte de a fi înţărcat, priveşti cum alţii mor înainte de a afla că eşti muritor! Ştii că eşti tras pe sfoară din oficiu, din capul locului. Regret epoca în care adolescenţii aveau coşuri pe faţă! Acneea juvenilă a dispărut din cauza acuplărilor precoce. Moartea depurativelor! Farmaciştii se reconvertesc pe prezervative. Pe vremea mea „începeai" viaţa sexuală cu o prietenă de-a mamei, care te lua cu binişorul în joile frumoase de toamnă. Puţin mai târziu, te învăţa ce-i aia dragostea ore în şir, oprindu-te când o porneai prea repede, ca să te ia din nou la prelucrat. Când te apucai să faci dragoste cu colegele, era ştiut la ce capăt se aprind chibriturile.

Sărăcuţii de ei, li s-a năruit tot! Au fost spoliaţi de copilărie. Li s-a stins focul idealurilor (sau idealelor, cum vrei) posibile! Şi atunci, îi vezi că se aşează în lungul trotuarelor cu o ţigară în bot. Ce-ai vrea să facă altceva? Nici măcar nu mai au chef să ne vadă crăpând ca să ne ia locul. Nu-i tentează. Preferă trotuarul. Nu-i mai amuză să ne vrea moartea. Puţin

le pasă lor că puii de focă sunt uciși! Abatele Pierre sau Pinochet pentru ei a acelaşi lucru. Gibonul de la grădina zoologică, în cuşca lui, are o viaţă mai bine organizată ca a lor. Gibonul cel puţin caută purici în capul femelii lui, îşi scarpină fundul sau se împerechează în faţa fetelor bătrâne, în floare. Dar falsul tânăr de azi, amice? Neant! Nimic! Imobil, mut, orb. Ţigara cu marijuana! O copulare expres! Timpul devine imobil când nu te mai interesează!

În ce mă priveşte, aş vrea ca Toinet să se bucure de o fărâmă de tinereţe. Va fi greu, pentru că e precoce. Oricum, se impune să-l feresc de blazări! Vreau să-şi dorească un cuţit elveţian sau să i se uite pe sub fustă Mariei. Deocamdată e în lumea viselor. Ies din dormitor. Haioasă treabă să te instalezi chiar la duşmani.

Bérurier a descoperit provizii, câteva sticle cu alcool şi îşi face o bucurie din a trăi. Fredonează mestecând. Uneori se apropie de scaunul unde e legată Heidi, îşi extrage amicul Dupaf din hăţişuri şi-l plimbă pe faţa golancei. Scârbit de această practică, domnul Blanc s-a instalat în salon. A dat drumul la televizor şi încearcă să prindă informaţiile. Dar spaţiul orar actual nu se pretează.

Amicul Conrad geme pe covor. Boaşele i-au luat-o rău razna. Trebuie că are nişte baloane de armăsar, în albastru marin. Durerea îi sfâşie măruntaiele. Când va ajunge apt să mai iubească, o să primească precis un cartonaş galben!

Mă prăbuşesc într-un fotoliu în faţa lui Jérémie. Ne privim fără plăcere, cu acea expresie mânioasă care discreditează, o clipă, până şi cele mai puternice prietenii. După un moment de nervi rumegaţi, îmi spune:

– Tare-ţi mai place să te amesteci în toate porcăriile!

– Aşa e mai picantă existenţa, îi răspund.

Oftează:

– Eşti groaznic!

Ia te uită, nu mi-a mai spus-o de mult!

– Idealul tău, îi zic, e să mături rahaţii de câine şi..

– ... Tampax-urile folosite, de-a lungul rigolelor! mă completează domnul Blanc. Amabilă aluzie la ocupaţia mea iniţială de măturător municipal. Ai putea să mai schimbi placa. Un om cu verva ta!

Se apleacă pentru a opri televizorul ale cărui programe sunt mult mai stupide ca ale noastre şi, în plus mai sunt şi în germană.

– Petrecem noaptea aici? mă întreabă el.

– Am putea.

– Cu porcul ăsta abject care să o se îmbete până n-o să mai poată?

– Are şi el părţile lui bune.

– Am să încep să le caut serios, pentru că, de doi ani de când facem o echipă, încă nu i le-am observat.

Tace. Apoi reia:

– Ai renunţat să-l mai cauţi?

– Pe Felix?

– De altfel, nu prea văd cum ai putea face, fiind în afara legii în ţara asta! Probabil că a şi fost îmbarcat cu direcţia Est. Poţi începe să vorbeşti despre el la timpul trecut.

Cad pe gânduri. Repede şi eficient.

– De ce au ezitat să-l ia pe Toinet împreună cu el?

– Băiatul ne-a explicat. Intenţionau să se servească de el pentru a-l sili pe bătrân să vorbească!

– Ca să zică ce? El nu ştie nimic.

– Dar cum ceilalţi îşi imaginează contrariul, faptul nu rezolvă problema! S-ar cuveni chiar să aibă ceva de zis, Felix al tău; fiindcă tăcerea s-ar putea să-l coste scump.

– Mare prostie a mai făcut că a relatat poliţiei din Atlanta ceea ce descoperise împreună cu doctoraşul lui. În felul ăsta au declanşat fulgerul.

Un glas de beţiv începe să urle un cântec din terţiar, rostogolind sunetul „r" ca pe bilele unui biliard japonez.

De ce m-ai trrrădat, Lison?
Prrriveşte-mă eu am veniiit!

– Uite şi beţia anunţată, bodogăne Jérémie. S-a produs mai devreme decât mă aşteptam. Ăsta se blindează cu şnaps nu glumă.

Mister Alexandre-Benoît îşi face apariţia cu un mers à la Groucho Marx[1], ţinând o sticlă de gât.

[1] *Marx Brothers* – Fraţii Marx, trei actori americani, unul dintre ei fiind Groucho. Au reînnoit genul burlesc prin umorul lor delirant, fondat pe nonsens. (n.tr.)

– Fii drăguţ şi eliberează canapeaua pe care se lăfăie fundul tău de negru, domnule Moricaud, îi spune lui Jérémie; mai întâi pentru că e albă şi ar fi păcat dacă-ţi iese vopseaua, şi pe urmă pentru că m-am hotărât s-o calc aici pe tanti din bucătărie. E o fetiţă avidă cu senzorialul, şi forma mea îi dă emoţii. De o oră o încălzesc la bain-marie şi acum e gata să-şi dea frâu liber dorinţelor.

Nu-mi dau seama dacă apariţia hirsutului mă stimulează. Probabil. Prin asociere de idei! Îmi amintesc când a răsturnat încărcătura cu pietriş peste furgoneta noastră, pe malul Dunării, îngropând în acelaşi timp vehiculul şi femeia moartă din interior. Sar la telefon şi, după consultarea ceasului, fac numărul informaţiilor. O vrăjesc la nemurire pe telefonistă ca să-mi descopere numărul sălii de gimnastică situată pe Kärntnerstrasse, 38.

În mai puţin de foarte repede îmi satisface dorinţa. Notez numărul şi-i mulţumesc călduros.

– Vrei să-i suni pe cei de acolo? mă întreabă domnul Blanc mirat.

– Încercarea moarte n-are.

– Dar poliţia probabil că i-a arestat după acţiunea voastră în forţă?

– Nu-i sigur. Vor fi evacuat răniţii. Trebuie că au ticluit o istorioară frumoasă, brodată cu fir de aur şi nu-i exclus să fie în libertate, în orice caz, măcar fata care-l păzea pe Toinet.

Fără să mă opresc din vorbit, compun numărul.

– Fă-l să tacă pe Grasu ăsta, să nu o ia razna tocmai când conversez eu. Ai mână liberă.

Soneria zbârnâie cu o stridenţă acidă. O speranţă imensă îmi năpădeşte creierul. Trebuie să ridice cineva! Trebuie neapărat! Vreau! Implor soarta!

Béru a plecat clătinându-se spre bucătărie. Domnul Blanc mă priveşte cu un ochi îngrijorat.

E al şaselea sau al şaptelea apel? Nimic! Speranţe vane! A avut dreptate cioroiul: poliţiştilor li s-a părut suspect acest rodeo în plin centrul oraşului. Probabil că i-au umflat pe toţi ca să-i audiţioneze.

Zece, unsprezece... Nu mă decid să închid! Am hotărât că cineva trebuie să-mi răspundă şi, zor nevoie, o să-mi răspundă! Treisprezece, paisp...

Îl aud pe Béru gemând în chicinetă. Taurul şi-o fi început opera!

– *Ja?*

Ah, cuvântul mi-a străpuns timpanul şi tot capul... Deci, cineva a răspuns la capătul firului!

– *Ja!*

Deodată, fără să fi auzit zgomotul receptorului ridicat. Ca o azvârlitură de lansetă! *Ja.*

Negroteiul s-a aplecat înainte, departe de popoul rămas să trateze la per tu canapeaua albă.

– Salut, rostesc eu, aici francezul.

Accentul trebuie că-mi serveşte drept garanţie.

– Vreau să vă dau noutăţi despre *Fräulein* Swoboda, urmez eu. Vă interesează sau ne ducem fiecare să ne fierbem câte un ou?

Tăcerea e la fel de şocantă ca o Marseillaise, vibrantă, cântată de patrioţii conduşi spre potou.

O să-mi închidă în nas sau nu? Aştept.

Apoi, cum nu se aude nimic, adaug:

– Bun, s-o lăsăm baltă!

– Staţi aşa!

Uf! E o voce de femeie. Din acel singur „ja" n-am putut să-mi dau seama. Deci aştept. Dar tot nu se decide. Mă tem să nu fie ascultat telefonul. Nu-i exclus să aibă legătură cu servicii competente!

– Am să revin mai târziu, îi zic.

Şi închid.

N-am rămas un minut pe fir. Or, e nevoie de cel puţin trei pentru a se putea localiza originea unui apel. Dacă vrei să fii liniştit, eşti nevoit să porţi conversaţia pe fracţiuni de o sută de secunde.

– Merge? mă întreabă Jérémie.

– Nu încă, dar o să meargă. Mai avem doar câteva ore la dispoziţie, înţelegi?

– Chiar mă întreb, face domnul Blanc. Poliţia cred că a şi stabilit că buldozerul vostru a fost furat de la o întreprindere de lucrări publice. Dacă se duce la faţa locului, observă rapid că-i o maşină sub pietriş.

Fac o strâmbătură.

– E nevoie de timp ca ancheta să se pună în mişcare. Nu ajung ei pe malul Dunării înainte de a se lumina de ziuă.

Fac din nou numărul sălii de gimnastică şi de data asta nu mai aştept. Adineaori, tipa probabil că se afla într-un apartament apropiat, unde soneria din sala de exerciţii nu ajunge decât după vreo douăsprezece apeluri. Antonio al tău, mereu obsedat să le înţeleagă pe toate. Vrea să ştie cauza celor mai neînsemnate probleme. Asta-i face lui farmecul!

– *Ja?*

Trebuie că-i ultima din trio de fete. Cea „caftită" de Béru în sala de gimnastică.

– Reiau, îi spun, fără a-mi pierde din ochi ceasul; în prezent sunt la adăpost cu Katarina Swoboda. Mi-l daţi pe bătrân, v-o dau pe ea. Genul ăsta de schimburi se practică frecvent în mediul nostru, nu?

Ştii ce-mi răspunde?

– Şi Elsa Labowicz unde-i? mă întreabă proasta.

Pentru o clipă nu-mi dau seama despre cine-i vorba. Şi pe urmă îmi aduc aminte: fata în piele! Cea pe care am înjunghiat-o cu pumnalul otrăvit al lui Conrad. Să nu-i fi găsit până acum trupul în pădure? Posibil. Oamenii sunt discreţi. Cei ieşiţi la plimbare şi care au văzut maşina cu o femeie la bord, se vor fi gândit că-i o haltă amoroasă. Că duduia şi-a oferit nufărul la ronţăit şi, cum ei nu erau nişte vicioşi, s-au îndepărtat din zona teatrului de manevre! Presimt o şansă formidabilă!

– Ea e moartă, îi aduc la cunoştinţă. V-ar interesa să-i recuperaţi corpul?

Îi indic locul unde se află defuncta care l-a umflat pe poliţist. Să-mi înţelegeţi bine manevra: făcând o astfel de mărturisire, îmi consolidez credibilitatea pe lângă ea şi acoliţii ei. Astfel, nu vor mai pune la îndoială că Swoboda e în viaţă şi în puterea mea, cum se spune prin romane. Îşi dau seama că sunt un client serios cu care e de preferat să negociezi.

Adaug:

– Trimiteţi pe cineva la faţa locului. De îndată ce veţi avea confirmarea spuselor mele, putem trata; revin peste o oră.

Închid. Domnul Blanc continuă să mă observe cu aerul de parcă ar deţine două (şi el deţine!). E cam sceptic în privinţa manevrei mele. Simt asta. Consideră că pierd prea mult timp uzând de subterfugii. Poate are

dreptate? Înţelegi, mă simt foarte umil, ştiind de multă vreme că nu sunt demn de mine.

– Untul, lua-l-ar dracul? Unde-i untul? urlă Béru hodorogind prin bucătărie.

Parcă am fi într-o piesă de Céline, când ucenicul argintar o sodomizează pe nevasta patronului absent, în timp ce Louis-Ferdinand trage cu ochiul prin gemuleţul încăperii. Îl vedem trecând prin faţa uşii deschise cu paşi mărunţi şi nădragii în vine, expunându-şi instrumentul care oscilează feroce.

– Fără unt nu merge! solilochează el. Ca domnişoara *Fräulein* să fie accesibilă trebuie să fie gresată turbina, altminteri ţeava ei de eşapament depune armele!

Răstoarnă crătiţi, veselă, cotrobăie prin dulapuri şi în frigider.

Jérémie ridică din umeri.

– E din cale afară, din cale afară, îmi spune el. N-aş mai vrea să am de a face cu Bérurier al tău. Ăsta-i decăderea speciei!

– Ah! uite o sticlă cu ulei! triumfă Grasu. Îl prefer untului. Întâi, că-i mai economic şi pe urmă mai lubrificator. Nu mişca, fetiţo, o mică loţiune pentru mister Popaul, ca să fie performant. Acum, niţeluş şi în circuitul tău ca să mă recepţionezi sută la sută. Uite că suntem gata pentru manevre, puicuţo. Am să operez delicat, nu te speria! O să meargă ca pe apă! La început, o să te supere puţin, dar tot aşa e şi cu încălţămintea: trebuie purtată. O dată ce ai umblat câteva zile cu ea, te simţi ca în al nouălea cer.

În vreme ce Monstruosul copulează în forţă, eu şi domnul Blanc ne aşternem la vorbă. Încercăm să delimităm problema luând-o de la originile ei. Blestemata epidemie de variolă din SUA. Motelul şi arestarea celor două tinere care s-au descotorosit ca nişte descreierate de containerul cu fiolele virusului. Ferguson-tatăl le descoperă şi dă ortul popii. Puţin mai târziu, doi smintiţi, doctorul american şi profesorul Felix, restabilesc faptele şi fac depoziţii la poliţia din Atlanta. Imediat, persoane rău intenţionate le iau urma ca să-i lichideze. Felix scapă ca prin urechile acului şi debarcă în Austria, unde este reperat de echipa celor trei tinere.

– Acolo se situează nodul problemei. În SUA, după toate aparenţele, nişte agenţi americani au vut să-i neutralizeze. Amicul tău revine în Europa şi aici un grup din Est pune mâna pe el!

Apartamentul răsună de gemete, cum scria cu vigoarea lui obişnuită Jean-François Revel. Lângă noi, Conrad se vaită de durere, iar în chicineţă, consoarta lui suportă asalturile dure ale Grasului.

Mă ridic şi merg să mă aplec asupra vagabondului. Ridică spre mine o privire plină de suferinţă şi de ură.

– Ai văzut unde te-au dus escrocheriile? îi zic aşezându-mă turceşte pe covor. Am să-ţi aduc la cunoştinţă o regulă de bază, Conrad: tu poţi jumuli numai guguştiuci. Ai făcut greşeala şi te-ai dat la vulturi, trebuie să recunosc fără să mă laud! Şi-ai încurcat-o, fatal!

Eu râd. El nu.

– Ia spune cu cine te-ai întâlnit ca să mă pui în legătură cu fetele pe care le căutam?

Îţi dai seama că va încerca să nege, s-o dea cotită, să tragă de timp, dacă l-aş lăsa. Din această cauză, înainte să caşte gura, îmi lipesc mâna de botul lui infect şi-i spun:

– Aşteaptă, nu te grăbi. Am nevoie de adevăr imediat. Fără sesiuni de corijenţe ca la bac. Gândeşte bine înainte să răspunzi. Dacă te notez cu zero, eşti un om mort!

Alături nu se mai lustruieşte, se scot scântei. Uleiul salvator şi-a îndeplinit misiunea şi *Fräulein* Heidi goneşte cu două sute la oră. Alexandre-Benoît o poartă spre zenituri. Am avut ocazia s-o văd pe Heidi la treabă şi să-i aud gemetele. Acum e plecată pentru un mare circuit printre stele. Camaradul meu o încurajează cu vociferările lui, pe care n-aş avea îndrăzneala să le repet aici, nefiind înclinat să depăşesc măsura. Oricum, în bucătărie e hărmălaie mare, tumult, asalturi sălbatice, năvale, seisme. Totul se mişcă, totul face zgomot, totul se fărâmă. Se sfâşie haine, cad şuruburi, plesnesc încheieturi, sar nituri. Masa rabatabilă, suportul îmbrăţişării, cedează.

– Sprijină-te de chiuvetă, idioato! ordonă comandantul operaţiunilor. Cum adică, se clatină? Trebuie să ţină până la capăt, nu te panica!

Îmi ridic palma de pe gura răufăcătorului.

– Auzi ce se întâmplă alături? glumesc eu. O să trebuiască să-ţi ţii muierea pe un teanc de perne o bucată de vreme. Hai, numele tipului sau tipilor pe care i-ai contactat!

În cazul lui, furia îi depăşeşte frica:

– Du-te şi te culcă, fiu de târfă!

Uite ce-mi răspunde imbecilul! Mie! Eu fiu de târfă! Îmi amintesc pe fugă de Félicie care doarme în patul ei din hotelul staţiunii Abano.

– Cred că nu faci bine, scrâşnesc eu.

Bong! face chiuveta din bucătărie, spărgându-se.

– Oh! trăzni-o-ar, incredibil! strigă Béru, nimic nu se ţine pe picioare în bucăţica asta de loc. Materialele de aici sunt mai proaste ca pe la noi! Ţine-te de maneta asta, cucoană! Imediat eliberăm trenul de aterizare. Ce? e mânerul de la rampa de gunoi? Şi ce dacă? Se rabatează. Of, bine! rabatează-l! Abia o să ţi se ridice fundul mai sus! De data asta, să te cramponezi de rama de fier; dacă şi ea se rupe, înseamnă că baraca ta nu face doi bani!

Îl apuc pe Conrad de legături şi-l târâi până la bucătărioară.

– Vezi că nu-i o farsă, îi spun. Când amicul meu o să-i dea drumul, concubina ta o să aibă fundul ca albia Dunării!

Femeia a ajuns la paroxism; răscolită în aşa măsură, încât îi strigă lui Bérurier că-l adoră, că e frumos, unic, formidabil, de neuitat. N-a mai existat un asemenea bărbat înaintea lui şi nu vor mai fi alţii după el! Lui îi aparţine pentru totdeauna. S-o ia cu el, s-o păstreze lângă el. O să facă trotuarul pentru el. Şi menajul. O să-i cârpească şosetele (nefericita!). Deodată, buldogul începe să urle la lună. E apoteoza gigantică. Izbucnirea impetuoasă. O planetă a explodat în galaxie! Învinsă de intensitatea plăcerii, Heidi cade în genunchi pe pardoseală cu obrazul lipit de dale şi braţele întinse într-o atitudine de fanatism pătimaş.

– E prea mult, prea mult, bâiguie ea.

Aştept vântul bérurian, care marchează întotdeauna finişul amorurilor lui, dar nu se produce nimic, iar el îşi ridică grămada pantalonilor şi izmenelor.

– Să-mi refac puţin ţinuta, suspină el.

Şi îşi încheie cureaua.

– Pe ăsta l-am reperat de cum am intrat în joc, îmi spune, punând piciorul pe fundul lui Heidi. Marfă de calitate, sută la sută, pricepi? În alertă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Aşa ceva se simte imediat, presto; treburile astea ca şi când ar emite unde, te prinzi? Fluvii, cum se zice. Molusca mereu încinsă! Şi atunci, am vrut să-i ofer ceva de zile mari. Ca amintirea să rămână în-păr-isabilă. Mi-am zis: „Sandre, pune mâna pe ea hotărât. Fără bâlbâieli! Vorba lungă sărăcia omului!"

Apucă sticla de şnaps, trage un gât şi arătând spre Conrad:

– Ai neplăceri cu încornoratu'?

– I-am pus nişte întrebări la care mi-a răspuns prin insulte.

– Fiindcă n-ai ştiut să i le pui, Antoine. Eşti prea timorat, stai că-ţi arăt eu.

Se apleacă, îl apucă pe tovarăşul Conrad şi-l târâie spre topoganul de gunoaie, al cărui capac a rămas deschis, şi-l îndeasă acolo pe jumătate.

– Mai întreabă-l o dată ce vreai să ştii.

Pe jumătate băgat pe burlanul negru, Conrad se roagă să-l scoatem afară şi promite să fie cooperant.

– Lasă-l să mai fiarbă puţin, glumeşte Umflatul, e pe cale să-i vină minţile la cap. Ba chiar am să-l fac să simtă mai bine gustul vidului!

Împinge corpul legat în topogan, ţinându-l doar de picioare. Ţipetele individului ar fi pe placul ayatollahului fiind... pers-everente.

– Bun, ia să vedem unde am rămas! decid eu.

Dar se produce un incident neprevăzut (ca majoritatea incidentelor). Heidi se ridică în picioare. Dintr-un salt îl îmbrânceşte pe Bérurier ca să-i scape victima din mâini. Intervenţia ei este atât de promptă, atât de eficientă, încât Mamutul, efectiv, dă drumul picioarelor lui Conrad. Se aude căderea lui interminabilă pe conducta care vibrează şi răsună. Urletele descresc în profunzimile fântânii metalice. Imobili, încordaţi, ascultăm. Durează la nesfârşit. Totuşi! Un şoc depărtat şi surd. S-a terminat cu strigătele. Conrad a ajuns la destinaţie.

– La ce etaj suntem? se informează Grasu.

Heidi izbucneşte într-un hohot mare de râs şi începe să danseze o bătută, de bucurie.

Văduva afişează un doliu bizar!

DESENEAZĂ-MI O TRĂSĂTURĂ DE GENIU

Femeile sunt imprevizibile.

Cu ele să nu stabileşti niciodată un proiect de lungă durată, rişti să iei plasă. Aşa-i şi cu vânzătoarea de cărţi poştale... O credeai legată de omul ei. Docilă! La dispoziţia lui! Ea era cea care-i făcea rost de bani, fiind obiectul, instrumentul lui de lucru. Şi pe urmă, ai văzut? Când şi-a ieşit din fire, a făcut gestul liberator. La gunoi cu ticălosul! *Bye, bye!* Şi figura e frumoasă, fiindcă de fapt nu ea a fost aceea care l-a aruncat pe topoganul de murdării. Conrad era angajat până în dreptul coapselor. Un simplu brânci, despre care ar fi putut pretinde că a fost o mişcare greşită, ticăloasa! Şi bum, mister Conrad a plecat să mănânce cotoare de varză în adâncuri.

– Hai să mergem să vedem unde e, fac eu. Poate că prăbuşirea fiindu-i frânată de îngustimea burlanului, o fi scăpat cu viaţă.

Grasu îşi bagă capul prin deschidere, după ce mi-a făcut semn să-mi ţin gura. Sondează ecourile cavernoase şi reapare congestionat, clătinând din cap.

– Dacă trăia, i s-ar fi auzit gemetele, mă asigură el, ăsta-i ca o cutie de rezonanţă.

– El l-a ucis! îmi declară Heidi surâzătoare.

– Nu pari să fii prea contrariată! observ eu.

– Un serviciu mai mare nici că se putea: ticălosul ăla mă teroriza de ani de zile.

– Ar fi trebuit să-l părăseşti!

– Credeţi că nişte creaturi infecte ca el ar fi acceptat să fie abandonate?

Se cuibăreşte în braţele Grasului. Îi trage un pupic şăgalnic, ce denotă o natură curajoasă. Îndrăgostiţii trebuie să fie singuri pe lume. Mă întorc în living. Jérémie, în picioare, cu mâinile în buzunare, cu albul ochilor galben şi restul feroce, declară:

– Istoria asta a ta, Sana, pute din ce în ce mai tare. Eşti groaznic uneori. Câte cadavre s-au adunat până în prezent?

– Facem bilanţul la sfârşitul anului, îi zic; n-am la mine maşina de calculat.

E timpul să sun la sala de gimnastică. Cu un deget hotărât fac numărul. În ciuda oricăror aşteptări, cum se zice prin cărţi, nu-mi răspunde nimeni.

Foarte neplăcut. Ce poate să însemne, după tine, tăcerea asta? Că indivizii de pe Kärntnerstrasse au şters putina? Sau că-s pe urmele mele?

Cuplul tandru, Bérurier-Heidi, intră în living înlănţuiţi. Probabil că-i foarte sensibilă când e vorba de amor, ca s-o poată face pe Julieta cu un Romeo împuţit ca ăsta! Apartamentul ei a ajuns ca un bordel, fiule! Sunt sigur că Heidi i-a pus gând rău lui Jérémie. Un negru ar completa tabloul ei de vânătoare. În chip de chilot poartă mâna dreaptă a lui Bérurier. O labă din care lipseşte provizoriu degetul mijlociu.

– Ce doreaţi să aflaţi de la Conrad? mă întreabă ea. Poate v-aş putea informa eu.

Ce scumpă fetiţă! Un heruvim delicios, preocupat să ne dea o mână de ajutor, sinceră. *Fräulein* Heidi a schimbat fără echivoc tabăra şi aşteaptă să-şi aducă partea de contribuţie.

Îi explic că mi-ar plăcea să ştiu la ce escroc de primă mărime s-a dus Conrad pentru a-i vorbi de mine. Şi, cum se face că misteriosul personaj se află în cârdăşie cu trio de spioane bulgăroaice.

Heidi îmi surâde.

– În Viena este un individ foarte influent, care poate aproape orice. Gravitează în sferele politice şi jurnalistice. Lumea interlopă îi stă la picioare. Şefii întreprinderilor îi varsă indemnizaţii. Artiştii mănâncă la masa lui. Pe el l-a contactat Conrad după plecarea dumneavoastră. I-a

povestit păţania şi târgul pe care l-aţi încheiat amândoi. Personajul despre care vă vorbesc i-a spus să aştepte instrucţiuni. Între timp, Conrad mi-a sugerat să vă fac o vizită la hotel ca să vă seduc şi să încerc să subtilizez a doua jumătate a dolarilor.

– Misiune de care te-ai achitat perfect, frumoaso.

Roşeşte şi ridică din umeri.

– Dă-mi coordonatele acestui potentat al escrocilor, Heidi.

– Se numeşte Karl Paulus, e avocat şi locuieşte în Weihburggasse.

– Ai telefonul lui?

– E în carte.

Domnul Blanc iese din letargia lui ca să mă întrebe brusc:

– Deci, jucăm cartea Paulus?

– Ce părere ai?

– Suntem obligaţi să facem ceva; cu atât mai mult cu cât nu putem rămâne la târfa asta o eternitate, cu un cadavru la ghenă... Of! eşti groaznic cu mania ta de a descoperi măturători negri isteţi pentru a face din ei poliţişti! Dacă nu te-aş fi întâlnit, acum dormeam liniştit alături de draga mea Ramadé.

– Aşa ţi se pare, voi nu dormiţi niciodată, tribul tău şi cu tine, în apartamentul ăla mizerabil. La trei dimineaţa plozii tăi frig carne de berbec direct pe duşumelele bucătăriei!

Domnul Blanc e cuprins de nostalgie. Cu inima plină.

– Aşa-i, visează el, mai sunt şi copiii, aşa de veseli, mişunând în jurul tău; ce vor deveni ei dacă-mi las oasele pe aici, în afacerea ta murdară?

– Nişte orfani de tată, îi răspund. Se găsesc cu duiumul. Şi eu sunt unul...

Nu-mi răspunde şi frunzăreşte cartea de telefon, care se află pe o măsuţă joasă, lângă aparat.

– Uite aici, numărul amicului nostru Paulus.

Degetul lui gros, cafea cu lapte, subliniază numele avocatului.

– Îţi imaginezi că am să-i dau întâlnire, aşa pe nepusă masă? obiectez eu.

– Nu tu: cocota!

Lucrurile se prezintă astfel. Deschideţi bine urechile.

O casă veche, zugrăvită în verde Nil, cu rama uşilor şi a ferestrelor în alb. O locuinţă delicată, care denotă din partea proprietarului înclinaţia spre o anume artă de a trăi. Se află între alte două clădiri, mai puţin arătoase, dintre care una e în reparaţii, dacă e să dau crezare schelelor din jurul ei. Are un singur etaj plus încă unul mansardat în acoperişul nobil. O placă de aramă gravată în caractere gotice flanchează delicatul peron cu vreo şase trepte. Un felinar mare din fier forjat atârnă de un suport în echer, meşteşugit lucrat. Ne uităm în jurul nostru din maşina lui Heidi, oprită ceva mai departe.

Parterul locuinţei e în întuneric, dar lumina e aprinsă la două ferestre de la primul etaj şi la una de la al doilea.

Potrivit celor ştiute de Heidi, maestrul Karl Paulus trăieşte cu soţia lui, o matroană de două sute de kile şi cu metresa, o vampă platinată ca prin filmele americane dinaintea războiului. În toate împrejurările, pe cea din urmă o prezintă ca fiind colaboratoarea lui, deşi locuieşsc împreună. Consoarta sforăie la parter, pe jumătate impotentă. Are doi servitori: un cuplu trecut de prima tinereţe. Femeia e bucătăreasă, iar bărbatul valet. Plus un tip pe care-l declară ca fiind şoferul lui (şi chiar este) dar ţine loc şi de gardă de corp. Acest individ doarme şi el în locuinţa avocatului.

– Bun, bodogăne Blanc, cum vezi tu afacerea asta?

„Afacerea asta", adică lovitura montruos de îndrăzneaţă pe care am elaborat-o minuţios. În loc să-i răspund direct, îl întreb:

– După tine, creţule, ce distanţă ar fi între acoperişul casei în reparaţii şi cel al lui Paulus?

– Cei patru metri prevăzuţi de exigenţele urbanistice, presupun.

– Şi care-i recordul tău la săritura în lungime, atins la campionatele şcolare organizate în Senegal?

Acum, reacţionează:

– Ai pretenţia să mă pui să sar de la un acoperiş la altul?

– Nu să te pun, ci să te privesc sărind, fiu al junglei. În spatele casei lui Paulus e o terasă. Până şi un tetraplegic ar reuşi saltul cântând!

Jérémie se întoarce spre Bérurier, în lipsa altui martor mai valabil.

– E grozav, tipul ăsta! Mă ia drept leopard!

– Mai curând drept un cimpoinzeu, îi răspunde Umflatul.

Trec peste protestele lui Jérémie.

– Ajuns pe terasă, deschizi uşa care dă în ea cu acest obiect la care ţin mult. Faptul îţi probează încrederea ce o am în performanţele tale fizice. Te strecori în casă şi aştepti să te chem. Ţine aici un pistol care mai are patru gloanţe în magazie, fii econom. Va trebui să-ţi scoţi pantofii când execuţi acest număr ca să nu faci zgomot.

Jérémie e dominat de autoritatea mea calmă.

– Şi osânza asta ce face între timp? mă întreabă el.

– Rămâne de rezervă în stradă. Când ne vor deschide, am să fac în aşa fel încât să introduc bila asta de chewing-gum în broască, astfel încât să poată intra fără a fi nevoie de cheie.

– Şi cum am să ştiu că prezenţa noastră este dezirabilă? întreabă Grasu cu emfază.

– Fac eu în aşa fel încât să afli. Clar? Hai băieţi, sus inimile, unul pentru toţi şi toţi pentru mine! Şterge-o, Jérémie. Aşteptăm aici până ajungi, pentru a declanşa balul.

E perfect băiatul. Liniştit, îşi scoate vestonul şi-l lasă în spatele maşinii. Pe dedesubt poată un pulover maro, pe care l-aş califica drept „cap de negru" dacă se afla pe alt tors. Apoi îşi leapădă pantofii şi şosetele bej, culoare prea vizibilă noaptea.

– E comic, ce mai put a menajerie negrii ăştia, remarcă Béru.

– Fiecare rasă cu mirosurile ei, declară Jérémie. Negrii miros a menajerie, galbenii a mosc şi albii a hoit. Tu, în plus, duhneşti şi a rahat, şi nu tocmai de bună calitate.

După acest schimb ce amabilităţi, îşi bagă pistolul, pe care i l-am dat, în partea din spate a pantalonilor şi se topeşte în beznă, spre casa în reparaţii.

Cinci minute mai târziu, îi desluşesc silueta zveltă pe marginea acoperişului. O teamă bruscă pune stăpânire pe mine. Dacă fostul măturător dă greş, riscă să-şi frângă gâtul sau coloana vertebrală!

Îl văd concentrat cu pieptul acţionând ca un piston. Şi apoi, zvâcneşte scurt. Avea dreptate Grasu: ca o maimuţă. Atât că domnul Blanc nu se agaţă cu coada. Iată-l în patru labe pe terasa lui Karl Paulus. Rămâne

imobil un moment, se ridică meticulos şi se apropie de uşă. L-am învăţat mai înainte să se folosească de sezamul meu. Cric, crac, firc, frac, deschide şi intră.

O bat pe umăr pe *Fräulein* Heidi.

– Să mergem, dragă. Dar pentru ultima oară te avertizez: dacă încerci să mă înşeli, îţi trag un glonţ în coccis şi n-ai să mai poţi face dragoste decât prin corespondenţă.

Chiar avocatul în persoană răspunde soneriei noastre. Are un cap leonian, individul. Faţa e încadrată de un păr des, aproape alb, dat spre spate şi menţinut de ochelarii în montură de baga, pe care-i poartă à la Jean Dutourd, fiindcă, la fel ca ilustrul academician, are mai multă nevoie de o cordeluţă decât de lentile de vedere.

Privirea lui limpede e umbrită (aşa se scrie întotdeauna prin cărţile de ţinută: „umbrită") de sprâncene care, ciudat, ele sunt negre.

Maestrul face cât doi, cum nota Mgr. contele de Paris şi periferii în faimosul lui tratat despre pescuitul tonului în Haute-Marne. Împinge înainte un burtoi mare cât o betonieră şi poartă o haină pentru interior de culoarea şampaniei, cu revere din mătase neagră, brandemburguri şi epoleţi căzăceşti.

Se lasă un moment de tăcere, în decursul căruia ne măsoară, pe Heidi şi pe mine. Apoi, se trage într-o parte pentru a ne permite să intrăm. Locuinţă burghez-nemţească: piatră, boazerii, covoare, mobile sinistre, şi tablouri atât de sumbre şi trăznite, că pictorii care le-au mâzgălit vor fi nevoiţi pe urmă să se retragă la mănăstire pentru a-şi recăpăta gustul de viaţă.

Fără o vorbă, ne conduce la primul etaj, unde se află vastul lui birou-bibliotecă, dotat cu scară de acaju pentru a putea ajunge la cărţile al căror autor începe cu litera „A". Masa de lucru e sobră ca mormântul lui Charlemagne[1], iar fotoliul cu puţin mai mare decât tronul defunctului şah al

[1] *Charlemagne* (747-814) – rege al francilor şi împărat al Occidentului, între 800-814; personaj ajuns legendar, este eroul a numeroase balade. (n.tr.)

franului. Paulus se aşează în el, iar nouă ne indică cele două scaune, relativ modeste, dispuse în faţa lui.

Sesizând ca o alunecare în spatele meu, mă întorc şi dau cu ochii de o namilă, care a avut capul spart rău într-un moment delicat al vieţii, cap reparat mai apoi de Picasso, deghizat în chirurg estetic. Presupun că trebuie să fie garda de corp a avocatului.

Noul sosit se aşează aproape de uşă.

Tensiunea creşte. Tăcerea devine terifiantă.

În cele din urmă, maestrul Paulus îşi încrucişează mâinile manicurate înaintea lui şi începe să-o fixeze pe Heidi cu un aer interogator, care o îngheaţă.

– Vă mulţumesc că aţi binevoit să ne primiţi la o oră aşa de înaintată, pentru vârsta ei, maestre, atac eu.

Îmi spune:

– Puteţi vorbi franţuzeşte.

Franţuzeşte. Dovadă că accentul meu germanic lasă de dorit. Pe când el nici urmă de accent! Dacă ar fi de prin părţile Arcachon-ului sau Pithiviers-ului n-ar vorbi mai bine scumpa mea limbă stufoasă.

– Mulţumesc, maestre. Eu sunt cel despre care v-a vorbit Conrad Wilfrid azi dimineaţă sau mai exact ieri dimineaţă, fiind trecut de miezul nopţii. Ceream ajutor şi am avut parte de o maşinaţie perfidă, care demonstrează că-i preferaţi pe agenţii din Est celor francezi. Din cauza intervenţiei dumneavoastră, am avut de înfruntat o zi grea, care a ocazionat decesul prematur al unui anumit număr de persoane, femei într-o mare măsură.

Mă aştept să protesteze, să nege, să-mi cânte o arie pe muzică de cameră, dar el continuă să mă asculte detaşat, cu labele lui groase împreunate peste mapa biroului.

– Consider, dragă maestre, că îmi datoraţi reparaţii pentru gravul prejudiciu pe care l-am suportat. Cunoscându-vă după reputaţie, ştiu că vă va fi uşor să mă ajutaţi. Ceea ce aştept de la dumneavoastră e să găsiţi un om bătrân, nevinovat, pe care bulgarii au pus mâna. Am nevoie de el în cel mai scurt răstimp, adică până în zori. Adaug că, dacă îmi refuzaţi sprijinul, veţi avea de suportat neplăceri grave.

O împing pe Heidi cu piciorul. Ea murmură:

– L-au ucis pe Conrad, *Herr* Paulus.

– Precum şi pe Elsa Labowicz şi pe Katarina Swoboda, dacă numele lor vă spune ceva, completez eu.

Dar grăsanul nu se lasă dus cu vorba. Îl văd că-şi îndreaptă mâna sub birou. Ştiu eu ce are de gând să facă. La fel ca un prezentator de TV pe parcursul jurnalului, caută şi el butonul destinat să avertizeze regia că poate pregăti documentarul menit să-i ilustreze comentariul.

Îi zâmbesc.

– Nu vă osteniţi, dragă maestre.

Îi arăt un minuscul cleştişor în căuşul palmei.

– V-am tăiat firul alarmei.

Acum, marchez un punct, fiindcă avocatul îşi pierde din indiferenţă.

– Îmi place să discut fără intenţii ascunse cu un interlocutor ca dumneavoastră, dragă domnule Paulus.

Sunt unii oameni pe faţa cărora vezi cum creşte furia, aşa cum vezi apropiindu-se o furtună tropicală pe deasupra mării. Se întunecă, o respiraţie gâfâită le agită perii din nas, iar ochii lor aruncă fulgere.

Ce zici, n-o să plesnească? Burduhanul lui enorm pare să conţină cinci gemeni cărora le-a venit sorocul şi se îmbrâncesc la pârleaz.

– Kurt! strigă el arătându-mă.

Subalternul lui face un salt. Un adevărat copi dresat; cu dinţii ca nişte cârlige. Dacă te muşcă, trebuie să fie smulsă carnea, altminteri nu şi-ar mai putea elibera colţii.

Ce viteză are tipul, *mamma mia!* A şi năvălit peste mine. Abia am avut timp să arunc cleştişorul în fereastră ca să-l alertez pe Bérurier.

Gorila mi-a şi înşfăcat braţele pe deasupra spătarului şi mi le trage spre el mai să mi le rupă.

– Blanc! strig eu.

Body-gardul e un mare profesionist. Ăsta-l Siva[1] cel cu şapte braţe. M-a şi deposedat de pistol fără să mă slăbească deloc din strânsoare. Am impresia că-s cimentat pe scaunul meu.

[1] A treia mare divinitate hindusă, Zeul Distrugerii. (n.tr.)

Paulus se ridică.

– Nu-i da drumul! îi spune.

Se duce la bibliotecă şi face să pivoteze un panou de cărţi prea aurite pentru a fi citite şi descoperă o ascunzătoare de doi metri pe doi.

– Adu-l aici! porunceşte el.

Omul cu mutra implozată mă obligă să mă ridic printr-o dublă torsiune a omoplaţilor. Ce Dumnezeu fac amicii mei! Ăsta ar fi fost momentul să-l interpreteze pe Ruy Blas, totuşi! Apropiindu-mă de ascunzătoare, constat că e capitonată, insonorizată şi prevăzută cu o banchetă fixată de zid. Fermecătoare celulă, probabil că serveşte pentru calmarea partenerilor recalcitranţi, când discuţia eşuează.

Avocatul ridică receptorul, cântă ca la pian, aşteaptă puţin şi rosteşte:

– Paulus! Veniţi să luaţi coletul care vă interesează.

Apoi, închide. Puţin vorbăreţ, pentru un avocat! Am ajuns la intrarea celulei. Exact în această clipă, o voce cu tendinţe de a-l escamota pe „r" lansează:

– Lasă-l că nu ştiu ce-ţi fac!

Când spun că-l escamotează pe „r" nu-ţi poţi da seama din fraza de mai sus, dar oricum aşa face impresia.

Intră Jérémie, ţinând înaintea lui, de talie, o frumoasă damă blondă. I-a înfipt sub bărbie ţeava revolverului. Stupoarea celor doi austrieci.

– Ţi-am zis să-l laşi! repetă amicul meu *black*.

– Lasă-l! îi ordonă Paulus lui Kurt.

Uf! aripioarele mele sunt complet paralizate.

Dar se produce o nouă surpriză! Îşi face apariţia un tip în pijama şi halat cu o archebuză. Pare a fi o replică a faimoasei Bertha care apărase Parisul în nouăsute paişpe. Propteşte ţeava în ceafa lui Jérémie şi glăsuieşte în austriacă, dar prietenul meu înţelege:

– Aruncă imediat pistolul, că de nu o să umplem de sânge covorul domnului.

Şi Jérémie Blanc, amar, aruncă pistolul jos. E momentul de care profită Béru pentru a intra la rândul lui în birou. Acesta începe să semene

cu o piesă de Feydeau[1]. Grasu nu gândeşte, nu vorbeşte, ci izbeşte cu teribilul lui pumn de gladiator grumazul tipului în pijama. Poc! Cade grămadă.

Mister Béru ridică cele două arme care murdăresc covorul.

– Cred că ăştia-s toţi, anunţă el. În urma mea nu mai vine nimeni.

Ca să mă asigur, iau pistolul gorilei;

– Permiţi, grăsanule?

Şi îi invit pe maestru şi pe garda lui de corp să intre în ascunzătoare, după care fac să pivoteze panoul. Se produce un clănţănit sec, închiderea unei încuietori de înaltă tehnicitate. Iată-i pe cei doi ex-antagonişti ai mei în cuşcă.

Béru radiază. Se împăunează în faţa lui Jérémie.

– Cine o lua pe coajă dacă nu intervenea Bérurier, cioroiule? Tipul pe care l-am lăsat lat, te urmărea încă de pe scară şi tu, tolomacule, erai ocupat s-o strângi în braţe pe duduia, n-ai băgat de seamă!

Ciulesc urechea să mă asigur că cei doi prizonieri nu fac tărăboi. Dar ascunzătoarea e atât de perfect insonorizată că ar putea să tragă focuri de artificii şi să organizeze acolo o defilare cu majorete fără ca din birou să se audă nici cel mai mic ecou.

Dacă e cineva depăşit de evenimente, aceea e Heidi. Se crede ca într-un film american, fetiţa!

– După tine, îi spun, cui crezi că i-a telefonat?

Heidi ridică din umeri.

– Echipei de bulgari? insist eu.

– Da, s-ar putea, aprobă ea.

– Deci, vor veni aici. Aşa încât, cum tot îmi doream eu să-i întâlnesc, am să fiu încântat de cunoştinţă. În orice caz, îţi mulţumesc pentru comportamentul tău: ai fost la înălţime.

– Consider că alături de voi viaţa e mai frumoasă, îmi răspunde simplu, dulcea copilă.

Îi mângâi crupa şi mă apropii de dama blondă pe care o înlănţuise

[1] *Georges Feydeau* (1862-1921) – scriitor francez, autor de vodeviluri bazate pe comicul de situaţii. (n.tr.)

domnul Blanc. Reuşit şasiu. iapă de rasă. Cocotă patentată! Reuşeşte cu succes să activeze lapţii scumpului maestru!

– Trăgea cu urechea din uşa dormitorului ei, îmi explică Jérémie. Am luat-o prin surprindere.

– Trebuie neutralizată ca şi temerarul adormit de Gras. Şi pe urmă să fim atenţi ca şi ceilalţi ocupanţi ai casei să stea cuminţi. Hai băieţi, la treabă, aşteptăm musafiri.

– Uite-i! anunţă domnul Blanc, la pândă în dreptul unei ferestre neluminate.

Negru pe negru, îl imită pe omul invizibil cu condiţia ca acesta să-şi fi păstrat prezervativul.

– Eşti sigur?

– Absolut: s-a oprit o maşină în faţa casei.

– Câţi sunt?

– Trei: o fată şi doi tipi.

– Vin toţi trei încoace?

– Nu: unul a rămas la volan.

– Perfect! Să ne ocupăm locurile!

Acu-i acu, cum zice Béru!

Totul se eşafodează pe încrederea acordată lui Heidi. Trebuie să fii nebun să-i laşi frâu liber după escrocheriile prealabile; dar s-ar părea că şedinţele amoroase, a Grasului şi a mea, au câştigat-o de partea cauzei noastre valoroase.

Am impresia că, dacă izbutim să ieşim din mocirla asta, va trebui s-o luăm cu noi, fiindcă în ţara ei natală ar risca să nu mai atingă suta de ani!

Heidi coboară să răspundă discretei sonerii. Împreună cu Jérémie ne ghemuim în spatele celor două canapele din salon, ţinându-ne armele de ţeavă pentru a nu utiliza decât crosele contondente.

Dacă Heidi ne trage pe sfoară, o încurcăm urât, astfel ascunşi. Altminteri, totul ar trebui să meargă strună.

Cât despre Béru, şi de data asta el e la „exterior", fiindcă am prevăzut posibilitatea ca unul dintre noii veniţi să rămână în maşină.

Uşa se deschide. O aud pe Heidi salutându-i scurt pe oaspeţi.

– Domnule, doamnă...

Apoi, adaugă:

– Dacă vreţi să mă urmaţi.

Nici o şuşoteală, totul se desfăşoară rapid. Paşi care se apropie. Uşa salonului se deschide. Heidi acţionează un comutator.

– Dacă vreţi să luaţi loc, maestrul Paulus vine imediat!

Descifrez umbrele pe mochetă. Bărbatul se lasă exact pe canapeaua din faţa lui Jérémie. Tipa, surescitată fără îndoială, a rămas în picioare şi se plimbă prin încăpere, idioata! Examinează picturile din secolul al şaptesprezecelea agăţate pe ziduri. Dacă dă ocol canapelei, o să mă zărească. Jérémie o fi oare pe faţă? Da, sper. Trebuie să-i vină de hac urgent tipului! E fantastic negrul ăsta, îmi citeşte gândurile, crede-mă! Aud o lovitură seacă răsunând găunos. Atunci, sar cu revolverul în mână (îl ţin de capătul care trebuie).

– Labele sus, idioato! urlu la ea.

Am luat-o prin surprindere. Dacă are o armă asupra ei, ar trebui s-o ţină în chiloţi, mâinile fiindu-i libere. Sar peste canapea şi mă arunc asupra ei. Vrea să bată în retragere, dar acesta e momentul ales de Heidi să deschidă uşa şi, ca într-un scheci comic, blonda se loveşte cu capul de ea. Sângele o orbeşte. Eu *no* milă: îi trag una în bărbie s-o adorm. A devenit un rit printre noi. Somniferul pumn. Trosc! O labă corect aplicată şi „noapte bună, copii". A început să se obişnuiască de când cu lovitura în forţă din sala de gimnastică.

Jérémie ia colacul de funii pregătit sub o pernă. Se apucă de legat fedeleş confreria, în vreme ce eu mă duc să văd ce se întâmplă în stradă.

Şi aici n-avem de ce ne plânge: merge ca pe apă! Şi în maniera cea mai simplă cu putinţă. Închipuie-ţi că Dolofanul, care pândea din maşina lui Heidi, coboară şi se apropie de celălalt vehicul. Îşi ţine legitimaţia în mână. Sus stă scris „Poliţia" şi acesta este un cuvânt cvasiinternaţional. Cu excepţia japonezei, chinezei, sanscritei, zanzibarienei şi surdo-mutei, aproape peste tot se scrie în acelaşi fel.

Autoritar, ciocăneşte în geamul şoferului şi-i prezintă legitimaţia.

Apoi îi face semn omului să coboare, ceea ce el execută încrezător. O lovitură béruriană cu capul. Prăbuşirea. Maiestatea sa împinge uşa întredeschisă, târându-şi victima de guler. Imediat operăm joncţiunea în salon. Îşi cară victima pe umeri. Se scutură de greutate cu o mişcare de morar.

– Pune-mi-l la pachet şi pe ăsta, vreau să-l ofer în dar, îi spune domnului Blanc, care termina cu propriul lui client.

DESENEAZĂ-MI UN PROIECT DE SFÂRŞIT PENTRU ACEASTĂ CARTE AIURISTICĂ

Viaţa îţi oferă mereu câteva ceva imprevizibil şi din această cauză reuşeşte să ne devină suportabilă.

Astfel, vezi tu, în bătălia à la Trafalgar purtată la maestrul Karl Paulus, există un personaj, pe care încă nu l-am văzut, şi pe lângă care aş fi trecut fără să zăbovesc, dacă n-ar fi fost Heidi. E vorba de soţia legitimă a maestrului.

La indicaţia mea, a fost neutralizată în dormitorul ei de către sbirii mei, însă văicărelile ei au atras atenţia noii noastre aliate. Proaspăta văduvă a lui Conrad se duce să afle noutăţi, îi dă o mână de ajutor femeii impotente şi se întoarce mult mai târziu, pe când noi ne aflam în plină conversaţie cu ultima fată din faimosul trio bulgar.

Aceasta din urmă e zgârcită la vorbă. Să divulge ceva? Da de unde! Tot ce mi-a zis e că a fost găsit cadavrul Swobodei sub grămada de pietriş. Un vagabond a anunţat poliţia. Nu-mi comunică acest lucru decât pentru a mă face asasin. Altminteri interpretează marea arie a Mutei, ceea ce mă supără, fiindcă începe să se crape de ziuă. Într-o oră va fi lumină. Trebuie s-o luăm repede din loc, că de nu, e vai de noi! Ajungem hrană la câini! Avem pe urmele noastre nu numai poliţia dar, colac peste pupăză, toată lumea interlopă vieneză, mobilizată de Paulus. Tipa, deşi Béru a bumbăcit-o potrivit metodelor practicate de el, a rămas zidită în ura ei ca în cea mai inexpugnabilă citadelă.

– S-o fac bucăţele? se înfurie Grasu.

Nu-i răspund nimic. Mă gândesc la Felix care pare pierdut definitiv pentru noi, la Toinet care doarme acasă la Heidi, singur singurel, la discreţia unei intruziuni a duşmanilor noştri. Mă gândesc şi la securitatea noastră compromisă. Mă gândesc la mami care se odihneşte cast în patul ei din Abano, în aşteptarea orei când se tartinează cu nămol cald. Şi mă mai gândesc la viaţă în ansamblul ei, ursuză şi înşelătoare, dar, la fel ca democraţia, preferabilă oricărei alte forme de inexistenţă!

Intrarea lui Heidi mă trezeşte la realitate.

Mă cheamă printr-un gest la care răspund.

În loc de explicaţii, mă conduce la subsol. Străbatem o pivniţă de vinuri, sublim echipată şi aprovizionată. Cu un regulator de temperatură, rafturi din ciment etichetate. Denumiri franţuzeşti fredonează pe ici pe colo, cum ar fi Bordeaux, Bourgognes. Vinuri albe, vinuri roşii. Alsacia, Touraine, Jura cu al lui Chateau Chalon!

Heidi traversează vasta încăpere. Teribil de medieval, ca temperament, maestrul adoră uşile secrete, pereţii pivotanţi, obiecte de toate neamurile date uitării; chiar în capăt e o presă veche din lemn, antică. Dacă o pipăi unde trebuie, se dă la o parte, scoţând la iveală o deschidere. Prin această deschidere se zăreşte o cameră de tortură, din cele la care visează călăii nostalgici ai Evului Mediu.

– Cum de-ai descoperit aşa ceva? mă informez eu.

– Doamna Paulus. Îşi urăşte bărbatul care a supus-o celor mai grave umilinţe. Ea mi-a pomenit de existenţa acestei camere.

Intru înăuntru pentru un examen sumar al locului.

– Ei bine, aşa ceva e în măsură să dea un impuls salutar anchetei, rostesc eu.

Ne vedeţi, atârnaţi, cinci, şase... scria François Villon.[1]

Notează că nu seamănă deloc cu spânzurătorile lui Montfaucon[2].

[1] *François Villon* (1431-1463) – poet francez. A dus o viaţă aventuroasă, riscând de mai multe ori să fie spânzurat. (n.tr.).

[2] *Bernard de Montfaucon* (1655-1741) – călugăr benedictin, fondatorul paleografiei. (n.tr.).

Mult mai moderne în ciuda arhaismelor. Ei bine, toţi sunt aici atârnaţi, cinci... Nu şase. Maestrul Paulus, gorila lui, bulgăroaica şi cei doi zbiri ai ei. Interesant tablou! Imaginează-ţi că fiecare dintre personajele citate e suspendat de un picior printr-o verigă de oţel fixată în jurul gleznei. Un sistem de funii culisante pe un scripete a permis să-i ridicăm de jos, mecanismul fiind acţionat de un motor electric. Iată-i aşadar pe oamenii noştri cu capul atârnând şi părul aproape atingând pardoseala.

Eu sunt cel care ia cuvântul, în nemţeşte.

– Târgul e simplu! Vreau să-l recuperez pe acel bătrân pe care l-aţi răpit şi l-aţi îmbarcat spre o destinaţie necunoscută. Dacă nu-mi este predat într-o oră, plecăm de aici şi prevenim poliţia şi presa. Maestrul Paulus va trebui să le dea explicaţii cum se face că o sală de tortură a fost instalată la subsolul casei lui. Cred, în plus, că onorabila lui soţie va furniza amănunte interesante. Vom asista la sfârşitul unei frumoase cariere. Printre altele, se va pune serios problema unui anume bulgar.

Sângele începe să le năvălească în cap.

Mă aşez lângă fată, direct pe jos.

– Ascultă, puicuţo, îi spun. Poate n-ai să mă crezi şi totuşi, ceea ce am să-ţi spun e purul adevăr. O groază de oameni au murit până acum din cauza unei simple neînţelegeri. Bătrânul nu ştie nimic din ce bănuiţi voi, iar medicul decedat în apropiere de Atlanta, nici atât. Nici eu nu ştiu nimic. Tot ceea ce am înţeles e că s-a petrecut ceva urât în SUA, cu privire la virusul variolei. Nişte inocenţi şi-au băgat nasul unde nu le fierbea oala şi totul s-a terminat printr-un eşec.

După care, fac linişte. Nu-mi rămâne decât să aştept. Îmi iau trupele de-o parte.

– Jérémie şi Heidi, fiţi aşa de drăguţi: mergeţi să-l treziţi pe Toinet şi să-l aduceţi aici, fiindcă va trebui să ne luăm zborul în zori. Tu, Bérurier, explorează prin jur şi vezi dacă nu dai peste vreo idee care să ne permită să părăsim Viena fără a atrage atenţia.

– Şi tu ce-ai de gând să faci? bombăne Mamutul.

– Esenţialul, îi răspund. Ca de obicei!

Unul dintre oamenii bulgăroaicei cedează primul. Trebuie să spun

că momentul e dramatic. Oamenii ăştia suspendaţi de un picior sunt la capătul rezistenţei. Scot gemete sfâşietoare, din fericire, absorbite de sala insonorizată.

– Nu mai pot! Milă! Milă! imploră el.

Eu, ce-ţi închipui, că am să mă reped la el cu microfonul în mână? Nici vorbă.

E dispreţuitor, Antonio. Mă joc cu instrumentele de tortură: o freză de dentist, cada cu un singur robinet, pentru apă clocotită, şobolani graşi închişi într-o cuşcă prevăzută cu o trapă care permite să intre în interior capul unui om, dulapul de farmacie, conţinând o panoplie completă de fiole şi seringi pentru injecţii sinistre, saboţi de pe vremuri...

– Vreau să vorbesc! Vreau să vorbesc! urlă cel care a clacat.

Tânăra mai găseşte resurse să-l boscorodească în limba ei maternă, în termeni nu tocmai plăcuţi auzului. Numai că individul, cel rămas la bordul maşinii, a depăşit pragul susceptibilităţilor, al onoarei, patriotismului şi mai ştiu eu ce altceva. Paulus şi cuţitarul lui, învinşi şi ei, îl îndeamnă:

– Vorbeşte! Vorbeşte!

Ar putea să pară aproape caraghios.

– Bătrânul trebuie să fie îmbarcat pentru Bulgaria în dimineaţa asta, mărturiseşte omul.

– În ce mod?

– Într-un avion particular. Plecarea are loc de pe aeroportul Kuhfliege, în zori! Dezlegaţi-mă! Vă implor! Am vorbit, nu?

Iar eu, imperturbabil:

– Un avion de aeroclub posedă autorizaţie pentru Sofia?

– E un Jet de douăzeci de locuri, care aparţine corpului diplomatic bulgar şi care se bucură de...

În acest moment, leşină.

Eu, mă cunoşti, nu? Sunt un adversar de temut, dar nu rău din fire. Un cavaler cu inima largă! Îi cobor pe oamenii mei, dar fără să le scot veriga din jurul gleznei. Îi ţin chiar cu un crac în aer, te prinzi? Se odihnesc pe spate, asta-i tot. Astfel vor fi neutralizaţi până în clipa eliberării...

Isteţ, nu? N-ai impresia?

Eu da!

* *

Stai să vezi...

Stai să vezi, zău că ar face să cumperi un polaroid de trei şilingi (aş da chiar până la cinci, atât de mult ar merita scena să fie imortalizată).

Ce cortegiu, draga mea!

Mai întâi, să-ţi vorbesc despre Rolls-ul Phantom, mare, negru, aparţinând maestrului Paulus, agrementat cu o săgeată crem pe caroserie, ornament ce-l face să-şi piardă puţin din demnitatea britanică[1]. Pe acoperişul lui venerabil s-a plasat, oh, ce lese-majestate!, un suport de schiuri, cu mai multe perechi deasupra. Apoi, domnul Blanc, impresionant, într-o livrea bleumarin de şofer. Pe urmă, trebuie semnalat Alexandre-Benoît, voluminos, umplând o ţinută de après-ski din piele de căprioară, bej, guler dintr-o nefericită de focă pe care Bardot[2] n-a putut-o salva, căciulă tot din focă, oameni fără milă! Ţoalele sunt ale avocatului, şi îi conferă aspectul unei persoane onorabile. Cât despre mine, grăbit foc, şi Heidi, arboricolăm şi noi (ar zice Bérurier) ţinute de après-ski. Numai Toinet a rămas în civil, fiindcă n-am găsit nimic pe potriva lui. Băiatul e fericit nevoie mare că are să se plimbe cu un Rolls. Se distrează culisând geamul care-l izolează pe şofer de restul pasagerilor.

– Asta da maşină! jubilează el. N-aş vrea să mă duci la şcoală cu ea, fiindcă băieţii şi-ar râde de mine, dar serios, parcă am fi într-un salon.

Frumoasă mai e lipsa de griji. A trăit clipe cumplite, dar ele au şi început să se împrăştie în căpşorul lui.

– Apropo de salon, reia el, Jérémie a făcut dragoste pe rupte cu tipa, acasă la ea. A crezut că dormeam, dar strigătele ei m-au trezit. Ce caraghios, fata asta stătea cu picioarele ridicate drept în sus. Trebuie că-i obositor, nu?

---

[1] Apropo de britanic: s-ar părea că ducele de Edimbourgh face crize de nervi de când a terminat de colorat albume şi de colecţionat trabuce. Regina e îngrozită şi o bate gândul să-i cumpere o târfă. (n.a.)

[2] Actriţa *Brigitte Bardot* a iniţiat o amplă manifestare cu caracter ecologic şi de protecţie a animalelor, militând şi pentru salvarea puilor de focă vânaţi în cantităţi uriaşe. (n.tr.)

Revelaţiile puştiului mă fac să râd. Frumoasa Heidi ne-a luat pe toţi trei la rând! O creatură vorace, cu temperament incendiar!

Abia s-a crăpat de ziuă, vremea o să fie frumoasă, se zăresc crestele acoperişurilor poleite, iar cerul se limpezeşte de ultimii nori negri, care-l murdăreau.

Aeroclubul Kuhfliege e situat la sud de oraş, pe o câmpie vastă, limitată de păduri de brazi. Într-o jumătate de oră am şi ajuns. Câteva lumini mai sunt încă aprinse spre hangar şi în clădirea clubului. Prin uşile grele, larg deschise, disting un Jessica 47, verde şi albastru, în culorile Bulgariei. Deci, preasensibilul nu ne-a turnat braşoave. Mulţumită şiretlicului meu cu Rolls-ul şi schiurile, am putut ajunge fără probleme. Altminteri, o puneam de mămăligă, fiindcă periferiile Vienei şi toate şoselele sunt împânzite de baraje poliţieneşti. Maşina noastră a fost oprită în două rânduri de gabori, dar zărind ţinuta noastră şi schiurile de deasupra, ne-au făcut semn să ne vedem de drum, fără să ne ceară măcar actele. Am impresia că Rolls-ul lui Karl Paulus, atât de bătător la ochi, e cunoscut de autorităţi şi beneficiază de un tratament de favoare. Probabil că maestrul nu se ruinează plătind contravenţii.

Aşadar, tragem într-un parching mic, nu departe de clădirea clubului şi aşteptăm.

Grasul sforăie de mama focului. Jérémie a coborât geamul ca să rămânem în legătură. Toinet mă întreabă arătându-mi-o pe Heidi.

– O luăm cu noi pe tipa asta brunetă, Tonio?

Gândesc că da, e prea compromisă; dacă o lăsăm aici, riscă să moară de tânără.

– Crezi că m-ar lăsa să-i ating gazonul?

– Dacă ai s-o rogi frumos, Toinou, nu văd de ce ţi-ar refuza această favoare; e o fată de viaţă!

– Băiatul tău are instincte perverse, declară domnul Blanc, care l-a auzit.

– Mai puţin decât cei care o fac pe sfinţii, ca apoi să profite de bietele austriece durdulii, de îndată ce rămân singuri, îi dau eu replica.

Bum! Jérémie închide sonorul.

În hangarul apropiat, trebăluiesc doi bărbaţi în jurul aparatului. Tineri, bine clădiţi.

– Dăm asaltul când soseşte prietenul tău?

– Aşteptăm să-l urce mai întâi în avion pentru a evita să nu-l împuşte.

Timpul trece. Înţeleg de ce nu scot pasărea din hangar. Vor mai înainte să-l instaleze pe pasagerul clandestin. Dar Felix n-ar trebui să fie complet clandestin. Sunt convins că, dacă nu l-au ambarcat de cu seară, motivul a fost să-i întocmească documente false.

– Pune radioul, pată de gudron!

Îi dă drumul. Muzică. Şi iar muzică. Viena cântă şi valsează! Informaţiile rămân pentru mai târziu.

– Fii atent, Antonio, vine lume! lansează deodată puştiul.

Într-adevăr, un Audi comercial, gri, îşi face apariţia la marginea terenului. Trece pe lângă noi şi se opreşte în faţa hangarului. Am timp să desluşesc trei siluete în interior. Cu o lovitură de cot îl trezesc pe plantigrad.

– E timpul, Grasule!

Maiestatea sa tresare.

– La ordine!

– Vezi ce se întâmplă? îl întreb pe domnul Blanc.

– Au coborât doi inşi. Îl ajută pe bătrân să iasă din maşină, comentează Leon Zitrone din Senegal.

– Şi pe urmă, copile?

– Îl urcă în avion.

– O.K., fii gata, Albă ca Zăpada, să intri în acţiune.

– Te conjur, nu-mi mai spune Albă ca Zăpada, că altfel las totul baltă!

– Logic ar fi, reiau eu, ca unul dintre cei doi sosiţi să plece, fiindcă trebuie să ducă maşina de aici. Deci, nu vor rămâne decât trei. Fiecare ia în primire câte unul, băieţi! Toinet, tu te culci în maşină, la fel şi Heidi!

– Asta-i bună! protestează neîmblânzitul puştan.

– Greşeşti, pierzi o ocazie unică s-o palpezi pe *Fräulein*, aşa cum îţi doreşti.

– Aşa-i, nu văzusem lucrurile sub aspectul ăsta! recunoaşte Toinet.

După cum prevăzusem, unul dintre însoţitori coboară din avion, face un mic gest cu mâna personalului de bord şi urcă în Audi. Tipul părăseşte scena.

– Bun, apropie-te de hangar, floare a savanelor. Opreşte grămada asta de fierotanii înaintea avionului. Eu urc înăuntru, iar voi îi neutralizaţi pe ceilalţi doi. Repede şi bine, m-aţi înţeles?

Domnul Blanc a şi pus maşina în mişcare. Cei doi bărbaţi sunt pe punctul de a urca scara avionului. Văzând-ne apărând se opresc să se uite la noi.

De pe scaunul lui, Jérémie le adresează un gest peremptoriu, ordonându-le să coboare. În viaţă, cel care pretinde e ascultat, dacă ai remarcat. Te propteşti în mijlocul unui trotuar, fluieri şi strigi pe cineva; imediat vine spre tine, îngrijorat! În fiecare individ sălăşluieşte frica! O frică endemică din cauza căreia se supune tuturor exigenţelor.

Deci, cei doi căruţaşi coboară. Bérurier şi Jérémie ies din Royce.

– Ce s-a întâmplat? întreabă unul dintre ei.

A ciripit pe nemţeşte, dar Béru n-are nevoie să-l citească pe Goethe ca să priceapă ce vrea. Îşi strânge degetele pentru a compune un pumn de trei livre, păros, copitat, numai crevase. Îşi ridică pumnul cu pricina la înălţimea umărului.

– Ia uite aici, babi! spune el, arătându-i-l cu degetul stângii.

Tipul se uită fără să înţeleagă. Pumnul pleacă, descrie o traiectorie de cincizeci şi doi de centimetri şi percutează falca persoanei în cauză.

Cât despre Jérémie, el se mulţumeşte simplu să propteasă ţeava revolverului în buricul celuilalt aviator. În regulă, amicii mei s-au descurcat bine. Liniştit, urc scara cu armă în mână.

Dragul de Felix stă pe un scaun în spatele pilotului. În ce hal, vai de el! Plin de vânătăi, de echimoze, de sânge uscat în barba crescută. Un ochi învineţit, o buză umflată. Alături, un zdrahon suspect, colţuros. O mutră infectă pe care n-ai lua-o nici în ruptul capului dacă ar face autostopul, chiar dacă ai conduce un autobuz înţesat de securişti înarmaţi. Un ins aşa groaznic ca el nici nu-mi puteam imagina. E aşa de sinistru că ai muri de frică privindu-te în oglindă!

Când dă cu ochii de mine, nu-şi pierde timpul. Ce reflexe, domnul meu! Şi totuşi, revolverul se găsea într-un buzunar interior! Vâââj! Un glonţ sfâşie gulerul vestonului meu şi se înfige în uşa capitonată. Traiectoria lui am determinat-o mai târziu, fiindcă deocamdată n-am timp de joacă. Glonţul meu l-a urmat pe al lui la o miime de secundă. Şi pe el îl atinge în guler, dar în partea dinspre revere. Clavicula îi explodează. Din gât îi lipseşte o bucată de carne uite: aşa de mare. Vezi? Nu, exagerez: cam aşa! Dar înseamnă ceva, ce părere ai? Dintr-un salt mă arunc peste mâna lui înarmată şi cad pe interval. Crac! Braţul lui s-a frânt de rezemătoarea scaunului: Osul (nu-mi mai aduc aminte care, în orice caz nu uterul) i-a străpuns carnea şi hainele. Ai putea să-ţi faci din el un portmantou! Individul, în ciuda găurii din gât, a omoplatului făcut praf şi a braţului drept fracturat, continuă să fie agresiv. Să ştii, că am fost obligat să-l pocnesc cu crosa în cupolă ca să-l cuminţesc. Ah, bulgarii ăştia, dacă mi-ar mai vorbi cineva despre ei, aş şti eu ce să răspund!

– Dragă San-Antonio, behăie Felix, ştiam eu că ai să mă salvezi din impasul ăsta. Aşa cum am scris la pagina 120 sau 121 a cărţii mele *Stejarii tăiaţi: speranţa e singurul elixir al omului.*

– Nu ştiam că ai publicat o carte, profesore.

– Nici nu-i de mirare, fiindcă n-am scris-o niciodată, îmi explică el. E o operă pe care m-am mulţumit s-o compun şi s-o învăţ pe de rost, cam tot aşa cum a făcut Soljeniţîn[1] în gulag unde nu avea hârtie nici măcar să-şi şteargă curul!

– În acest caz, de ce ai citat pagina 120 sau 121?

– Pentru că, îmi răspunde Felix cu o voce slăbită din pricina tratamentului la care a fost supus, pentru că mi-am imaginat că va fi scrisă în caractere elzevir, corp 10, cu interval de două puncte şi 45 de rânduri pe pagină. Acest fapt îmi permite să fac mai uşor referiri, înţelegi?

– Şi de ce nu o încredinţezi unui editor?

– La ce bun aş publica-o, Antonio? De multişor literatura şi-a făcut

[1] *Alexandre Soljeniţîn* (1918) – scriitor rus, expulzat din URSS din cauza operei lui, care denunţa regimul stalinist. Premiul Nobel – 1970. (n.tr.).

plinul. Tot ce se mai scrie de o sută de ani încoace nu-s decât repetări inutile, sărmane prietene. Nu mai este loc pentru cercetarea ştiinţifică. Filozofia e saturată, mai rău: superfluă! Cartea mea nu-i decât o gimnastică a minţii, rezervată uzului personal. Dacă aş fi ştiut să brodez sau să împletesc coşuri, foarte probabil că n-aş fi compus-o.

Şi uite aşa stăm noi la taclale, Felix regăsitul şi cu mine, în prezenţa unui ins inanimat, al cărui suflet îmi pare incert.

Unii şi unele vor considera momentul prost ales pentru o conversaţie de acest gen, ştiu. Dar ce importanţă are, puţin îmi pasă mie de asemenea oameni! Cel care nu-şi asumă consecinţele fanteziei sale nu-i bun decât să lipească fluturaşi pe parbrize sau să sculpteze bustul lui Raymond Barre[1] în slănină.

– Hai, Felix, e timpul să mergem.

În clipa aceea, răsună o voce juvenilă. Cea a lui Toinet. Puştiul a urcat la bordul avionului şi examinează carlinga cu interes.

– Ia zi, şefule, mi se adresează el. De ce n-am şterge-o cu avionul ăsta? Piloţii sunt jos şi, după cum le vorbeşte nenea Béru, sunt gata să ne facă orice serviciu.

Vine mai aproape. Zâmbetul din colţul buzelor, de pe acum echivoc, îi strâmbă gura. Îşi întinde mâna spre nasul meu.

– Ca să-ţi demonstrez că mi-am realizat proiectul. E straşnic!

DESENEAZĂ-MI CONCLUZIA

Să ştii că Toinet e câteodată, genial! Când mă gândesc că ar fi putut să ne iasă sufletul încercând să trecem frontiera în maşină! Or, cu avionul ajungem în Elveţia iubită dintr-o bătaie de aripi, pur şi simplu.

Pilotul, deşi bulgar, se lasă uşor convins când a văzut cum l-am aranjat pe zdrahon, iar Béru şi-a scos la iveală cuţitul lui vechi, marca Opinel, cu lama ascuţită ca o rază laser, asigurându-l că-i va tăia prunele una câte una. Îi şi dăduse nădragii jos şi-l înhăţase pentru efectuarea unei vivisecţii suspecte (halt!). Bun, pare să fi înţeles, drăguţul pilot, să fi înţeles că erou, bravo, mersi, face frumos într-un sicriu cu perniţă pentru medalii postume, dar în viaţă şi castrat nu mai înseamnă mare lucru. Mai ales când, aşa cum a făcut el, te-ai însurat cu o blondină sprinţară, pe nume Frédérika.

Aşadar, şi-a luat zborul fără a semnala derogări de la planul iniţial şi camaradul transmisionist i-a făcut jocul. Primul tronson trebuia să-l aducă deasupra Zagrebului. O.K., optează pentru această direcţie, numai că, din dreptul localităţii Gratz, salut iugoslavi! Virează la dreapta ca un bolnav şi se îndreptă spre Elveţia cu munţi independenţi. Mă întreabă unde vreau să aterizăm. Îmi amintesc atunci de un prieten care făcea exerciţii de zbor în apropiere de Neuchâtel, şi iată-ne pe păşunile vacilor helvetice care sunt cele mai celebre din lume după madam Thacher. Teribil de performante, află de la mine! Brânza de gruyère le iese direct din uger, iar din altele, care au diabet, caramele cu lapte.

Îi spun pilotului că, dacă vrea să le cruţe tuturor boaşele, trebuie să

pretindă că a fost deturnat de namilă, care face aşa de bine că agonizează, încât chiar ar fi putut fi pe moarte. Omul a ales libertatea şi abia la aterizare au reuşit să-l neutralizeze.

Din cabina telefonului public al aerogării chemăm un maxitaxi. Îl conduce o damă brună, picantă, valaisană[1], o recunosc după accent. Ne întreabă încotro, şi-i aduc la cunoştinţă că mergem la Pontarlier.

Notează că în această vale a plângerilor, când timpul se îndreaptă, e la fel ca atunci când începe s-o ia razna: totul merge ca pe roate. Şi aici, nici cea mai mică piedică. Află că nici măcar nu-s vameşi la punctul de trecere dintre frontiera elveţiană şi cea franceză. Şi nu plouă! Cum îţi explici aşa ceva? Adevărat că se retransmite meciul Franţa-Elveţia, la televizor.

– Nu mai credeam să ajung în amara patrie, murmură Felix.

Taxiul deviază brusc, *because* Béru aşezat alături de şoferiţă, a descoperit că poartă jartiere.

În livreaua lui, Jérémie seamănă cu un actor din serialele americane. S-a retras în el. Deloc mulţumit de sine. Se gândeşte probabil la draga lui Ramadé şi la frumoasa pereche de coarne pe care i le-a pus. Gen gazelă, răsucite şi ascuţite, coarnele în chestiune. Foarte şic pentru un ciuf creţ. Mă urăşte că şi-a înşelat nevasta. Când comiţi un păcat, ai nevoie de un ţap ispăşit, cum zice Béru.

Toinet a adormit sprijinit de umărul curajoasei Heidi. Şi-a lăsat mâna între palmele ei de austriacă focoasă, plin de încredere. Dacă ar fi avut câţiva ani în plus, probabil că s-ar fi dat la el: dar unsprezece ani e puţin cam prea devreme pentru figuri de balet provocatoare.

Ai să mă crezi sau nu, la drept vorbind n-aş avea nimic de ascuns, dar până acum n-am stat de vorbă cu profesorul. A fost în aşa hal de traumatizat, bătrânul, că am preferat să-i las timp de recuperare, înainte de a aborda probleme serioase. Biata lui figură brutalizată parcă a fost pusă în mixer. A dat peste el şi un tic. Îi tremură capul din zece în zece secunde şi îşi reprimă un strigăt de groază.

---

[1] Locuitor din cantonul elveţian Valais, de pe Valea Rhônului, intrat în confederaţia helvetică din 1815. (n.tr.)

Uneori se clatină şi-şi reazemă tâmpla de geam. Şi pe urmă, tresare terorizat. Se uită în jurul lui speriat şi se linişteşte când ne vede. Mă tem că la vârsta lui... o aventură atât de cumplită să nu-i lase sechele irremediabile. Psihicul lui poate să cedeze, n-ar fi de mirare. Gândul că peste câteva ore va rămâne singur mă mâhneşte. Mi-l închipui într-un apartament mâncat de carii, plin de vase murdare, de haine nespălate şi de mirosuri dubioase. Trebuie că-i plin de cărţi, chiar şi pe jos. O somieră desfundată în chip de pat. L-am smuls din mizeria lui pentru a-l arunca în rahatul de origine. Asta să se cheme altruism?

Dar ce-aş putea face cu el? Să-l aduc la mine acasă? Nu pot s-o oblig pe Félicie să suporte ruina asta! Şi atunci, mi-a venit o idee josnic de genială, ba chiar genitală. Mă aplec înainte pentru ca buzele mele să ajungă la urechea dreaptă a lui Heidi, fără a-l trezi pe Toinet.

– Ai de gând să rămâi în Franţa, fetiţo?

– Dacă aş putea să obţin un permis de sejur, de ce nu?

– *No problem*, puicuţo, avem relaţii bine plasate. E destul să dau un telefon. Ţi-am găsit chiar şi un soţ. Ai să fii naturalizată din oficiu.

– Cine e?

– Bătrânul de lângă mine.

Se uită, ca să nu regrete mai târziu, la moşul cu tremurici şi plin de echimoze. Se strâmbă.

– Frumos cadou! suspină bruneta spumoasă.

– Poate n-ai să mă crezi. Ia priveşte!

Îmi întind braţul peste spătarul scaunului ei. Cu cealaltă mână îmi suflec mâneca până la cot.

– Ce-ar zice o femeie focoasă ca tine de un mădular cu acest gabarit?

– Că-i un miraj! Aşa ceva nu poate exista!

– Şi totuşi există, fetiţo! Aş putea chiar să-ţi dau adresa: pantalonul amicului meu Felix. E una dintre cele mai faimoase anomalii ale naturii. Necazurile lui au început în SUA, unde un congres de medici l-au adus pe bani grei ca să-şi arate sexul la facultate. Ai beneficiat de exemplarul lui Bérurier şi vreau să cred că ai încercat o satisfacţie teribilă! Închipuie-ţi că membrul Grasului e ca o scobitoare în comparaţie cu cel al lui *Herr Professor:* măsoară patruzeci şi opt de centimetri, mămico!

Ochii ei fac de trei ori înconjurul lăcaşurilor lor, sărind într-un picior.

- Patruzeci şi opt de centimetri!

- Cel puţin!

- Cel puţin?

- În plus, Felix se bucură de o bunăstare confortabilă. O să fie soţul ideal pentru tine. Are să te înveţe franţuzeşte şi, cine ştie, poate mai e încă apt să-ţi facă un copil, cu alocaţia plătită de asigurările sociale.

..Acum îl vezi după ce a suferit atâtea torturi; dar află că o dată cicatrizat, ras şi pomădat, e mai prezentabil decât Curt Valdingue al tău, cu pidigriu aleatoriu.

Heidi clatină din cap.

- Trebuie verificat, admite această femeie practică, care ştie să se adapteze circumstanţelor şi bărbaţilor cu perspective.

- Sana! mă strigă mamutul, ce-ar fi ca şoferiţa noastră să ne ducă până la Paris! Ea ar fi de acord pentru o mie de franci francezi; omul ei îşi face stagiul militar şi nimic n-o zoreşte să se întoarcă acasă. Aş putea s-o găzduiesc la mine, care Berthe a mea e absentă, fiind în concediu la Clube Med cu Alfred. Nu-i aşa, scumpete? adaugă el, adresându-se taximetristei elveţiene. Ţi-aş oferi haleală aleasă la Finfin, regele cârnaţilor; te-aş plimba prin Montmartre şi la sfârşit am face dragoste că n-ai mai ştii cum te cheamă! O aducem pe Samso-Nyte, eschimoasa pe care am câştigat-o în Gros et Land[1]. Am dresat-o la pat şi acum e plină de atenţii delicate. E fenomenală fata asta, care poţi să-i reproşezi doar că pute a untură de morsă, fiindcă se unge cu ea pe păr.

Şi trăncăneşte, trăncăneşte... Face promisiuni erotice că o să ţină mereu steagul sus.

O frână bruscă, provocată de un acont plătit de Mamut şoferiţei, îl smulge pe Felix din toropeală. S-a lovit cu capul de geam şi sângerează abundent, bietul de el. Heidi se grăbeşte să-i oprească hemoragia cu batista ei. În vreme ce se agită în jurul lui, cu o mână iscoditoare şi furişă controlează temeinicia spuselor mele de mai înainte. Constatând-o, îmi

[1] Groenlanda – în vorbirea béruriană. (n.tr.)

adresează un surâs delicios, în care am impresia că decelez ca un fel de recunoştinţă.

– Cred că am să accept propunerea, îmi zice ea.

Mişcat de solicitudinea al cărei obiect este, proful mângâie crupa infirmierii lui.

– Persoana asta e deosebit de plăcută, murmură el.

– Depinde numai de dumneata, Felix, ca să ţi-o faci soţie legitimă.

– La vârsta mea! protestează el.

– Ce înseamnă nişte ani în comparaţie cu atributele dumitale, dragul meu? Fata asta e subjugată. Intenţionează să-şi refacă viaţa. Dacă nu greşesc ai putea perfect să ţi-o trăieşti pe a dumitale între picioarele ei.

– Rămâne de văzut, admite eruditul. De ce nu, la o adică?

Şi zâmbeşte. Un zâmbet luminos cum vezi pe vitraliile catedralelor. Zâmbetul unui preafericit, marcat de beatitudine. Zâmbet de mizantrop indulgent. Zâmbet de om sceptic, fericit în sinea lui că-i o curiozitate mondială. Profund dezinteresat, dar deţinând între bătrânele lui picioare crăcănate un fabulos capital. O Felix, Felix! Profită de darurile tale, de inteligenţa şi cultura ta, de ultimele tale zile de moşneag cu înzestrări supradimensionale. Profită bătrâne bonz, profită!

– Ştii, Antoine, că până la urmă am aflat sensul ascuns al istoriei petrecute în Atlanta?

Confesiunea se produce spontan. Naşte de la sine fără să-i fi provocat prin injecţii contracţiile eliberatoare.

– Într-adevăr? fac eu pe un ton detaşat.

– Din interogatoriile lor am putut defini adevărul.

– Asta-i bine, Felix.

– Aşa cum ştii, variola a fost eradicată în lume, chiar şi în regiunile cele mai retrase nu s-a mai înregistrat nici un caz.

– Sunt la curent.

– În scopuri militare, ruşii şi americanii au conservat virusul acestei maladii. Primii la Moscova, ceilalţi la Atlanta[1] pentru a-l lansa asupra populaţiei în caz de conflict. Luată prin surprindere, aceasta ar fi decimată.

[1] Faptul e riguros exact. Editorul

– Fermecător.

– Bineînţeles, fiecare dintre aceste două mari puteri e la curent una cu planurile celeilalte.

– Şi serviciile de spionaj trebuie să fie bune la ceva.

– Numai că americanii, mai daţi naibii, au adăugat virusului deţinut de ei un *plus* care face ineficace vaccinul rusesc. De atunci, noua invenţie le acordă prioritate absolută asupra acestei arme.

– Ce tot spui, Charles! cum zicea madam de Gaulle.

– Informate asupra faptului, serviciile secrete din departamentele sănătăţii sovietice au vrut cu orice preţ să pună mâna pe un eşantion al virusului yankeu.

– Logic. Au trimis două maimuţe să subtilizeze porcăria asta.

– Exact. Îţi dai seama, Antoine, că acest virus e păstrat în seifuri inexpugnabile. Sovieticii au optat pentru o metodă veche de când lumea, cea a seducţiei, ca să-şi atingă scopul. *Datoria nu mai există dacă dorinţa e prea puternică*, cum stă scris la pagina 67 sau 68 a cărţii mele. Ticăloasele astea, cu farmecele lor roz şi zâmbetele roşii, îi bagă în păcat până şi pe bărbaţii cei mai ireductibili! Cele două tinere aveau misiunea să-l îmbrobodească pe unul dintre cei patru funcţionari care deţineau secretul sistemului de deschidere al seifurilor unde era stocat virusul. Fetele şi-au pus la bătaie toate farmecele, au făcut uz de tehnicile amoroase cele mai perverse pentru a-l scoate din minţi pe unul dintre temnicerii virusului. Şi au reuşit. Tipul cu pricina, surescitat, drogat, urlând de amor, le-a dat satisfacţie. A luat din stoc două containere mici şi le-a predat spioanelor în chestiune: nişte poloneze.

– Două containere! sar eu în sus.

– Da, dragă Antoine: două!

– Dar numai unul a fost găsit!

– Păi asta a fost cauza necazurilor prin care am trecut eu şi doctorul! Află mai înainte că serviciul de protecţie al virusului era aşa de bine pus la punct încât dacă se sustrăgea un singur container, imediat se declanşa sistemul de alarmă. Funcţionarul necinstit ştia acest lucru, din care cauză a pus în seif un pachet cu o greutate identică celor două containere furate, fiindcă sistemul de alarmă se baza pe greutate. Numai că, pe durata unei

minime fracţiuni de timp cât i-a trebuit să ridice containerele şi să plaseze în locul lor pachetul, sistemul de alarmă a marcat „un impuls". Totul a durat prea puţin pentru a se declanşa soneria, dar a rămas un semn lizibil pe tabloul de control. Astfel încât, alerta s-a declanşat chiar în aceeaşi zi. Imediat, un dispozitiv CIA a intrat în joc. Într-o oră l-au selecţionat pe vinovat din cei patru „posibili". Interogat cum se cuvine, omul a făcut declaraţii şi cele două spioane au fost arestate la motel. Ştii că, văzându-se prinse, au aruncat unul dintre containere în bungalow-ul vecin, fapt care a avut consecinţele pe care le cunoşti. Dar al doilea a fost de negăsit. Când ne-am dus noi să facem blestemata aia de depoziţie la poliţia din Atlanta serviciile speciale au fost imediat prevenite. De atunci, în mod stupid, au început să ne suspecteze pe noi şi împotriva noastră s-a iniţiat o operaţiune care s-a soldat tragic pentru tânărul doctor. În ceea ce mă priveşte, am putut dispune de un răgaz care mi-a permis să fug. Fugă iluzorie. Ruşii, foarte vigilenţi, au şi fost informaţi în legătură cu noi, şi au aflat, chiar înaintea americanilor, despre plecarea mea spre Viena, unde am fost întâmpinat de la aeroport.

E cu sufletul la gură, bietul profesor.

– Linişteşte-te, Felix. Despre toate astea o să stăm de vorbă mai târziu.

Se aude vocea lui Bérurier:

– Dragi camarazi şi, fireşte, prieteni, dacă nu vedeţi nici un inconvenient, o să facem o haltă într-un parching. Cât să vă dezmorţiţi voi picioarele, eu rămân în maşină cu drăgălaşa şoferiţă, fiindcă m-am încins prea tare de când o tot mângâi. Sunt chestii care nu se pot amâna, dragilor, cunoaşteţi, pentru că ştiţi. Când carnea comandă, trebuie lăsat corpul să vorbească!

DESENEAZĂ-MI UN SFÂRŞIT CUM SE CUVINE

– De ce faci mutra asta, Toinet? Nu-ţi place în America?

– Ba da! răspunde el fără convingere.

– Ar fi trebuit să fii la şcoală acum, să-ţi storci creierii cu o problemă de matematică!

– Ştiu asta prea bine!

– Şi atunci?

– Mă gândesc la mama Félicie, tipule. Nu ne-am purtat frumos cu ea. N-o s-o mai putem lua prin surprindere la Abano, pentru că se întoarce săptămâna viitoare, iar noi suntem în SUA.

Îl plesnesc uşor pe obraz.

– Eşti un băiat drăguţ. Ai dreptate s-o iubeşti, e o femeie admirabilă.

– Atunci, dacă-i aşa de admirabilă, ce căutăm noi în motelul ăsta din Atlanta, în loc să mergem la ea?

– Fiindcă există un lucru care trebuie să primeze asupra celorlalte, iepuraşule, şi el se numeşte conştiinţă profesională.

Salt în palmă cheia de la 14. Mi-a dat-o Ferguson junior în persoană, după ce i-am debitat nişte baliverne pentru a justifica faptul că vreau bungalow-ul indian 14, şi nu altul! „Am venit aici acum doisprezece ani cu mama copilului, aici prezent, decedată mai târziu într-un accident de maşină de cusut."

Obezul a clătinat din cap. Mânca nişte cârnăciori, pe care-i înmuia într-un mic ambalaj Mc Donald's, plin cu *chili sauce*. Pelerinajele mele

amoroase nu-l privesc! Îşi îndoapă moartea pe gât de parcă ar vrea să sucombe printr-o explozie la o vârstă la care alţii ajung preşedinţi directori generali la firma unde se scarpină.

Din moment ce 14 era liber, mi l-a dat pe 14; cu un râgâit intens drept primă. Un râgâit ale cărui duhori nu se mai terminau şi trecea în revistă numeroasele produse de proastă calitate ingerate de dimineaţă.

Mă proptesc dinaintea construcţiei de ciment. Are forma unei colibe de indieni şi a fost zugrăvită în roşu cu înşelătoare reliefuri puerile. Dar culorile au îmbătrânit şi se coşcovesc. Burduful de la recepţie nu mai are nici măcar curajul să-şi întreţină motelul.

– Explică-mi! îmi cere Toinet.

Îi arăt construcţia dinspre stânga.

– În cortul ăsta se aflau cele două spioane cu containerele furate. Apare FBI-ul. Îşi dau seama că sunt pierdute! Fac o încercare disperată. Un container e aruncat de ele prin fereastră în bungalow-ul din stânga. Atunci eu, San-Antonio, poliţist de elită şi om de o inteligenţă mai presus de cea lui Canuet, socot că al doilea container a fost aruncat prin fereastra din dreapta, în bungalow-ul din dreapta. Niciodată să nu pui toate ouăle în acelaşi coşuleţ!

Băiatul intervine:

– Dacă l-au aruncat, ar fi putut fi şi el găsit sau chiar a şi fost găsit de o persoană care l-a luat cu ea!

– Să iei o cutie de lemn, căptuşită, conţinând nişte fiole? Nu, fiule, un asemenea obiect nu trezeşte lăcomia nimănui!

– Şi atunci?

– Atunci, de aia am parcurs şase mii de kilometri pentru a încerca să înţelegem.

Cu acestea, introduc cheia în broască.

Interiorul e sobru, mai curând simpatic. Un pat jos, cu căpătâiul îmbrăcat în piele. Un dulap din lemn vopsit. O masă, două scaune, un televizor şi un aparat de aer condiţionat.

Iar pe zid, un soi de broderie indiană, fabricată în Hong Kong sau în Formosa, care reprezintă un cal cabrat. Motelul cade uşor în ruină. Am impresia că Ferguson-fiul se afundă în grăsime şi pierde contactul cu

realitatea necomestibilă. Camera 14 miroase a închis, a praf încins, a funduri nespălate.

Trag un scaun spre uşă cu vârful piciorului şi mă aşez. Fii calm, Antonio! Nu te grăbi, băiat frumos[1].

– Deschide fereastra dinspre stânga, Toinet!

Mă ascultă, încordat, săritor, respectuos, el care nu-i niciodată.

– Ieşi pe fereastră şi aşează-te lângă cea a bungalow-ului vecin. Ţine aici ghidul meu Berlitz şi când am să-ţi spun, să-l arunci încoace din toate puterile.

Drăguţa maimuţică mă ascultă cu scrupulozitate.

– Ai ajuns, omuleţule?

– Daa!

– Aruncă!

Cartea intră prin fereastră, traversează camera, loveşte zidul rotunjit şi cade lângă aparatul de aer condiţionat.

Aştept întoarcerea zelosului meu colaborator.

– Ai putut descoperi ceva? mă întreabă el.

– Da, băiete. Am aflat că volumele conice sunt improprii unui habitat modern. Vezi aparatul ăsta de aer condiţionat?

– *Yes, sir!*

– Pentru o eficacitate maximă, el ar trebui aşezat pe verticală, dar aici, formatul zidului l-a forţat pe instalator să-l plaseze înclinat. Pe de altă parte, cum zidul e rotunjit, iar aparatul rectiliniu a rezultat un soi de nişă, mă înşel?

– Nicidecum!

– Dacă aş paria pe boaşele mele că al doilea container se află în acest gen de nişă, ce mi-ai răspunde, iubitule?

– Că Maria, servitoarea noastră, ar putea fi fericită nopţile! Dar e riscant totuşi.

Se apropie de aparat.

– Nu! urlu eu.

[1] N-o afirm eu ci 114.892 de fetiţe. San-A.

– Vrei să fii proprietarul găselniţei? ricănează băiatul.

– Nu, comoaro, vreau pur şi simplu să te feresc de variolă.

Întind încet mâna prin deschidere. Cu degetele cleşte. Inima îmi bubuie mai să-şi dea duhul! Închid ochii. Staţia motelului difuzează o muzică în stare să-ţi sângereze urechile, ca atunci când vrei să tai o nicovală în bucăţi cu un fierestrău de lemn. Mă înnebuneşte.

Şase mii de kilometri pe cheltuiala mea ca să-mi bag mâna în nişa asta! Trebuie să fii unul ca mine şi nu altcineva, eşti de acord?

Ceva se mişcă sub degetele mele. Urmăresc contururile unui etui de lemn. Straşnicul San-Antonio! Ah! trebuie să-l iubeşti pe brigandul ăsta! Poate face dragoste cu capul sus; merită să guste din plăcerile fruste ale lumii acesteia în aşteptarea viitoarei fericiri autentice!

Depun containerul pe masă. E plin de praf, de scame. Ce ostilă pare această cutiuţă plată! Ce bine îţi dai seama că ascunde în interiorul ei o moarte cumplită!

– Şi ce facem acum? şopteşte puştiul, cu un glas înfricoşat.

– În Altanta e un consulat rus, mă duc să predau obiectul consulului.

Băiatul rămâne cu gura căscată:

– Ce-ai înnebunit? După tot ce i-au făcut Popovii prietenului tău Felix?

– Asta nu intră în socoteală, iepuraşule. Dacă această porcărie va fi utilizată într-o zi, de ce ar muri atâta lume într-o ţară de pe glob? Fiindcă, ascultă ce-am să-ţi zic, Toinet, toţi oamenii sunt oameni.

Toţi oamenii!

CUPRINS

Introducere 3
Desenează-mi o chestie 9
Desenează-mi un biet nenorocit 17
Desenează-mi un cap de om duşmănos 26
Desenează-mi viitorul 37
Desenează-mi o plecare fără adresă 43
Desenează-mi 51
Desenează-mi o lovitură de graţie 61
Desenează-mi linia vieţii 69
Desenează-mi ce am de făcut 94
Desenează-mi planul prăvăliei 100
Desenează-mi un război 113
Desenează-mi-l pe Buffalo Bill 124
Desenează-mi un act de vitejie 131
Desenează-mi o trăsătură de geniu 141
Desenează-mi un proiect de sfârşit pentru
această carte aiuristică 154
Desenează-mi concluzia 164
Desenează-mi un sfârşit cum se cuvine 171